

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

EMMA ST. CLAIR

the
**POCKET
PAIR**

a sweet small town romantic comedy

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

the
**POCKET
PAIR**

EMMA ST. CLAIR

Telif hakkı © 2023 Emma St. Clair

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Sorularınız mı var? İletişim: Emma@emmastclair.com

Bu güzel kapak için Alt19 Creative'den Stephanie'ye teşekkürler!

İÇİNDEKİLER

İÇERİK UYARILARI

Cep Çifti

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

The Neighborly _____

Uygulamasından Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

The Neighborly _____

Uygulamasından Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

The Neighborly _____

Uygulamasından Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

The Neighborly _____

Uygulamasından Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

The Neighborly _____

Uygulamasından Epilog

EMMA'DAN BİR NOT

Sonra Ne Okumalı Yazar

Hakkında

Ne yazık ki bunu okuyamayacak olan GERÇEK Chevy'ye. Ve kardeşi onurlandırdığı ve onun adını kullanmama izin verdiği için Brooke'a özel teşekkürler.

İÇERİK UYARILARI

, hafif ve eğlenceli bir romantik komedi, ancak okuyucuların kendilerini güvende hissetmelerini istiyorum! Kitapta değinilen bazı konular şunlardır:

- Ebeveynlerin kanserden ölümü (geçmişte)
- Ebeveynlerin terk etmesi ve ebeveynlerin ilişkileri (geçmişte)
- Hamilelikten bahsedilmesi
- Mullet saç modeli ve Jaxon ismi hakkında aşağılayıcı sözler (ki bunlar benim kişisel görüşlerimi yansıtmamaktadır)
- Altı paket karın kasları olmayan başrol erkek oyuncusu

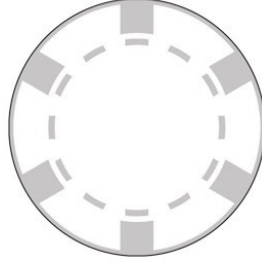
Spoiler uyarısı: Kimse ölmez. Bu kitapta seks yoktur. Aldatma ve minimum kaygı ile mutlu bir sonla karşılaşacaksınız.

CEP ÇİFTİ:

oyunun başlangıcında bir oyuncuya elinde iki adet eşleşen kart dağıtıldığında

BÖLÜM 1

Chevy

"O silahı bırakmak ister misiniz, Bayan Fleming?" diye soruyorum, olabildiğince sabırlı bir şekilde.

Her ne kadar bu, birkaç ay içinde dördüncü kez huzur bozma suçlamasıyla onun evine çağırılmış olsam da. Teksas'ın Sheet Cake gibi küçük bir kasabada polis memurunun hayatı böyledir: ne yazık ki (her yerde olduğu gibi) çok sayıda aile içi şiddet ihbarı, ara sıra araba veya traktör kazaları ve sonra da bir sürü tuhaf olay. Bugün olduğu gibi.

"Bu silah değil." Bayan Fleming, annemin ev elbisesi dediği bir şey giymiş, beyaz saçlarında bigudiler var ve yıpranmış elinde bir lastik levyesi tutuyor. Hala tüm dişleri yerinde olan bir kadının enerjisiyle sakız çiğniyor.

Oh, ayrıca tasmalı bir opossum da var. Teknik olarak opossum deniyor. *Herkesin yaptığı gibi.*

"Belki de yağımı değiştirmeye hazırlanıyordum."

Bu ifadenin saçmalığını görmezden geliyorum çünkü eminim Bayan Fleming bile yağ değiştirmek için lastik levyesi gerekmediğini biliyordur. O da opossumunun kedi olmadığını çok iyi biliyor, ama soran herkese Georgina'nın sfenks gibi özel, yarı tüysüz bir cins olduğunu söylüyor. Pembe, parlak tasma Bayan Fleming'in bileğine dolanmış, o ise beni son derece rahatsız edici bir yoğunlukla süzüyor. Göz göze bakışma yarışması yapsak, eminim opossum kazanırdı.

"Hadi ama. Lastik levyesi bırak da biraz sohbet edelim." *Tsk tsk* diye ses çıkarır ama dediğimi yapar ve levyesi evinin önüne dayar. Neredeyse anında devrilir ve ahşap verandaya çarparak yüksek bir ses çıkarır.

Opossum hemen yere düşer ve ölü numarası yapar. Sanırım bakışma yarışmasını varsayılan olarak ben kazandım.

"Ah, zavallı Georgina. Endişelenme," diyor Bayan Fleming, benim hiç endişelenmediğim halde. "Bir dakika içinde düzelecektir. Zavallı şey, narkolepsi hastası."

Çocuklar bu aralar buna böyle mi diyorlar? Bu cevabı içime atıyorum.

Bayan Fleming konuyu değiştirip ziyaretimin nedenine geri dönüyor.

"O korkunç genç vandallar yine toplarımı çöplerle dolduruyorlardı."

Zanaatkar tarzındaki bungalovunun ön merdivenlerinin iki yanında iki top var. Evet, top. Paslanmışlar ama gerçekler ve efsaneye göre bir korsan gemisinden çalınmışlar, ancak kasabamız okyanustan saatlerce uzaklıkta. Ocak ayına yeni girdiğimiz için, ikisi de hala yanıp sönen beyaz ışıklarla sarılmış durumda. Ve tabii ki, iki topun birinin içinde ezilmiş bir soda kutusunun kenarı parıldıyor.

"Bir dahaki sefere tehdit etmek yerine beni ara," diye nazikçe uyarıyorum.

"Bunu konuşmuştuk."

Masumca gözlerini kırıştırtıyor ve bir elini kulağına götürüyor. "Ne dedin?"

İşitme sorunu olmadığını bilmeme rağmen sesimi yükseltiyorum. Tıpkı, sahte ölümünden yeni çıkan Georgina'nın aslında bir kedi olduğunu düşünmesine neden olacak türden bir görme sorunu veya zihinsel engeli olmadığı gibi. "Silah olarak yorumlanabilecek bir şeyi elinde tutarken, dramatik etki için bile olsa tehditlerde bulunamazsın."

dramatik etki yaratmak için bile."

Yüzü fırtınalı bir ifadeye büründü ve lastik levyesine yaklaşırken parmaklarının seğirdiğini fark ettim. "Bana dramatik mi dedin evlat?"

Elimi kalbimin üzerine koyarım. "Asla yapmam."

Kendimi oldukça zeki bir adam olarak görmeyi seviyorum. En azından yeterince zeki.

Ve akıllı erkekler bir kadına *asla* dramatik dememelidir. Özellikle de ön verandasında lastik levyesi ve gerçek toplar bulunan bir kadına, bunlar artık ateş etmiyor olsa bile (muhtemelen?).

"Silahı tam olarak ne tanımlar?"

Parmaklarımla seçenekleri saymaya başlıyorum. "Silahlar arasında lastik levyesi, beyzbol sopası, top veya ateşli silahlar sayılabilir, ancak bunlarla sınırlı değildir."

"Ön kol mu dedin?" "Ateşli silahlar."

O iç çeker. "Güzel ön kolları severim. Benim Nate'imın ön kolları çok güzeldi. Fazla kıllı değildi ve donanma dövmesi vardı."

O, anılarıyla gözleri buğulanırken, sakızını biraz daha kuvvetli çiğneyerek duraksıyor. Dinliyorum, çünkü bazen dinlemek, sunabileceğin en kolay nezakettir. Özellikle de yalnız olan birine.

"Öyle mi?" diye soruyorum.

"Askerlikten ayrıldıktan sonra dövme yaptırdı. Donanma, 2016 yılına kadar dirsek altından aşağıya dövme yapılmasına izin vermiyordu." Kaşlarını çatarak, aynı anda hem kızgın hem de üzgün görünmeyi başarır. "Nate bundan nefret ederdi. O adam değişiklikten hoşlanmazdı."

"Kocan ve ben ikimiz de." Saatimin bip sesini duyunca boğazımı temizlerim, bu ses yeni bir saatin başladığını ve daha da önemlisi, vardiyamın bittiğini belirtir.

"Ne zaman iyi bir kızla evlenip yuva kuracaksın?" Bayan Fleming sorar.

Ona "kız" değil, "kadın" terimini kullanması gerektiğini söyleme isteğine direniyorum.

Kısa cevap *asla*, ama ben de öyle demiyorum.

"Bir dahaki sefere beni arar mısın?" diye soruyorum. "Biliyorsun, bir saniye bile düşünmeden buraya gelirim."

Sakız çiğnemek bir hava yaratabiliyorsa, onunki intikamcı bir hava yaratıyor. "Bir dahaki sefere yumurta atacağım. Bakalım bunu sevecekler mi."

Dürüst olmak gerekirse, birçok gencin yumurta atılması iyi gelir. Hatta bazı yetişkinlerin de. Yumurta atmanın ne tür cezalar gerektirdiğini araştırmak için not alıyorum. Kovboy şapkamı kaldırarak, yakında geri gelip Bayan Fleming'in toplarındaki çöpleri temizleyeceğime söz veriyorum.

Ama şu anda değil. Çünkü şu anda görevim bitti.

"Bu hafta veya gelecek hafta bir ara gelip o topları sizin için temizleyeceğim," diye söz veriyorum.

Yüzündeki ifade yumuşar. "Annen, yetiştirdiği oğlundan gurur duyardı."

Umarım öyledir. Boğazım düğümlenir. "Teşekkür ederim hanımefendi. Bu benim için çok anlamlı."

Arabama doğru yürürken, "Sen babanın tıpatıp aynısıymışsın. O da seninle gurur duyardı." der.

Umarım *değildir*.

Adımlarım sendelese de durmam, kovboy çizmemle Bayan Fleming'in çakıllı yolunda küçük bir toz bulutu kaldırırım. Bu ilk iltifatı kabul edip, kalbimi sıcak bir battaniye gibi sarmalamasına izin vermek isterdim. İlk iltifatı kabul etmek, onu kalbime sıcak bir battaniye gibi sarmak isterdim.

Soğuk bir Ocak günü. Ama o, beni görünüş olarak ya da başka herhangi bir şekilde asla benzemek istemeyeceğim son adamla karşılaştırarak bu günü mahvetti. Onu gururlandırmak, yapmak isteyeceğim en son şey.

Çünkü babam gibi bir adam gurur duyuyorsa, ben bir şeyler yanlış yapıyorum demektir. Ne yazık ki, nüfusun sadece çok küçük bir yüzdesi - ben, kardeşim Winnie, onun en iyi arkadaşları ve erkek arkadaşı - babam hakkındaki gerçeği biliyor. Kim olduğunu. Ne yaptığını.

"O çok iyi bir adamdı," diye devam ediyor Bayan Fleming ve ben de , gerçeği söyleyerek onların hayallerini yıkmamak için yanağımı ısııyorum.

Hayatımın yarısı boyunca hayran olduğum bir adamın soluk hayaleti beni bırakmıyor gibi görünüyor — ta ki ona hayranlığım tamamen bitene kadar. Bazen arka bahçede gizlice yaktığı puroların dumanı gibi bana yapışıyor, kokusu günlerce saçlarına ve giysilerine sinip kalıyor.

Onun kokusunu duş alarak, ovuşturarak veya ağartarak üzerimden atmak istesem de, bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Benim de onun DNA'sı var. Bu da onun büyük başarısızlıklarını da paylaşabileceğim anlamına geliyor.

Şükran Günü'nde anne babamızın mezarlarını ziyaret ettiğimizde, benden açıkça çok daha akıllı olan kız kardeşim, *"Babamın hataları yüzünden ilişkilerimizi mahvetmeyeceğiz"* dedi. En azından birimiz küçük parmak sözüyle yaptığımız anlaşmaya sadık kalıyor.

Ben mi? Diğer elimle parmaklarımı arkamda çaprazladım. Tabii ki mecazi olarak. Çünkü aksi takdirde Winnie kesinlikle fark ederdi. O, erkek arkadaşı James ile mutlu bir şekilde yuva kurabilir. Onun adına seviniyorum. Ama bu bana göre değil.

Ve yine de... Yemin ederim, o günden beri, bu sözü vermiş olmak beni lanetlemiş gibi. Flört etmek bir angarya haline geldi. Sanki motor kontrol ışığı yandığında tamirciye gitmek gibi. Yarın akşam, aylardır planladığım ilk randevum var ve birden fazla kez iptal etmeyi düşündüm.

Bunun yerine, Winnie'nin James'le ne kadar mutlu olduğunu izlerken kendimi göğsümde garip bir sıkışma hissediyorum.

Bunu çabuk atlatmalıyım.

Telefonum bir mesajla çaldı ve babamla ilgili tüm düşüncelerimi ve sahip olamadığım şeyleri özlememi zihnimin çöp sıkıştırıcısına atma fırsatı için minnettarım.

Mari: Öğleden sonra lokantaya uğrayabilir misin? Önemli bir şey var.

Çoğu insan olsaydı, randevumu bahane ederek bunu yarına ertelerdi. Ama ben randevuya pek hevesli değilim. Üstelik bu Mari, annem öldükten sonra benim için ikinci bir anne gibi olan kadın. Tıpkı o yaz anneleri kaçtığında Val ve kız kardeşlerine bakmak için devreye girdiği gibi. O ne isterse yaparım.

Bu Val ile mi ilgili? Merak etmeden duramıyorum. O iyi mi?

Kız kardeşimin en yakın arkadaşlarından biri olan Val, benim korumam altındadır.

Bu yüzden önemsiyorum, kendime söylüyorum. Tek nedeni bu.

Benim aptal şakalarım güldüğünde koyu renk gözlerinin parlaması, her zaman cildinde boya lekesi olması ya da Dickie'nin tulumu ve tişörtüyle bir şekilde kadınsı görünmeyi başarması yüzünden değil. Bu nedenlerin hiçbirisi, lokantaya gitmek için acele etmemin sebebi değil. Çünkü bu nedenler, Val gibi biriyle çıkacak türde bir erkek olsam bile, kız kardeşimle başımı belaya sokardı.

Hayır, Mari için gidiyorum. Sadece

Mari için. Neredeyse buna inanıyorum.

Lokanta, her zamanki gibi kalabalık. Aynı adı taşıyan üç eski dost ve Sheet Cake Lisesi futbol takımına olan eşsiz sevgileriyle tanınan Bob'lar aynı adı ve Sheet Cake Lisesi futbol takımına eşsiz bir sevgiyi paylaşan üç eski dost, bana el sallıyor. Takımın koçluğuna yardım ediyorum, ama sezon dışında zihnimi dinlendirmekten memnunum, ama onlar muhtemelen şimdiden gelecek sonbaharın kadrosunu konuşuyorlardır. Onlara izin verirsem, beni bu konuyla ilgili uzun bir sohbete çekeceklerdir.

Kitty Bishop, üç genç kızından biri
—kızları birbirinden ayırt edemiyorum—ve Yargıç Judie ile kocası Burt, kocaman bir dilim kek paylaşıyorlar.

Mari tabakları mutfığa götürürken bana göz kırpmıyor ve
Bana bir saniye ver. Ve orada, en arkadaki masada, Tank Graham'ı Val'in karşısındaki masada görüyorum, onu arkadan bile tanırım. Onun koyu renkli saçları dağınık bir topuz haline getirilmiş, iki ince fırça ve belli ki bir tür sihirle yerinde tutuluyor.

Val'e sırtımı dönerek onların yanındaki masaya otururken dudaklarım gülümsüyor. Kulak misafiri oluyorsam, bunun nedeni detaylara dikkat etmeyi öğrenmiş olmamdır

. Kasabanın geri kalanı gibi meraklı bir dedikoducu olduğum için değil. Hızlıca, Val'in resimlerinden bahsettiklerini anlıyorum.

"Onay için size resimleri göndermemi ister misiniz, yoksa stüdyoya gelip bakmak ister misiniz?"

"Winnie bana fotoğraflarını gösterdi. Sen yeteneklisin ve senin tüm çalışmaların benim için yeterince iyi, Val."

Tank'ın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ve ben de gülümsediğimi fark ediyorum.

O benim kızım. Val benim kızım değil tabii ki. Kız kardeşim bir uygulama geliştirip sattığında gurur duyduğum gibi, onunla da gurur duyuyorum. Benim yapmayı bilmediğim bir şey.

Val çocukken bile muhteşem pastel boya ve renkli kalem çizimleri yapardı. Üniversiteden beri tam zamanlı bir sanatçı olarak geçimini nasıl sağlayacağını bulmakta zorlandığını biliyorum

ama o yetenekli. Tank'ın da böyle düşündüğünü duyduğuma sevindim. Hatta onun bazı resimlerini satın alacağını duyduğuma daha da sevindim. bazı resimlerini satın alacak gibi görünmesi beni daha da mutlu ediyor.

"Zaman çizelgen nedir?" diye soruyor Val ve arkamda hareket ettiğini duyuyorum. "Çünkü aslında bir işim var ve fazla vaktim olmayabilir zamanım olmayabilir..."

"Geldiğin için teşekkürler." Mari bu anı seçerek gülümseyerek ve elinde bir kahve bardağıyla ortaya çıkar.

İç çekmeyi zor tutuyorum. *Val'in ne işi var acaba? Ne yapmaya vakti olmayacak?*

"Sen sor, ben cevaplayayım," diyorum ona. "Ne zaman istersen."

Mari'nin gözleri parlar, ama cevap veremedi, koltuğumun arkasında bir hareket hissedirim.

"Chevy?"

Soruya dönüp bakınca kendimi Val ile karşı karşıya buluyorum, şaşkın kahverengi gözleri benimkilerden birkaç santim uzakta.

"Selam, Tiny. Nasıl gidiyor?" Onun yanından geçip, Tank'a selam vermek için başımı eğiyorum. O da gülümsüyor.

"Konuşmanı bitir," diyor Mari Val'e. "Sonra bize katılabilirsin."

Val bana küçük bir gülümseme attıktan sonra ikimiz de kendi sohbetlerimize geri döndük. Ama dürüst olmak gerekirse, dikkatim tamamen Mari'de değildi. Val ve Tank'ın ne hakkında konuştuğunu duymak için kulak kabartıyordum, zamanını kısıtlayacak ne gibi bir gelişme olduğunu merak ediyordum. Yeni bir iş mi acaba? Sanat galerisindeki işinden nefret ettiğini biliyorum. Daha doğrusu,

patronunu. Belki de bu kasaba bana da bulaşmıştır ve ben sadece meraklı bir dedikoducu *olmuşumdur*.

"Senden bir ricam var." Mari sesini alçaltıp masanın üzerine eğildi. Her zamanki gibi, kulağının arkasına taze bir çiçek takmıştı, pembe çiçek beyaz saçlarında parlak bir kontrast oluşturunuyordu.

Ancak, her zamanki gibi *değil*, Mari gülümsemiyor.

"Konu şu ki..." Sesi kesilirken, Mari çenesini arkamızdaki masaya doğru uzatır. Val'e doğru.

Karnımda yirmi tane endişe filizlenir, hepsi de ateş püskürür. "O iyi mi?" diye sessizce sorarım.

"O iyi," diyor. "Peki, ne yapmamı istiyorsun?"

Mari dudaklarını büzer. "Senin şeye dikkat etmeni istiyorum..." Mari bir kez daha çenesini Val'e doğru uzatır.

Birçok yönden, Val'e zaten göz kulak oluyordum. Tıpkı kız kardeşime yaptığım gibi. Bu his... farklı. Karnımda bir rahatsızlık hissediyorum.

"Bunu erkek arkadaş yapması gerekmez mi?" *Erkek arkadaş* derken alaycı bir ifade kullanmamak için kendimi zor tutuyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Val'in son erkek arkadaşının bir haftadan fazla dayanmasına şaşırdım. Adamın alnına "*ezik*" yazısı yazılmış olsa da olurdu. Jared'ı - *Jason mı? Jensen mi?* - reddetmek için onunla kaliteli zaman geçirmeme gerek yok.

Polo gömlek ve dik yakalı gömlek ile hiç de ironik olmayan bir şekilde sergilediği mullet saç stiline bir bakış yetti. Val'in ölümcül kusuru, ona asla layık olmayan erkeklerle çıkma eğilimi gibi görünüyor.

Winnie, Val'in erkekler konusunda kötü zevkini benim kadınlar konusunda kötü zevkimle kıyaslamayı sever. SÖYLENEN kadınlar konusunda kötü zevkimle. Yüzeysel olmalarının dışında, çıktığım kadınlarda neyin yanlış olduğunu anlamıyorum. Benim flört oyunumun adı "gündelik". Derinlemesine dalmadığımız sürece yüzeysel kadınlar gayet iyidir. Ya da öyleydi. Winnie beni küçük parmak sözüyle lanetleyene kadar.

Mari'nin gülümsemesi genişler. "Ayrıldılar."

"Öyle mi?"

"O bekâr," diyor Mari, gülümsemesi daha da genişliyor. "Bu yüzden sana soruyorum. Zaten o aptalın ona bakacağına güvenmezdim."

"Tamam," diyorum yavaşça. "Onun korunması için özel bir neden var mı?"

Mari arkasına yaslanıp kollarını kavuşturur. "Şu anda söyleyebileceğim bir neden yok.

Henüz."

Çenemi kaşıyorum. Annem öldüğünden beri Mari, Winnie ve benim için onursal teyze gibi oldu, yemekler getirdi, annelik görevlerini yerine getirdi ve genel olarak istediği şekilde kullanabileceği puanlar topladı. Evet diyeceğim. Mari bunu biliyor. Ben de biliyorum. Ama daha fazla bilgi istiyorum. Ben planlı biriyim. Körü körüne bir şeye atılmak benim güçlü yanımdır değil. Ve çok başlı endişe canavarı birkaç yeni baş daha çıkardı. Çünkü Mari'nin bana sorduğu, benim bilmediğim bir sır olduğu açık.

"Yani, bir neden var, ama bana söylemek istemediğin bir neden." En ufak bir gülümseme belirir. "Aç mısın?"

"Her zaman. Ama işten yeni çıktım ve eve gitmek istiyorum. Belki bir hamburger alabiliriz?"

"Tabii ki." Bir an durduktan sonra elimi tuttu ve şaşırtıcı bir güçle sıktı. "Hayatını hayaletlerle savaşarak geçirmemelisin."

Annemin beni azarladığı günler çok geride kaldı, ama o hissi hala hatırlıyorum. Mari'nin bakışları altında midem aynı şekilde kıvrılıyor. Ve onun sözlerinin ağırlığı, göğsüme bir tür koçbaşı gibi çarpıyor. Akşam yemeğinden hayaletlerle savaşmama nasıl atladi, ya da nasıl tam da ancak her ikisini de tek bir cümle ile başardı.

Ona, ani bir selde akıntıya karşı yüzmeye çalışmak gibi hissettiren hafif bir gülümseme atıyorum. Çünkü onun sözleri, Bayan Fleming'in sözleri gibi, bana biraz fazla

yakın geliyor. Neighborly uygulamasında, kasabanın tüm yaşlı kadınlarının bugün beni tartıştığı gizli bir grup mu var acaba?

"Hayaletlerle savaşmak mı?" diyorum, gayet rahat, gayet rahat, gayet rahat. "Ne demek istediğini anlamadım."

Mari elimi o kadar sıkı sıkıyor ki kemiklerim kırılmak üzereymiş gibi hissediyorum. "Senin mutlu olmanı istiyorum, Chevy."

"Ben mutluyum," diyorum ona. Ve bu sözleri söyleyip ne kadar boş geldiğini duyana kadar, bunun doğru olduğunu *düşünüyordum*.

Mutlu değil miyim? Neden mutlu olmayayım ki?

Sevdiğim bir işim, kendi evim ve bu

Bazen fazla samimi olan bu toplulukta bir sürü arkadaşım var. Hayır, hayatımda düzenli bir kadın yok. Ama kendisinin düzenli olabileceğinden emin olmayan bir erkek olarak, birini aramıyorum. Bir eş ve iki buçuk çocuk ya da her ne kadar olursa olsun istemiyorum. Sadece istiyorum...

Ben...

Şey. Sanırım şu anda, bir lokantada bir tür varoluşsal kriz yaşıyorum çünkü *artık ne istediğimi bilmiyorum.*

Mari, Val yanımdaki koltuğa otururken elimi sıkıca tutan elini bıraktı. Biraz yana kaydım, ama uyluklarımız hala birbirine değiyordu, o heyecanla el sallarken kollarımız birbirine değiyordu. Normalde oturduğumuzdan daha yakındık, normalde olduğundan daha fazla temas halindeydik. Birkaç santim daha yana kayabilirdim, ama kaymadım.

"Mutluluk demişken," diyor Val, konuşmamızın ne kadarını duyduğunu merak etmeme neden oluyor, "Tank, çatı katını dekore etmek için bazı resimlerimi satın alıyor.

Bu harika, değil mi?"

Yüzü ıslıl ıslıl, Mari de Val'e sarılmak için yanına koşarken aynı şekilde ıslıl ıslıl. "Seninle gurur duyuyorum, prenses," diye fısıldıyor Mari.

"Gurur duymalısın. Val'in eserlerinin loftlarda asılı olacağı için çok heyecanlıyım," diyor Tank ve Mari ona da sarılıyor. Mari, iri adamın göğsüne zar zor ulaşıyor.

Eylül ayında, Tank şehir merkezinin tamamını satın aldıktan sonra Graham ailesi Sheet Cake'e taşındı. Düşündüğümde daha hızlı bir şekilde, terk edilmiş dükkanları yeniledi ve yeni kiracılar buldu. Neredeyse her binanın ikinci katı modern loft yaşam alanlarına dönüştürüldü. O ve James şu anda birini paylaşıyor; kardeşim ise başka birinde kalıyor. Muhtemelen bir düzine kadar başka daire de tamamlanmak üzere. Bu Val için büyük bir iş.

Omzumla ona hafifçe dokundum. "Ben de seninle gurur duyuyorum, Tiny."

Yanakları pembeleşir ve ellerine bakarak gülümser, ellerini kucağında çevirir. "Teşekkürler."

Tank vedalaşır ve Mari, Bob'ların kahvelerini doldurmak için ayrılır.

Bu da beni ve Val'i aynı koltuğun aynı tarafında garip bir şekilde baş başa bırakır. Boğazımı temizlerim, başımı çevirmeden onun dikkatini çekmeye çalışırım. Aksi takdirde yüzlerimiz birbirine çok yaklaşır.

"Her şey yolunda mı?" diye sorarım, aklım hala Val'in neden zaman sıkıntısı çektiğine dair kaçırdığım konuşma kısmında takılı kalmış durumda.

"Evet, her şey yolunda," diye cevaplar. Bana sorarsan biraz fazla hızlı.

Mari, paket servisi kutusu ile geri gelir. "Çok hızlıydın," derim ona.

"Big Mo, sen içeri girer girmez tamir etmeye başladı," diyor gülerek.

"Sanırım ben oldukça sıkıcı biriyim."

"Hiç de değil," diyor Mari. "Sen sabit birisin. İstikrarlı. Güvenilir. O iyi bir adam, değil mi Val?"

Val bana komplo kurar gibi bir bakış atarak, Mari'nin çöpçatanlık yaptığını onun da anladığını belli ediyor. Bu ilk kez olmuyor. "Sanırım fena değil," diyor Val.

"Bu övgü için teşekkürler dostum."

Dostum mu? Val bu kelimeyi duyunca burnunu hafifçe kırıstırıyor, sanki ona "*arkadaşım*" demişim gibi aptalca bir şey yapmışım gibi. Ama Mari'nin pek de ince olmayan sözleri, Val ile benim ne olduğumuzu açıkça belirtmek istememe neden oluyor: Arkadaşız. Bu hatırlatmanın tam olarak kime yönelik olduğunu bilmiyorum. Mari'ye mi? Val'e mi?

Bana mı?

Val, her zaman olduğu gibi, tamamen yasak bölge. Ben lise son sınıftayken, onlar ise birinci sınıftayken, Winnie, Val'e zarar veririm beni çeşitli renkli ve korkutucu şekillerde hadım etmekle tehdit etmişti. Bu, arkadaşlıktan başka herhangi bir duyguyu bastırmamı gerçekten kolaylaştırdı, ki bizim de öyle kalmamız gerekiyor.

Omzumu tekrar ona çarptım ve ona sııttım. "Çıkışımı engellemeyi bırakır mısın?"

Val, saçındaki boya fırçalarını düşürerek kabinin ucuna kayd. Uzun saçları perdelik gibi düştü. Birkaç saç teli yanağıma değdiğinde, mor boya lekeli uçları burnuma tatlı bir koku yaydı. Yerdeki fırçalarını aldım ve ayağa kalkarken ona geri verdim.

"Teşekkürler, Chev." Fırçaları dişlerinin arasına alır, saçlarını tekrar topuz yaparken sırtarak fırçaları saçlarına takar. Bu his... Garip bir şekilde samimi bir manzaraydı, her ne kadar basit bir hareket olsa da ve daha önce onlarca kez görmüş olsam da. Yutkunup bir adım geri çekildim.

"Görüşürüz, Tiny."

Kutumu alıp hızlıca çıkıp eve doğru yola koyuluyorum, kafamda bir sürü gürültülü düşünce var, sanki bir grup çocuk çanlarla kafamın içinde koşuşturuyormuş gibi.

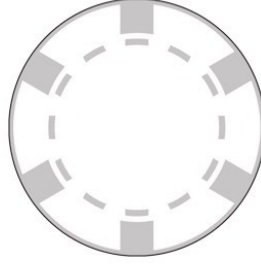
Mari neden Val'e bakmamı istiyor? Val'in başına ne gelecek?

Annem benimle gurur duyar mıydı? Gerçekten babama mı benziyorum?

Val'in zaman sorunu neden var?

Ve son olarak, en gürültülü olanı: *Ben mutlu muyum?*

BÖLÜM 2

Val

KÜÇÜK, meraklı bir kasabada yaşıyorsanız, en yakın arkadaşlarınızdan biri için hamilelik testi satın almak

arkadaşlarından biri için hamilelik testi almak gizlilik gerektirir. Bu gece, binadaki herkesi tanımadığınız bir CVS bulmak için Austin'e kadar gitmek zorunda kalacak gibi görünüyor.

Tabii, Sheet Cake'in tüm sakinlerinin, Harvey Woodward'ın çöp kutularını bütün hafta kaldırımda bıraktığına dair şikayetlerin yanı sıra, Neighborly uygulamasında potansiyel hamileliğinizi duymasını istemiyorsanız, tabii. Lindy, Neighborly'deki dedikoducuların bunu bilmesini *kesinlikle* istemiyor. Dürüst olmak gerekirse, Lindy'nin kendisi bile hamile olup olmadığını öğrenmeye hazır olduğundan emin değilim.

"Sadece birkaç gün geciktim," diyor Lindy, sanki zehirli yılan sergisine bakıyormuş gibi, hamilelik testlerinin sıralarına gözlerini dikerek.

Koyu renkli saçlarını o kadar çok elleriyle tarıyor ki, artık çok kullanılmış bir süpürge ucuna gibi görünmeye başladı. Bu arada, bu talihsiz macerayı başlatan ve yöneten Winnie, yüksek sarı at kuyruğu, siyah çerçeveli gözlükleri ve firfırlı puantiyeli elbisesinin altına giydiği botlarıyla hâlâ mükemmel bir punk pin-up kızı gibi görünüyor.

"Belki birkaç hafta daha beklemeliyim. Muhtemelen yarın adet görürüm. Zaman kaybetmeye gerek yok."

"Hayır. Kesinlikle bebek göğüslerin var," diyor Winnie, Lindy'nin göğsünü işaret ederek. "Beni destekle, Val."

Ben bir fark göremiyorum, ama arkadaşlarımdan göğüslerini incelemeye pek zaman ayırmıyorum.

Lindy, uzun kollu gömleğini vücudundan uzaklaştırarak, bebek göğüsleri ya da bebek olmayan göğüsleri etkili bir şekilde gizler ve yavaşça geri çekilmeye başlar.

"Onlar çok hassastır... ama bu PMS'den kaynaklanıyor olabilir. Eminim öyledir."

"Val, kaçmadan onu yakala." Winnie elindeki kutudan başını kaldırmadı, ama Lindy'nin savaş ya da kaç dürtüsünün hızla kaçma yönüne doğru gittiğini açıkça hissetti.

Genelde ben yaptırımcı değilimdir — iki sert arkadaşşıma kıyasla en az olası aday benim — ama Lindy'nin önüne geçip ona özür diler gibi gülümsedim. "Üzgünüm, chica."

Lindy kaşlarını çatı. "Gitmeliyiz. Toplantıya geç kalmak istemiyorum."

Ladies Literary and Libation Society'nin aylık toplantısına yaklaşık bir saat var. Yıllık Sheet Cake Festivali'ne yaklaşık bir ay kaldığını düşünürsek, tartışacak çok şey var. Genellikle, kasaba işleri, alkol ve çok az edebi konunun ele alındığı bu toplantıları severim.

Ama bu akşamki toplantı hakkında içimde kaçınılmaz bir korku hissi var. Mari teyzemin ne duyuracağını biliyorum ve bu, arkadaşlarımin ya da başka kimsenin hoş karşılayacağı bir şey değil.

Özellikle de onları bu konuda bilgilendirmemiş olduğum için. Mari'nin büyük haberini - ve benimkini - bu gece onlara anlatmayı planlamıştım, ama Lindy adedinin geciktiğini söylediğinde planlarımız suya düştü ve şimdi buradayız.

Denemedim değil. Onlara bir şey söylemem gerektiğini söylediğimde sesim sadece biraz titredi. Ama onlar hemen araya girip, Tank'ın resimlerini satın aldığını sandıkları için beni tebrik ettiler. Bu da önemli bir şey. Ama... onlara söylemeyi planladığım diğer şey kadar önemli değil.

Lindy'nin hamile olma ihtimaline kıyasla benim haberim önemsiz kalıyor. Ama nedense, en yakın iki arkadaşşımin da böyle düşüneceğini sanmıyorum. Şimdi kaçma isteğimi bastırmaya çalışan benim.

"Bu geceyi atlayabiliriz," diye öneriyorum.

"Eğer kaçarsak, festival için bize korkunç bir iş verirler, örneğin portatif tuvaletlerin tuvalet kağıdı stoklarının dolu olmasını sağlamak gibi." Winnie Lindy'ye bir kutu uzatır. "Bunu al."

Lindy ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokar. "Hayır, teşekkürler." Gözlerini devirerek kutuyu Winnie'den alıyorum. "Ben alırım." "Lütfen, gidebilir miyiz?" diye yalvarıyor Lindy.

"Sen test satın aldıktan sonra gideceğiz," diyor Winnie. "Ya da *birkaç* test. Seni bir çubuğa işlemeye zorlayamam, ama bu şekilde ikinci kez buraya gelmemiz gerekmeyecek

"Julian ayrılığı nasıl karşıladı?" diye soruyor Lindy, dikkatleri kendinden uzaklaştırmak için bariz bir taktikle.

"Julian ayrılığı nasıl karşıladı?" diye soruyor Lindy, dikkatleri kendinden uzaklaştırmak için bariz bir taktikle.

"Adı *Jaxon*. X ile. Hatırlaması *o kadar da* zor değil."

"Tabii, Jackwagon," diyor Winnie, siyah çerçeveli gözlüklerini burnuna iterek. "Onunla bu kadar uzun süre çıktığına hala inanamıyorum."

"O seni hak etmiyordu," diyor Lindy.

"Ve o bir mullet saç modeli var," diye ekliyor Winnie. "*Kasten*."

Kazara mullet saç modeli diye bir şey var mı? Öyle olsa bile, Jaxon'ın mullet saç modeli kesinlikle kasıtlı. Ve iğrenç. O kadar sıkı biri olmadığım için görmezden gelmeye çalıştım, ama meğer *tam* da öyleymişim. Bu saç modelinin yeniden moda olduğunu biliyorum, ama *olmamalı*.

Nasıl oldu da mullet saçlı biriyle çıkmaya başladım?

Ah, tabii. Çünkü hoşlandığım adam, ki ondan bahsetmiyorum çünkü o Winnie'nin kardeşi olduğu için, yasak bölge. Ve ayrıca hiç ilgilenmiyor. Chevy'ye olan uzun süredir devam eden aşkıyı öldürmek için, itiraf etmek istemediğim kadar uzun bir süredir, talihsiz eski moda saç kesimi olanlar da dahil olmak üzere, herhangi bir erkekle umutsuzca çıkıyorum. Winnie ve Lindy'ye hala söylemediğim şey bile kısmen Chevy'ye olan hislerimden kaynaklanıyordu. Ya da

daha doğrusu, bu duygulardan kurtulma isteğim.

"Ayrılıktan şaşırtıcı derecede üzüldü," diye itiraf ediyorum. "Yani, tek eşli olmak istemediğini söyleyen oydu. Üstesinden gelecektir."

Bir hareket dikkatimi çekiyor ve Lindy'nin dikkatimi dağıtmak için Jaxon'dan bahsettiğini anlıyorum. Bir kez daha, koridorun sonuna doğru uzaklaşıyor. Kolumu beline doluyorum ve onu Winnie'ye doğru çekiyorum. Lindy derin bir nefes alarak başını omzuma yasladı. Yemin ederim, sanki ciddi bir ağlamayı zorlukla tutuyormuş gibi, çok hafif bir titreme hissettim. Winnie hâlâ görevine odaklanmış, raftaki her hamilelik testinin etiketini okuyor ve fark etmiyor.

"Hey, sorun yok," diye fısıldayarak Lindy'yi sıkıca sarıyorum. "Hamile ol, hamile olma, her şey yoluna girecek. Sen ve Pat çocuk sahibi olmak istiyorsunuz, değil mi?"

Lindy daha önce büyük bir aile istediğinden bahsetmişti, yoksa ben böyle düşünmezdim. Toplumun düşündüğünün aksine, her kadın

hamile kalmak. Mutlu bir evlilikleri ve gerekli imkanları ve destekleri olsa bile. Açıkçası, bebek sahibi olma fikri beni çok korkutuyor, ancak Lindy'nin kızı Jo gerçekten harika bir çocuk.

Kendi programımı hatırlamakta bile zorlanıyorum. Kim bana bir insanı emanet eder ki? Ben de daha çocuk değil miydim? Hepimiz öyle değil miydik?

Lindy, Winnie ve ben bebek bezi giydiğimiz zamanlarda arkadaş değildik, ama çok geçmeden ayrılmaz bir üçlü olduk.

Üçümüzün ilk fotoğrafı birinci sınıfta çekildi ve her birimizin çerçeveli bir kopyası var. Winnie, çoğu gün yaptığı çoğu gün yaptığı tek yüksek at kuyruğu yerine iki sarı at kuyruğu var. Kameraya gözlerini kısarak bakıyor.

Çünkü henüz kimse onun gözlüğe ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Lindy'nin gözleri şaşı ve dili dışarıda, koyu renk saçları ise bugüne kadar hala dalga geçtiğimiz kase kesim. Peki ya ben? Tek askısı çözülmüş tulum giyiyorum ve dişimin eksikliğinden utandığım için ağzımı kapalı tutarak gülümsüyorum. Kalın, kahverengi saçlarım şimdiye göre daha açık renkte, ama aynı derecede asi ve uzun, neredeyse belime kadar uzanıyor.

Ve şimdi... Lindy hamile olabilir. Geçen sonbaharda ilk evlenen oydu ve şimdi bu özel dönüm noktasını yaşayan ilk kişi olabilir. İnanması zor.

"Bu kadar erken olacağını planlamamıştım," diyor Lindy. "Pat ve ben sadece birkaç aydır evliyiz ve bir de Jo var..." Sesi titreyince sözünü kesiyor.

Lindy üniversitenin son döneminde eve geldiğinde, sorunlu kız kardeşi Rachel, kızını terk etmişti. Lindy'nin annesi Jo'yu evine almıştı ama demansın ilk belirtilerini gösteriyordu ve bir bebeğe bakamıyordu, kendine bakamıyordu bile. Tüm bunlar, Lindy'nin birdenbire, çok az üniversite mezununun yaşadığı şekilde, büyük harfle yazılan bir yetişkin haline geldiği anlamına geliyordu. En azından, bu kadar çabuk ve bu kadar büyük bir şekilde değil. Jo, onu *çok seven* Lindy ve Pat ile çok daha iyi durumda, ama yeni bir bebeğin dinamikleri nasıl değiştirebileceğini anlayabiliyorum.

Özellikle de onlar pratikte hala yeni evli oldukları için.

"Jo'nun biyolojik bir çocuğumuz olmasa da kendini *daha az değerli* hissetmesini istemiyorum," diyor Lindy, ağlamaya çok yakın bir şekilde.

Eğer ağlarsa... ben de ağlayacağım. Bu yüzden, bencilce de olsa, onun kendini tutmasını gerçekten *istiyorum*.

"Hiçbir çocuk Jo kadar sevilmemiştir," diyor Winnie, kutuyu okumayı bırakıp Lindy'nin omzuna dokunarak. "O böyle hissetmeyecek. *Eğer* hamileysen."

"Eğer," diye onaylıyor Lindy. "Muhtemelen değilim."

Winnie gözlüklerini yukarı iterek Lindy'nin göğsüne keskin bir bakış atıyor. "Evet. *Eğer*."

"Ne olursa olsun, biz buradayız," diyorum Lindy'ye. "Tamam mı?"

O şiddetle başını sallar, ama gözleri hala parıldamaktadır. Benim gözlerim de yanmaya başlar ve yanaklarımın içini ısırırım.

CVS'TE AĞLAMAMAM GEREKİYOR.

"Biliyor musun," diyor Winnie, gözlerini kısarak koridoru baştan aşağı süzerken, "bu ürünleri bir araya koymaları çok saçma: tamponlar, prezervatifler ve hamilelik testleri. Bu bir şekilde karanlık bir ironi gibi görünmüyor mu?"

Biraz ortamı yumuşatmaya çalıştığı belli ve en azından benim için işe yarıyor. Lindy gülerek burnunu çekiyor ve bana yaslanarak rahatladığını hissediyorum.

"Bunun ironik olduğunu sanmıyorum," diyorum. "Ama yetişkin bezlerini de unutmayalım."

Lindy kıkırdar. "Burası yedinci reyon değil. Burası utanç reyonu."

Yakınlarda birisi boğazını temizler, ama hiçbirimiz dönmeye fırsat bulamadan, derin ve tanıdık bir ses şöyle der: "Adet, hamilelik ve altınıza işemek utanılacak şeyler değildir, bayanlar."

Winnie nefesini tutar, Lindy küçük bir çığlık atar ve ben elimdeki hamilelik testini koridorun sonunda duran adama fırlatırım. Kutu adamın alnının ortasına çarptığında, onun Chevy olduğunu fark ederim. Winnie'nin kardeşi.

Yani benim uzun zamandır gizli tuttuğum, imkansız aşkım. Ve ben az önce yüzüne hamilelik testi attım. Burası gerçekten utanç koridoru.

"Güzel atış, slugger," diyor Chevy, kalbimi hızla çarptıran bir gülümsemeyle. "Sanırım bunu hak etmiş olabilirim." Kutuyu almak için eğiliyor.

Oh, hayır. Kutuya bakma. Sakın. Kutuya. Bakma.

Lindy dirseğimi sıkıca tutar ve Chevy hamilelik testini eline aldığı anda üçümüz de nefesimizi tutarız. Ama o, olabildiğince rahat bir şekilde, testi rafa koyar. Bana dizlerimi titretiren o aynı çarpık gülümsemeyi gösterdiğinde, nefesim ciğerlerimden bir anda çıkar ve Lindy kolumu sıkıca tutan elini gevşetir.

Sadece normal davran, diyorum kendime. Burada görecektir bir şey yok! Kesinlikle hamilelik ihtimali yok. Hayır! Biz sadece üç arkadaşız, şehir dışına çıkıp CVS'de yetişkin bezlerinin yanında takılmak için yola çıktık. Tipik bir Salı gecesi!

Chevy neden burada olduğumuzu öğrense bile, hiçbir şey söylemez. Muhtemelen. Pat'in en iyi arkadaşı olmasına ve resmen Graham ailesinin dördüncü oğlu gibi davranmasına rağmen. Elbette kız kardeşine ve onun en iyi arkadaşına sadık kalırdı.

Değil mi?

"Bizi takip mi ediyorsun?" diye sorar Winnie.

"O kadar da ilginç değilsiniz," diyor Chevy göz kırparak. "Austin'den eve dönerken yolda atıştırmalık bir şeyler alıyordum."

Winnie kollarını kavuşturur. "Atıştırmalıklar nerede?"

Chevy polis olabilir, ama sorgulanan kişi o. Ve bu sağlam bir soru. Bu sözde atıştırmalıklar *nerede*?

Başını mağazanın ön tarafına doğru eğiyor. "Kötü niyetli birkaç şüpheli kişinin sesini duyduğumda, onları self servis kasada bıraktım."

Onun dalga geçtiğini biliyorum. Bunu biliyorum çünkü onu hayatım boyunca tanıyorum ve onu incelemek benim hobim haline geldi. Aşkım ve onun beni bir arkadaştan daha fazlası olarak gördüğüne dair gözlemlenebilir bir kanıt olmaması nedeniyle, bu hobim oldukça işkence verici. Daha spesifik olarak, onun kız kardeşinin arkadaşı, ki bu bir şekilde daha da kötü.

Her neyse, ses tonundan şaka yaptığını anlıyorum, ama aslında şüpheli davranıyoruz. Ya da en azından *gizemli*. Onun sözleri gerçeğe o kadar yakın ki, paranoyam kök salıyor ve yabancı otlarla dolu bir tarla gibi filizleniyor.

"Peki, Chevrolet, *nereden* eve dönüyorsun?"

Omuzlarını silkiyor, biraz *fazla* rahat bir tavırla rafa yaslanıyor. rahat. "Biraz temiz hava almam gerekiyordu,

Winchester." "Austin'in havası Sheet Cake'in

havası kadar temiz değil."

Chevy sesli bir şekilde nefes alır. "Bilmiyorum. Bana taze geliyor."

"CVS gibi kokuyor." Winnie duraksadı, sonra parmağını kardeşinin göğsüne batırdı. "Yine başka bir korkunç kadınla mı randevuya çıktın?"

Winnie'nin sözlerine tepkim anında ve içgüdüsel oldu, sanki biri karnıma bir lehim lambası tutmuş gibi. Chevy'nin mavi-gri gözleri Winnie'nin omzunun üzerinden benimkilerle buluştu. Yüzümdeki ifadeden ne hissettiğimi anlayabilir mi? Umarım anlamaz.

Onun başka kadınlarla çıkması düşüncesi -gerçi o başka kadınlarla çıkıyor ve sık sık çıkıyor- beni mide bulantısı ilacı bulmak için reyonlara yönlendirse de, elimde değil. O, benim çıktığım erkeklere karşı hiç kıskançlık belirtisi göstermedi. Hiçbiri, Chevy'ye olan duygularımı ortadan kaldırmaya uzaktan yakından yardımcı olmadı.

Onun bilmediğini düşündüğüm duygular. Yani, bütün kasaba Öyle görünüyor, ama Chevy bana Lindy'den farklı davranmadı. Açıkçası, üçümü de sanki hepimiz onun kız kardeşleriymişiz gibi davranıyor.

İğrenç.

Chevy benim hislerimi bilseydi, benden kaçınırdı, değil mi? Ya da daha fazla mesafe koyar, beni daha uzak tutardı.

Ama şu anda bana hala bakışları, neredeyse özür diler gibi, merak etmeden edemiyorum.

Biliyor *mu*?

Eğer öyleyse, NE KADAR UTANÇ VERİCİ. Mide bulantısı ilacından daha fazlasına ihtiyacım olacak. Yeni bir kimliğe ihtiyacım olacak.

CVS'de satıyorlar mı acaba?

"Ee?" diye soruyor Winnie.

"Bir randevum vardı, ama bitti."

Yani, bir randevuydu. *Üçlü iğrençlik*. Mideme saplanan bir lehim lambası hissi, artık kalbime saplanan paslı bir testere gibi.

Ve şimdi Chevy'yi soluk kot pantolonu ve botlarıyla, dağınık kahverengi saçlarıyla, geniş göğsüne sıkıca sarılmış gömleğiyle, başka biriyle randevuda hayal ediyorum. Mum ışıklı masanın karşısında ona o çarpık gülümsemesini gösteriyor, alaycı sesi flörtöz bir hal alıyor. Onu büyük bedenine sarıp sarmalıyor, belki gecenin sonunda bir öpücük için eğiliyor...

"Ama saat daha altı buçuk." Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Bu randevu hakkında daha fazla ayrıntı duymak istemiyorum. Ama çoğu randevu şu anda *başlıyor*, bitmiyor mu?

"Aramızda bir şey olmadı," diyor Chevy omuz silkerek. "Başlamadan bitti."

Zafer duygusu hissetmem kötü mü? Zihnimde kutlama kornaları çalıyor ve konfeti topları atıyorum. Onun bir randevusu olması fikri beni hala biraz rahatsız etse de. Bu aptalca. Bazen hayal gücümün bu kadar canlı olmamasını, her şeye karşı hislerimin bu kadar BÜYÜK olmamasını diliyorum.

Winnie yumruğunu Chevy'ye doğru uzatır, sonra yavaşça küçük parmağını uzatır. "Bunu hatırlıyor musun?"

Chevy, çenesini sıkarak başka yere bakar. Winnie'yi ve küçük parmakla yapılan sözleri kanla imzalanmış antlaşmalar gibi görme eğilimini bilen biri olarak, kardeşine verdiği bir söz olduğunu tahmin ediyorum. Bir söz...

Flört etmekle ilgili mi?

"Deneyeceğini söylemiştin," diyor Winnie, küçük parmağını sallayarak.

"Deneyecektik

dene

yece "Ne deniyorlar?" Lindy arkamdan fısıldıyor.

ktik. "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. Ama keşke bilseydim.

" Chevy'nin gözleri benimkilerle kısa bir süreliğine buluştu, sanki parmak ucu cildimi okşuyormuş gibi

aynı etkiyi yaratıyor, kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Hayal görmüyorsam, kız kardeşine tüm dikkatini verirken yanaklarının üst kısımları kızarıyor.

Chevy kendini toparlayınca yüz hatları gevşiyor ve kendine özgü çarpık gülümsemesini takınıyor. Bu gülümsemenin gözlerine kadar ulaşmadığını fark eden tek kişi ben miyim acaba?

"Buradayım, değil mi? CVS'deyim, randevuda değilim. O yüzden o küçük parmağını çekebilirsin." Chevy uzanıp Winnie'nin parmağını diğer parmaklarının yanına katlar, sonra elini okşar.

"Hâlâ aptalsın ve aptalca seçimler yapıyorsun." Winnie elini uzatıp kardeşinin alnına hafifçe vurur. Kardeşi gözlerini kırpar ve bir an şaşkın görünür.

Büyürken, iki ablam beni çoğunlukla görmezden geliyordu, kardeşçe bağlarını ve kardeşçe kavgalarını birbirlerine saklıyorlardı, çünkü aralarında sadece bir yaş fark vardı ve ben ailenin en küçüğüydüm. Genellikle, dikkat çekmek için çaresizce onların kavgalarının ortasına girmeye çalışırdım, ama yapamazdım.

İşler kötüye gitmek üzereyken bunu her zaman anlardım. İşler keskin ve tehlikeli bir hal aldığı anda havada ince bir değişiklik olurdu.

Beni harekete geçiren, o gerçek kavgaların anılarıdır.

Ancak, normalde yapacağım gibi Winnie'yi geri çekmek yerine, Chevy'nin kolunu tutup hızlıca sıkıyorum.

Onu neredeyse hiç dokunmam, böyle tesadüfen bile. Ve şu anda neden bundan kaçındığımı çok iyi biliyorum. Ona yakın olmak, ona dokunmak, sadece *daha fazlasını* istememe neden oluyor. Daha fazla dokunmak. Ondan daha fazlasını.

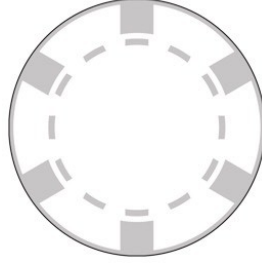
Daha fazla, daha fazla, daha fazla.

Odaklan, Val. Chevy ve Winnie CVS'de kavga ettikleri için tutuklanmadan önce kavgayı ayırıyorsun.

"Hey, siz ikiniz," diyorum, ikisine birden bakarak. "Hepimiz sakinleşelim. Win, bunu bana bırakmaya ne dersin? Lindy ve seninle arabada buluşurum."

Winnie başını sallar. "Tamam." Kardeşinin kovboy çizmesini tekmeler ve uzaklaşır, beni utanç içinde, Chevy ile burun buruna kalmış halde bırakır.

BÖLÜM 3

Val

Elimi sallayarak Chevy'nin dikkatini çekiyorum. "Selam Chev."

Amacım onun dikkatini dağıtmak, böylece Winnie onun görmeden bir ya da beş tane hamilelik testi alabilsin.

"Tiny," diyor ve ben gülümsememi saklayamıyorum.

Chevy'nin bana bu takma adı ne zaman taktığını hatırlamıyorum, ama çok seviyorum.

Winnie bir keresinde Tiny'nin aşağılayıcı olduğunu söylemeye çalışmıştı. Evet, boyum 1,57 cm, bu yüzden onun neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama ben boyumla gurur duyuyorum. Benimle aynı boyda olan Mari'nin her zaman dediği gibi

"Küçük paketlerde büyük şeyler gelir." Ayrıca, bu benim tam adım olan Valentina'nın bir kelime oyunudur. Sevimli. Tatlı.

Benim. Chevy'nin sadece bana verdiği bir hediye.

Aşık bir insan gibi görünmemek için başımı eğip baktığımda, parmak eklemlerinin yırtık olduğunu fark ettim. "Kanaman var!"

Elini kaldırıp, yaralı cildi ve küçük kesikleri daha yakından inceliyorum. O direnmiyor ve ben de acele etmeden, yarasına odaklanmam gerektiğini kendime söylesem de, onun sıcak teninin benim tenime değdiği hissini seviyorum. Bu fiziksel temastan biraz keyif almaktan kendimi alamıyorum.

Chevy'nin derisi çok fazla yaralanmamış, daha çok yüzeysel kesikler ve sıyrıklarla dolu. Neredeyse dizini sıyırmış gibi. Adamın yarasına odaklanmaya çalışsam da, açgözlü başparmağımın yumuşak avucunu okşamasına engel olamıyorum.

Chevy nefesini içeri çekiyor ve ben biraz başım dönmüş gibi hissederek tekrar onun bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Önemli değil," diyor, elini geri çekecekmiş gibi davranarak.

Hayır, yapma efendim! Artık seni yakaladım. Kanlı sıyrıkları önleyerek, daha sıkı tutunuyorum. "Yaralanmışsın." "Ben iyiyim. Biraz zaman geçince iyileşecek bir şey değil."
Gözlerimi devirdim. "Hadi ama, sert çocuk. Seni iyileştirelim."
Elini hafifçe tutuyorum, ama Chevy'yi ilk yardım malzemelerinin bulunduğu rafa doğru çekiyorum. İhtiyaç duyulmak, bir amacın olması güzel bir şey.

Chevy'ye dokunmaya devam etmek için bir bahanem olması da güzel. O da direnmiyor, ama ben ihtiyacımız olan bandajları ve merhemleri ararken derin bir nefes alıyor. Bu anı uzatmak için gereğinden fazla yavaş mı davranıyorum? Belki.

Chevy'nin teninin benim tenimde bıraktığı hissi ezberlemeye kararlı mıyım?
Tabii

evet.

"Canlı mı, cansız mı?" diye soruyorum, markasız bir tüp
"Hm?"

"Neye yumruk attın, Chevy? Genelde iri, aptal erkekler parmak eklemlerini bu şekilde incitirler."

"Büyük ve aptal, ha? Ben senin için sadece bu muyum?" diye alay ediyor.

"Hiç de değil." Onun benim için ne kadar önemli olduğunu düşünürken yanaklarım kızarıyor. Keşke bilseydi.

Birine aşık olduğunda, bazen her kelime, gerçeği ortaya çıkaran bir kalp gibi hissedilir. Sırrını ortaya çıkarır. Herkese yüksek sesle "BENİM DUYGULARIM VAR" diye ilan eder.

Tabii ki, bu, döşeme tahtalarının altında atan bir cinayet kurbanının kalbi kadar ürkütücü değil. Ama daha az bariz de değil.

"Teşekkürler," diyor Chevy ve neyse ki, sesimdeki gerçeği fark etmemiş gibi görünüyor.

Bandajlar için çok fazla seçenek var, çok fazla kutu ve marka var ve Chevy'nin yakınlığı ve hala elimde olan eli yüzünden kafam çok karışık. Ama kalpler ve koyunlar desenli açık pembe bandajları görünce gülümsüyorum.

Mükemmel.

Chevy'yi henüz bırakmak istemediğimden, gözlerimin tüm sırrımı açığa vurmaması için dikkatlice onun eline bakmaya devam ederek kutuyu dişlerimle açıyorum.

"Gerçekten mi, Tiny? Benim itibarım umurunda değil mi?"

Gülümsüyorum. "Bir erkeğin yumuşak bir tarafı olması bence güzel."

Tek elle ambalajı açmak görüldüğünden zor, ama yine de başarırım, Chevy'nin sıcak elini hala elimde tutarak. Bu iş bittiğinde, elimi ameliyatla kesip çıkarmak gerekebilir.

"Yani, nasıl olduğunu bana anlatmayacak mısın? Bana güvendiğini sanıyordum. Kırıldım, Chevy. *Kırıldım.*"

"Bir ejderhayı yeni yordum."

Kafamı sallayarak burnumu çekiyorum. Saçlarım, daha önce yaptığım dağınık topuzdan düşmeye başlıyor, ama düzeltmek için beklemem gerekecek. Ellerim çok daha acil bir şeyle meşgul. "Tekrar dene," diyorum ve ikinci bandajı açıyorum.

Aşırı mı? Kesinlikle. Ama en azından beş tane kullanacağıma inanabilirsin. beş

tane "Resmi polis görevi için oradaydım," diyor.

kull Gözlerimi onun geniş göğsünde gezdiriyorum. "Hayır. Üniforma anac giymiyorsun." "O zaman bir kadının onurunu savunuyordun."

ağı İstedğim zihinsel görüntü bu değil. Ona bakıyorum, ama m.

mavi gözlerinin eğlenceyle parıldadığını görüyorum. Bu arada, benim gözlerim tamamen farklı bir duygu, umarım belli olmamış bir kıskançlık ateşi ile parıldıyor.

"Öyle miydi?" diye soruyorum.

Kafasını sallar. "Hayır."

"Neden bana söylemiyorsun?"

Bu kadar üzgün görünmek istemiyorum. Bana açılmasını bu kadar çok istemiyorum.

Ama Chevy'den duygularımı saklayan barajda bir sızıntı oluşmuş gibi görünüyor. Ya da birkaç tane. Ve o öne eğilip dudakları kulağıma değdiğinde, barajın tamamen yıkılacağından korkuyorum.

"Gerçek şu ki, Tiny, bir tuğla duvarla yumruk yumruğa kavga ettim," diye mırıldanıyor.

Bu anda ne oluyor? Chevy çok yakınımda duruyor ve uzaklaşmıyor, sanki başka bir boyuta girmişim gibi hissediyorum. Bana arkadaşlarına verdiği türden bir mesafe bırakmıyor.

Aslında, o... *flört* mü ediyor?

"Peki, neden bir duvarla kavga ettin?"

Sesim boğuk ve alçak. Biraz sallanıyorum, Chevy'nin sakalları yanağımı okşarken tüm dengem bozuluyor, ama yerinde ve ayakta kalmayı başarıyorum. Zar zor.

Bu, Regency dönemi olsaydı, korsem nefes nefese kalırdı. Süslü bir cep yelpazesi çıkarır ve yanan yanaklarımı serinletirdim. Chevy gülümserken, o inanılmaz derecede sevimli gamzeleri ortaya çıkıyor, dudakları kulağıma değiyor. Regency dönemindeki ben bayılırdı.

Chevy tekrar konuşur, nefesi cildimde sıcak bir gıdıklanma yaratır.

"Duvarın bana bakışından hoşlanmadım," diyor. "Yargılayıcı ve tuğlalı."

Tek bir kelime söylemekten başka bir şey yapamıyorum. "Yalancı."

O iç çeker. "Haklısın. Gerçek şu ki, iyi bir nedenim yoktu. Sinirliydim ve belki bunun yardımcı olacağını düşündüm."

"Kendine daha iyi bakmalısın, Chevy."

Ya da sana bakacak birini bul. BEN

GÖNÜLLÜ OLARAK SUNUYORUM!

"Peki sana kim bakıyor, Tiny?"

Yanlış okumuyorsam tabii... *Lütfen yanlış okumamış olayım*

yanlış anlamıyorum! — sanki Chevy bana bakmayı teklif ediyor gibi geliyor. Ya da bir teklifin ipucunu veriyor. Bunu hayal ediyor olmalıyım. Duymak istediğim şeyi duyuyorum.

Hissetmek istediğim şeyi hissediyorum.

Zavallı, aşırı yorgun beyin hücrelerim için daha fazla oksijene ihtiyaç duyduğumdan, geriye yaslanıyorum. Ama bu yeterli değil. Çünkü şimdi Chevy ve ben, iki arkadaşın normalde durduğundan daha yakın duruyoruz. Ve yine de... ikimiz de kıpırdamıyoruz. Aniden, Chevy'nin randevusunun sonunda gördüğüm o görüntü aklıma geliyor. Sadece, şimdi öpüşme mesafesinde duran benim. Onun baktığı kişi benim.

Neden geri çekilmiyor? Neden

ben çekilmiyorum?

Yıllardır bu adama aşık olduğum halde, hiç, bir kez bile, böyle bir an yaşamadık. Aramızdaki atmosferin neredeyse canlı olduğu, başka bir şeyin habercisi gibi hissettiren bir an. Seçme şansım olsaydı, bu an CVS'de yaşanmazdı.

AMA BANA VERİLENİ KABUL EDECEĞİM ve bu an, aylarca, belki de hayatım boyunca hayal kurmamı sağlayacak.

Ya da en azından, Chevy'den daha çok sevdiğim ve benim duygularımı karşılayan birini bulana kadar.

Tabii ki...

Hiçbir şey olmadıkça. Chevy benim için böyle hissetmiyor. O sadece ben onun elini tedavi ettiğim için burada duruyor. Ben burada olduğum için. Çünkü

...

Çünkü...

Çünkü...

Yutkunuyorum, kendimi devam eden sohbete odaklamaya zorluyorum.

. O ipliği bir can simidi gibi yakalayıp kendimi bataklıkta çıkmaya çalışıyorum.

"Kendime bakarım."

"Elbette."

Chevy'nin mavi gözlerinden başka bir yere bakmam lazım. Eli! Gözlerimi indirip, elini avucumda çevirerek bandajları inceliyorum. Çok sevimli ve komik görünüyorlar — kocaman elinde çocuk bandajları.

"Tiny? İyi misin?"

Sesindeki endişe beni kendine çekti ve tekrar gözlerine baktım. Gözleri bana odaklanmış, içimde bir arzu dalgası yaratıyordu. "Ben iyiyim."

"İyi. Bu... iyi."

Dudaklarını yaladı ve ben onun ağzına bakmadığım için kendimle çok gurur duydum. Ama sonra bir tutam saçımı kulağımın arkasına koydu.

parmak uçları yanağımdan, kulağımdan, çenemden kayıyor. Ben

mahvoluyorum. "Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa

olsun, ben buradayım Tiny.

Her zaman."

Mesela... evlilik teklifi gibi bir şey? Beni diğer tüm öpücüklerden mahrum bırakacak bir öpücük?

Bu tek karşılaşmanın beni bu kadar çaresiz hale getirmesi gerçekten iç karartıcı. Chevy bana birazcık ilgi ve hafif bir flört gösterince, kaçmaya hazır hale geliyorum.

"Biliyorum. Sen iyi insanlardansın Chev."

Yemin ederim, bu an öpüşme anı gibi geliyor. Normalde, bu çekiciliğin tek taraflı olduğunun tamamen farkındayım. Ben, Chevy'ye aşık. Ben, onun olmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Ben, dudaklarının ne kadar yumuşak olacağını ve sürekli sakalları yüzünden sakal yanığı olup olmayacağını merak ediyorum.

Ama bu an? Tek taraflı hissettirmiyor. Bu düşünce aklımdan geçerken, Chevy'nin bakışları dudaklarıma düşüyor.

Nöronlarım, piñata sonunda kırıldığında doğum günündeki çocukların çılgın enerjisiyle ateşleniyor.

"Val!"

Lindy'nin sesi, kafama bir kova buzlu su dökülmesinden daha fazla etki yapıyor. Sanki Kuzey Buz Denizi'ne atılmış gibiyim. Chevy'den geri atlıyorum, orada sabırsızlıkla bekleyen kişinin Winnie değil de Lindy olduğu için minnettarım.

"Geç kalacağız," diyor. "Hadi."

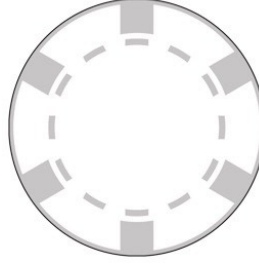
Chevy, "Beni iyileştirdiğin için teşekkürler, Dr. Tiny" diye seslense de, arkama bakmadan oradan ayrılıyorum.

Onun sözleri bana doktorculuk oynamayı hatırlatıyor, ki bu benim düşüncelerimin olması gereken yer değil. Özellikle de Lindy, Winnie'nin arabasına ulaşmadan önce beni kenara çekiyor.

"*O da* neydi?" diye fısıldıyor.

Cevap veremiyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok.

BÖLÜM 4

Chevy

"Sence çenem zayıf mı?"

Patrick Graham bu saçma soruyu tamamen ciddi bir yüz ifadesiyle soruyor ve ben de söz konusu çenesine yumruk atmamak için elimden geleni yapıyorum. Sanırım bu gece yeterince yumruk attım.

CVS'den geri dönerken kafamda bir sürü cevapsız soru dolaşıyordu (Yani: Kim hamile? Ve: Val ile aramızda geçen o an neydi öyle?). Graham kardeşlerle buluşup, bu garip haftadan biraz olsun uzaklaşmak istedim.

Çoğunlukla işe yarıyor. Pat'in yeni yenilenmiş evinde takılıyoruz, kızı Jo ise üst katta uyuyor. Her zamankinden daha sessiz olduğumu fark eden varsa da, kimse bir şey demedi.

"Çenen bin gemiyi denize indirebilir, Patty," diyorum ve en büyük kardeşi James, burnunu çekiyor.

Ama bu doğru. Aslında, çenesi bir aşk romanında "cam kesebilecek kadar keskin" olarak tanımlanacak türden. Bunu biliyorum çünkü kız kardeşim Winnie, (neyse ki) kısa bir süre benim misafir odamda kaldığı sırada kitaplarını evimin her yerine bırakmıştı. Ne olduğunu anlamak için bir tanesini, tamam, *birkaç tanesini* aldım.

Meğer romantik romanlar o kadar da kötü değilmiş. Ama romanlardaki kahramanların hepsinin bir tipi var: güçlü çenesi ve kaslı kolları olan erkekler. Altı paket karın kaslarına sahip olma umudum hiç yok ve çenem hiçbir şeyi kesip biçemez, bu yüzden ben daha çok yan karakter malzemesiyim. Komik olan. Arkadaş.

Pat elini kalbinin üzerine koyar. "Ah, Chev. Bunu kartvizitime yazmalıyım. Ya da belki sadece tişörtüme."

"Bilmiyorum." Ortanca kardeş Collin, şişesini masaya koyar ve Pat'ın yüzünü eliyle tutup, Pat onu itene kadar bir atı muayene eder gibi sağa sola çevirir. "Biraz boyun yogası yardımcı olabilir."

Pat çenesini ovuşturur. "Boyun yogası mı?"

"Ya da yüz yogası?" Collin kaşlarını çatıp telefonunu çıkarır. "Adını unuttum ama Instagram reklamında görmüştüm."

Graham ailesinden hiç kimse yüz yogasına ihtiyaç duymuyor. Üçü de Kardeşler, keskin çeneleri (cam kesmek için), geniş omuzları (seni daha iyi taşıyabilmek için, canım) ve katalogdan sipariş edilmiş gibi görünen kasları (ekstra büyük ve ekstra keskin) ile kapak modeli veya romantik kahraman olabileceklerdi. Elli yaşlarındaki babaları bile hala böyle görünüyor. Bu, genetik üstünlüğün en güzel örneği.

Tank, Collin ve Pat profesyonel futbol oynadıkları ve finansal açıdan akıllı davrandıkları için çok zengindirler. Bu yüzden buradalar — Tank, Sheet Cake, Texas'ı satın aldı ve kasabamızın canlanmasını bir tür HGTV özel programı gibi ele aldı.

Grahamlar bu kadar iyi insanlar olmasaydı, hepsinden nefret ederdim. Bunun yerine, kendimi onların ailesine evlatlık vermeye karar verdim. Onları yenemiyorsan, kene gibi onlara yapışsan iyi olur.

"Hayır." James, Pat ve Collin'e kaşlarını çatı. "Yüz yogası yok."

"Her şeye hayır diyorsun." Pat, Collin'in telefonuna bakabilmek için eğildi.

"Hayır senin en sevdiğin kelime," diye ekler

Collin. Pat gülümser. "Bu senin tema şarkın."

"Senin marka vaadin."

"Senin auran."

James gözlerime bakar, yüzde doksan beşi sinirli, yüzde beşi eğlenceli bir ifadeyle.

Omuz silkiyorum. "Bence bu daha çok moleküler yapının temelini oluşturuyor. Ama sana yakışıyor dostum."

En azından, kız kardeşimde işe yaramıştı. Ve zıt kutupların birbirini çektiği bir erkek arkadaşlığında, James en yakın olduğum erkek kardeşim oldu. Bu da çoğunlukla Winnie ile çıkıyor olmasıyla ilgili. Arkadaşlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tut derler, ama daha pratik ve modern bir uygulama, arkadaşlarını yakın, kız kardeşinin erkek arkadaşını daha yakın tutmaktır.

İlk başta, Winnie'ye iyi davrandığından emin olmak içindi. Sonra, James'in ona ne kadar *aşık* olduğunu fark edince, rahatladım ve onun kendine özgü huysuzluğunun tadını çıkarmaya başladım.

onun kendine özgü huysuzluğunun tadını çıkarmaya başladım. Adam fiziksel olarak ve kişiliğiyle bir granit parçası gibi olabilir, ama kız kardeşim için yumuşacık, kızarmış bir marshmallow gibidir. Bunu sonsuz derecede eğlenceli buluyorum.

Ayrıca, Winnie'nin benim hala aşamadığım sorunları aşabildiğini, bu aşk işini gerçekten denediğini bilmek... Tam olarak umut verdiğini söyleyemem, ama kendimi daha az yenilmiş hissetmemi sağlıyor.

"Kimse Instagram reklamından *yüz yogası* satın almıyor." James bunu, arka sokaktan bir şişe Ebola virüsü satın almaktan bahseder gibi söylüyor.

Pat'in gözleri, benim çok iyi tanıdığım bir parıltıyla doluyor. "Duraklat beni." "Bu makale, lenfatik sistemi uyardığını söylüyor," diyor Collin, ve kaydırmaya devam ediyor. "Bu bilimsel bir gerçek, James. Ve yüzünün yapısal görünümünü iyileştirebilir. Masrafları seninle paylaşırım, Patty. Hesabı paylaşabiliriz. Netflix gibi."

"İkiniz de aptalsınız." James başını sallar ve bir yudum bira içer. Kendimi parmak eklemlerimdeki bandajların üzerinde parmağımı gezdirirken buluyorum. Val'e

Val'e daha erkeksi bir seçenikle değiştireceğimi söyledim, ama gerçekte, onları seviyorum. Bana onu hatırlatıyorlar.

"Ne oldu?" James, elime doğru başını sallayarak sordu.

Ne oldu? Dürüst olmak gerekirse, istesem bile cevap verebileceğimden emin değilim.

Dünden beri, Bayan Fleming'in ve Mari'nin sözleri kulaklarımda çınlıyor. Babamla karşılaştırma. Mutluluğumla ilgili soru. Hayaletlerle savaştığım suçlaması.

Bunların hiçbirini söylemiyorum, ama James'in duvar yumruklamaya empati duyacağını tahmin ediyorum.

"Mesleki risk," diyorum ona.

"Bandajları kendin mi seçtin?"

İçimdeki el modelini ortaya çıkararak bileğimi döndürüyorum, böylece tüm açılar görebilsin. "Beğendin mi? İhtiyacın olursa kutusu Mustang'imde duruyor."

Pat ve Collin hangi seviyedeki programı satın almaları gerektiğini yüksek sesle tartışırken, o sadece homurdanıyor. Çünkü görünüşe göre, bunu yapıyorlar.

James'e yaklaşıyorum. "Sence bu, bayanların kitap kulübünde tartıştıkları şeyden daha mı iyi, yoksa daha mı kötü?"

James alaycı bir şekilde gülüyor. "Orada bir sinek olmak isterdim. Çünkü kitaplardan bahsetmediklerinden eminim."

"Sence ne hakkında konuşuyorlar?" Hep merak etmişimdir.

Annemiz LLLS üyesiydi ve annemiz öldükten sonra Winnie onun yerini aldı. İkisi de toplantılarda neler olduğunu hiç anlatmadı.

Yüz yogası ve zayıf çeneler hakkında yapılan tartışmalardan daha iyi olmalı.

"Hiçbir fikrim yok," diyor James. "Lokantada öğle yemeğimi alırken Mari'nin büyük bir haber hakkında fısıldadığını duydum."

Yüzümdeki ifadeyi değiştirmeye çalışıyorum. Büyük haber mi? Mesela... *hamilelik gibi* büyük bir haber mi? "Toplantıya davetsiz girebiliriz," diyorum rahat bir tavırla.

James koyu renkli kaşlarından birini kaldırıyor. "Öyle mi?"

Başımı Pat ve Collin'e doğru eğiyorum. "Bu konuşmadan daha ilgi çekici bir şey olmalı."

Bu doğru. Ama aynı zamanda... cevaplara ihtiyacım var. Sheet Cake'in gizemli "kitap" kulübünde neler olup bittiğinden çok, Mari'nin büyük sırrı hakkında.

Özellikle de Val ile ilgiliyse.

Benim de farklı bir cevaba ihtiyacım var. Val ile benim aramda CVS'nin çatısını neredeyse havaya uçuran o patlamanın ne olduğunu bilmem gerekiyor. CVS'de kim böyle *bir an* yaşar ki?

Belki de bunu hayal ettim, sert floresan ışıklar beynimde bir tür erimeye neden oldu. Çünkü Val ile ilgili olarak yüzeyin altında kaynayan adı konmamış şeyi hiç ortaya çıkarmadım. Bu geceye kadar.

Val'i Winnie'nin arkadaşı dışında başka bir şey olarak düşünmeme izin vermedim. Val'in yanında olmak, güneş ışığından yapılmış yumuşak bir fularla sarılmış gibi hissettirdiğini düşünmüyorum. Sık sık ve yüksek sesle güldüğünde ne kadar güzel görüldüğünü düşünmüyorum. Boya lekeli Dickie tulumu giyerken bu kadar güzel görünebilmesinin ne kadar şaşırtıcı olduğunu neredeyse hiç fark etmedim.

Tamam, belki de tüm bunları düşündüm. Ama zihnimde bunların saklandığı özel ve aşılmaz bir çelik kasa var.

Bu gece olduğu kadar ona hiç bu kadar yakın durmamıştım, elimi sararken yaptığı gibi bana dokunmasına izin vermemiştim. Hiçbir zaman flört etmedim ya da kulağına fısıldamak için ona yaklaşmadım, yakınlığıma verdiği tepkiden zevk almadım.

Yani... evet. Onu tekrar görmek için oldukça çaresizim. O şeyin devamını planladığım için değil. Hayır. Bu kötü bir fikir ve asla Olmayacak.

Beynim ve vücudumun varsayılan konumuma sıfırlanması gerekiyor. Val hakkında bu tür düşüncelere kapılmamam gerektiğini hatırlatmak gerekiyor. Winnie'nin tehditleri bir yana, Val, evlilik yüzüğü takmaya hazır iyi bir erkeği hak eden türden bir kadın. Babamla ilgili derin sorunlarım nedeniyle evlenmeyi *hiç* düşünmediğimi göz önünde bulundurursak, Val aklımda olmamalı. Olamaz.

Özellikle de insanların bana sürekli söylediği, benim babam gibi olduğum sözlerinin doğru olması durumunda.

"Biliyor musun," diyorum James'e, biramı masaya koyarak, "Kütüphanenin arka girişinin anahtarı bende."

Bana nadir görülen bir gülümseme atıyor. Kötü niyetli bir gülümseme.

"Memur Boyd, şok oldum.

Sonuçta o kadar da kanunlara saygılı değilsiniz, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Ben bir kamu görevlisiyim; burası bir halk kütüphanesi.

Bana sorun yok gibi görünüyor." "Tweedle-dee ve Tweedle-dumbbell'ı da alalım mı?" James başını

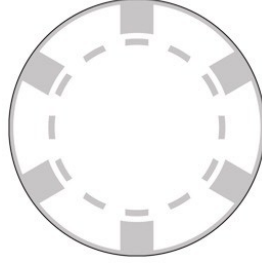
kredi kartı mı yoksa PayPal mı kullanarak yüz yogası aboneliği için kayıt yaptırmaları gerektiğini tartışan kardeşlerine doğru başını eğiyor.

"Pat, Jo için kalmak zorunda," diyorum. "Ayrıca, oraya gizlice girersek ikisinden biri de çenesini kapalı tutabilir mi sence?"

James yanıt olarak burnunu çeker.

Dikkat çekmemek için sessizce, yavaşça duruyorum. "O zaman onlar yüzlerini aşağıya doğru eğmeyi öğrenmeye çalışırken biz buradan gidelim."

BÖLÜM 5

Chevy

JAMES KARANLIKTA YAKLAŞIR ve fısıldar, "İşte bu, değil mi?" Ben de aynen öyle düşünüyorum.

Kadınlar Edebiyat ve İçki Derneği tam olarak hayal ettiğim gibi değil. James ve ben üst kattaki yangın merdiveni kapısından girdik. Alarm uzun zamandır bozuk, bunu pazartesi sabahı itfaiye müdürüne bildirmeyi unutmayacağım. Güvenli değil, ama en azından kütüphanenin büyük, kavisli merdiveninin yanındaki sahanlığın üstüne gizlice çıkmamızı sağladı.

Gölgelerin içinde, balkon korkuluğuna yeterince yakın bir yerde duruyoruz, böylece görünmeden aşağıya bakabiliyoruz. James, Winnie'nin profilini görebileceği ve aynı zamanda Val'i de gizlice izleyebileceği bir yer seçti. Winnie'nin profilini görebileceği bir yer seçti, böylece ben de Val'i gizlice izleyebildim.

Bu, olduğundan daha ürkütücü geliyor. Ben, kütüphanenin gölgelerinden aşağıya bakan bir tür hortlak gibi izlemiyorum. Daha çok, ateşli bir çocuk gibiyim ve Val, ateşimin hala devam ettiğini söyleyen termometre gibi.

Ateş, tabii ki, hala devam eden bu rahatsız edici çekim duyguları. Sadece CVS ile ilgili değil.

Tamam, beyin, sıfırlama zamanı. Hadi başlayalım, vücut. Val'in özel biri olmadığını varsaymaya geri dönelim. Onu görmek her zaman kanını elektriklenmiş gibi titretmiyor. Az önce sana dokunduğunda, gerçek duygular hissetmeye başlamadın ve...

Dur bir dakika. Bu sıfırlama işleri tamamen rayından çıkmış.

"Bana sorarsan biraz hayal kırıklığı yaratıyor," diyorum, gözlerim Val'in saçlarında.

Onun saçlarında hayal kırıklığı yaratacak *hiçbir şey* yok; saçları uzun, kalın ve koyu kahve renginde. Şu anda, saçlarını

onun ince parmakları saç telleri arasında zarıfçe hareket ediyor.

Bu eller benim parmak eklemlerime bandajları sarıyor, diye düşünüyorum. Ateşim YÜKSEK. Sıfırlama BAŞARISIZ.

James yanımda sessizce kıpırdanıyor ve ben büyük bir çaba sarf ederek bakışlarımı Val'den ayırıyorum. Ve ancak gözlerimi CVS'de daha önce yanağında gördüğüm boya lekesi. Bu benim için bir tür oyun gibi oldu benim için — her zaman cildinde renk arıyorum. Parmak uçları veya tırnakları neredeyse her zaman güvenli bir bahis, ama yanağında mavi veya yeşil bir iz ya da saç uçlarında sarı bir çizgi yakaladığımda, sanki bir boya kabına fazla eğilmiş gibi, çok seviyorum.

Odaklan, yardımcım. Sen bu tür duyguları sıfırlamak için buradasın, onlara kapılmak için değil. Ayrıca, Mari'nin büyük sırrının gizemini çözmen ve kim hamile olduğunu çözmelisin.

"Daha çok ... olacağını düşünmüştüm," James, doğru kelimeyi bulmaya çalışırken sözünü yarıda keser.

"Heyecan verici? İlginç?" diye öneriyorum. "Bundan başka herhangi bir şey."

Kadınlar Edebiyat ve İçki Topluluğu bir kitap kulübü *değildir*. Çılgın bir parti de değildir. Daha çok... kasabanın işlerini planlamak için yapılan resmi bir komite toplantısı gibidir. Alkol de vardır. En azından, çok çeşitli matara çeşitlerine bakarak öyle tahmin ediyorum. Ashlee Belle'in ise tam bir çay seti var.

Ayrıca? Beni çok şaşırtan bir şekilde, Big Mo da burada. Mari'nin lokantasında çalışan nazik dev ve aşçı, altı paket kök birasıyla sessiz bir köşede oturuyor. Bu, içebileceği en sert içki — anlaşılır bir şekilde. Yıllar önce Houston'da yaşarken, karısı ve kızı sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldü. Şimdi Sheet Cake'in vazgeçilmez bir parçası ve görünüşe göre, LLLS'ye bir tür özel izinle kabul edilen tek erkek.

"Bir yudum daha alalım ve bir sonraki gündem maddesine geçelim," diyor Lynn Louise, dolaşım masasına tokmağı vurarak. Tüm kadınlar ve Big Mo, şişelerini, çay fincanlarını ve bardaklarını kaldırarak kadeh kaldırıyorlar.

Annemin vefatından birkaç ay önceki anısı birdenbire aklıma gelir. Kanseri ve kemoterapinin etkisiyle çok hasta olduğu için toplantıya katılamamış, bu yüzden yatak odasında özel bir toplantı düzenlemişlerdi. Winnie kapıya kulağını dayayıp dinlemeye çalışırken, babam beni arka tarafa götürmüş ve diğer kadınlar ayrılana kadar futbol oynamıştık. bayanlar ayrılana kadar futbol oynadık.

Bakışlarımı ve dikkatimi aşağıdaki sohbete geri çeviriyorum. Ve saçını örmeyi bitiren ve şimdi örgüsünün uçlarını bir fırça gibi yanağında gezdiren Val'e.

Neden yaptığı her şey birdenbire bu kadar... bu kadar... bu kadar...

Lindy'nin söylediği bir şeye Val'in gülüşünü izlerken kalbimin sıkışıp büzülmesini tarif edecek bir kelime yok.

"Yabani domuz sorununu çözdük," diyor Lynn Louise ve yabani domuzlar, aklımı Val'den uzaklaştırmaya yetiyor.

"Kitty Bishop'a çok teşekkürler," diyor Yargıç Judie, ki kendisi gerçek bir yargıç, ama adı Y ile biten yargıçla karıştırılmasın. Tüm bayanlar kadehlerini, matara ve bardaklarını kaldırıyor. Big Mo, kök birası kutusunu kaldırıyor.

"Demek yaban domuzu sorunu böyle çözüldü," diye mırıldanıyorum. "Hiç yaban domuzu görmedim," diyor James.

"Onlar büyük, kötü, çirkin ve bahçenizi aşırı hevesle havalandıracaklar," diyorum ona. "Sizler avcılıkla büyümemişsiniz, öyle mi?"

"Bizim tercih ettiğimiz spor futboldu," diyor. "Sadece futbol."

Aşağıda Val örgüsünü çözüyor, uzun saçlarını parmaklarıyla tarıyor. Hiç saç meraklısı olmadım — böyle bir şey var mı ki? — ama Val'in uzun saçları gerçekten büyüleyici.

Evet. Hala yüksek ateşim var. Aspirin ve buz banyosuna ihtiyacım var.

Val'i ait olduğu yere, yani kız kardeşimin en iyi arkadaşı kutusuna geri koymam gerekiyor.

Neden kutuya geri dönmüyor?

"Bu akşam randevun yok muydu?" diye sorar James, aşağıdaki kadınlar birkaç hafta sonra yapılacak Sheet Cake Festivali'ni tartışmaya başlarken.

Randevumdan bahsetmek istemiyorum. Oldukça utanç verici.

Restoranın dışında bekleyen, mükemmel derecede güzel ve muhtemelen çok hoş bir kız olan Monika'yı gördüğümde restoranın dışında beklediğini gördüğümde, hareket hastalığı gibi bir hisse kapıldım. Bayan Fleming ve Mari'nin sözleri kafamın içinde ve annemin benimle gerçekten gurur duyup duymadığı, babama gerçekten benziyor muyum ve hangi yönlerden, ve gerçekten hayaletlerle savaşıyor muyum gibi rahatsız edici konular hakkında düşünmeme neden oluyor.

Sonra, aptal gibi, Monika'ya "Seninle yemeğe çıkamam. Ben senin aradığın adam değilim."

Bunu söylediğimi fark etmem yaklaşık yarım saniye sürdü. *Star Wars*'ta (*A New Hope*, ama kabul edelim ki herkes sadece *Star Wars* diyor) Obi Wan'ın "Bunlar aradığınız droidler değil" dediği repliği çaldı.

Bunu söylerken elimi havada salladım ve bunun farkına varınca güldüm.

O anda Monika öne çıktı ve çantasıyla koluma vurdu. Muhtemelen bunu hak etmiştim. Ancak Teksas ceza kanununun yirmi ikinci maddesine göre, bu teknik olarak saldırı sayılırdı.

O öfkeyle uzaklaşırken, ben de telefonumdan arkadaşlık uygulamasını sildim ve Sixth Street'te dolaşmaya başladım. Garip bir şekilde huzursuz ve bardan bara dolaşan tüm üniversite öğrencilerinden çok daha yaşlı hissediyordum. Bunun için çok yaşıyım.

Artık ilgimi çekmeyen kadınlarla rahatça çıkmak için çok yaşıyım. Annemin benim olmamı istediğini düşündüğüm adamdan çok uzaklaştım ve bu düşüncenin suçlusu Bayan Fleming ve Mari. Belki de aşık olmanın mutluluğunu yaşayan James ve Winnie.

Sebepe ne olursa olsun, bir tür rahatlama ihtiyacı duyduğum için, bir ara sokaktaki tuğla duvara yumruğumu vurana kadar içimde biriken enerji giderek arttı.

Bu da beni CVS'ye
götürdü. Bu da beni
Val'e götürdü.

Bu da beni şu anki ateşli durumuma getirdi, balkonun korkuluğundan Val'i izlerken bana ne olduğunu anlamıyorum.

Bunları James Graham'a kesinlikle açıklayamam. "Şöyle diyelim... randevu akşam yemeği başlamadan bitti."

O sadece homurdanıyor, ama bu kesinlikle onaylamadığını gösteren bir homurtu gibi geliyor. Ben bunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum. *Ona* flört konusunda tavsiye mi istedim? Kesinlikle hayır. Anladığım kadarıyla, James Winnie'den önce ilişkisi yoktu, yani bana flört konusunda bilgece tavsiyelerde bulunacak ya da ahlaki yargılarda bulunacak durumda değil.

Boğazını temizledi. "Seninle konuşmam lazım."

"Flört hayatım hakkında mı?"

"Hayır." Bana kaşlarını çatığında, midem düğümlenir. Çünkü ne isteyeceğini biliyorum sanırım: kız kardeşimle evlenmemi.

Ve ne cevap vereceğimi de biliyorum. Evet. Tabii ki evet.

Ama kız kardeşimin evleneceği düşüncesi beni altüst ediyor. Ve bir erkek kardeşin böyle hissetmesinin olağan nedenlerinden dolayı değil.

Hayır, benim takıntılarım için sevgili babama teşekkür etmeliyim.

Bakın, henüz bir gençken, her zaman hayran olduğunuz adamı keşfettiğinizde, anneniz kanserle mücadele ederken onu özveriyle seven, anneniz öldükten sonra sizin yanınızda olan adamın başka bir şehirde başka bir ailesi olduğunu öğrendiğinizde, bir parçanız ölür. İlişkilere, diğer insanlara, evlilik kurumuna inanan parçanız.

Tek tesellim, annemin bunu hiç bilmediği. O, babamın benim düşündüğüm gibi bir adam olduğunu düşünerek öldü. Ben onun sırlarını sakladım. Onun için değil. Annemi ve kız kardeşimi korumak için. Bunu yaparak, tüm bunları içime atarak, romantik aşkla ilgili her şeye olan umudum bozuldu. Ve babamla aynı DNA'yı paylaştığımı bilerek... Kendi bağıllık yeteneğimin sınırlarını test etmekten korkuyorum.

Babamız öldükten sonra tüm bunları öğrenen Winnie'nin bu adımı atmaya hazır olması fikri... Bu çok büyük bir şey. Onun için mi korkuyorum, yoksa herhangi birine güvenebildiği için mi kıskanıyorum, emin değilim. Ben kendime bile güvenemiyorum.

Ya da belki de hamilelik testi yaptırması gereken kişi oydu ve bu konuşma evlilikten başka bir şey hakkındaydı.

Aniden içimi bir özlem kapladı. Annem bu anı yaşamak isterdi. Winnie'nin düğününü planlamak — ya da bu konuşmanın gidişatına bağlı olarak bebek partisini — onun *hayatının anlamı* olurdu.

Sadece... Annem bunun için burada olmak için on yıl erken öldü. Kayıp, içimi sarmış bir sarmaşık gibi sıkıştırıyor.

Winnie için tüm bunları kim yapacak? Planlamasına ve denemelerine kim yardım edecek?

Elbiseler ve anne-kız şeyleri falan? Belki Lindy, Val ve Mari? Hatta kız kardeşimle birlikte elbiseler denemeye ya da çiçeklere bakmaya bile giderim.

Ama kimse annemin yerini dolduramaz.

"Winnie'ye evlenme teklif edeceğim," diyor James.

Bunu bekliyor olmama rağmen, sözleri beni nefes nefese bırakıyor. Gözlerimi kırıyorum. Yutkunuyorum. Tekrar gözlerimi kırıyorum. Düşüncelerim, devrilmiş bir dosya dolabı gibi, her klasör açılmış ve her kağıt dağılmış durumda.

"Baban" —bu kelimeyi alaycı bir şekilde söylüyor—"hala hayatta olsa bile, evlenme teklif edeceğim kişi sen olurdun." James'in çenesi sıkılıyor. O, babam hakkında her şeyi bilen birkaç kişiden biri. Winnie'nin ona gerçeği söylediğini öğrendiğimde, Winnie'nin James'i gerçekten sevdiğini anladım.

Göğsüm hala sıkışık ve buna basit bir yanıt verememekten nefret ediyorum. Mesela, bilmiyorum, *mutluluk* gibi.

Her zaman başvurduğum mizah yoluna başvuruyorum. Elimi göğsüme koyarak, "Ah, Jamie. Bu, benim onayımı almak için dolambaçlı bir yol mu?" diyorum.

"Evet."

Sadece James Graham, bana evlenme teklif edeceğini *söylemenin* benim onayımı *istemek* olduğunu düşünebilir. Bu adam asla markasından sapmaz. "Yüzük aldın mı?"

Bana attığı bakış, *onun* o kadar aptal olduğunu düşündüğüm için *benim* bir aptal olduğumu söylüyor. Kot pantolonunun cebini okşuyor. "Haftalardır yanımda. Sadece seninle konuşmak ve doğru anı beklemek istedim."

James, benim fark ettiğimden çok daha fazla kız kardeşime aşık. Winnie'nin James'e ihtiyacı var; onun için kıtalar aşacak ya da savaştacak türden bir adama. Ama aynı zamanda, şefkate ihtiyacı yokmuş gibi davranan bir kadına karşı da şefkatli olabilen bir adama. James, bu iki özelliği de barındırmasıyla beklenmedik bir şekilde bu iki özelliğin vücut bulmuş hali.

"Ailemiz bize pek bir şey bırakmadı," diye itiraf ediyorum. "Bu yüzden düşün için birikmiş paramız yok. Ben her zaman yardım edebilirim..."

"Ben hallederim. Kız kardeşin için her şeyi yaparım. İsteddiği her şeyi ona veririm." Gözlerimi karşıladı, gözleri kararlılıkla parlıyordu. "*Her şeyi*. İsteddiği türden bir düşün de dahil."

Adamın yoğunluğu güneşin sıcaklığını bile gölgede bırakırdı. Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım, aniden derin bir üzüntü ve istemediğim bir özlem hissettim.

James'in az önce söylediklerine katılamıyorum. Onun Winnie için hissettiklerini hiç hissetmedim. Hiçbir zaman, onun için *her şeyi* yapabileceğim biri olmadı, en azından romantik nedenlerden dolayı. Hiçbir zaman, birine sadık kalabilecek türde bir adam olduğuma inanmadım.

Val'in zayıf kahkahasının yükseldiğini duyuyorum. Yerimi değiştirip onun profilini buluyorum, yanağında bir parça boya olduğunu fark ediyorum. Onu orada görmek beni sakinleştiriyor.

"Ee?" diye soruyor James.

Yine duygularımın kabarmaya başlamasını zorla bastırıyorum. Winnie *evlendi*.

Bu, benim hala yerinde sayarken, küçük kız kardeşim hayatına devam ediyor ve yanımdan geçerken bana el sallıyor demek.

Gözlerim, Lindy'nin söylediği bir şeye gülen Val'i tekrar bulur. Bu manzara, göğsümde ve boğazımda hissettiğim duygusal yanmayı daha da acı hale getirir. Evet demek dilimin ucunda. Tabii ki onaylıyorum. Tabii ki evet diyeceğim. Ama James'in bu kadar kolay kurtulmasına izin veremem.

"Bunu düşüneceğim," diyorum ona.

James'in itiraz etmesini ya da homurdanmasını bekliyorum. Ama o, odanın sessizliğe büründüğü yerde aşağıdaki kadınlara kaşlarını çatarak bakıyor. "İşte büyük haber var," diye fısıldıyor.

Winnie ve evlilik hakkında düşünürken ve mini panik atak geçirmemeye çalışırken bunu tamamen kaçırdım. Aşağıdaki atmosferdeki büyük değişimi hissedebiliyorum

. Oda tamamen sessizleşti. "Ne oldu?" "Mari, hasta teyzesi teyzesi ile birlikte olmak için Costa Rica'ya geri dönüyor gibi."

İçimde bir şey sallanıp ayak parmaklarımın

Mari—Sheet Cake'den ayrılıyor mu? Bu soru sadece bir anlık bir düşünce, Val'e olan

Val için duyduğum endişeyle gölgeleniyor. Elbette Val yetişkin bir kadın. Ama o ve teyzesi çok yakındırlar — Mari, Val'in tek ailesi gibidir. Val'in, Mari'nin evindeki resim stüdyosunun üstündeki garaj dairesinde yaşadığı gerçeğini de unutmamak lazım.

Val nerede yaşayacak? Bu büyük değişiklik hakkında ne hissediyor? Odanın geri kalanı gibi hissediyorsa, pek de iyi hissetmiyor.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye soruyor Yargıç

Judie. "Peki ya lokanta?" diye soruyor başka biri.

Peki ya Val?

Ona doğru bakıyorum ve o, sanki usta bir kuklacı onun iplerini demir bir tutuşla kontrol ediyormuş gibi, doğal olmayan bir şekilde dik oturuyor. Yan profilden bile Lindy ve Winnie'nin şok ve öfke karışımı bir ifadeyle bana baktığını görebiliyorum.

Demek bu haberleri *onlar* bile bilmiyordu. Üç silahşörlerin her şeyi birbirleriyle paylaştıklarını sanıyordum.

Kimin hamile olduğu gibi. Bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Şu anda sadece Bu hafta sanki bir filo Mack kamyonu yüklerini boşaltmış ve içeriği benim tamamen düzenli ve organize hayatımın her yerine saçılmış gibi hissediyorum.

"Haftaya ayrılacağım," diyor Mari ve öğleden sonra dizilerinde duyulabilecek türden bir hayret nidası yükseliyor. "Big Mo lokantayı devralıyor ve yeni sahipler birkaç gün içinde evimi kapatacaklar."

"Peki ya sen, Valentina?" diye soruyor Eula Morgan, uzun tırnakları şarap kadehine çarptığında özellikle cadı gibi görünüyor. "Sen de onunla birlikte mi gidiyorsun?"

Tabii ki gitmiyor. Val'in Kosta Rika'ya gitmesi mi? İmkânı yok.

Ama Val hemen cevap vermediğinde, ciğerlerimdeki tüm nefes buharlaşır. Aslında, *buharlaşıma* çok hafif bir kelime. Daha çok, bir binanın tepesinden düşen bir beton blok göğsüme çarpmış ve ciğerlerimi tamamen ezmiş gibi.

Sheet Cake'den ayrılmayacaktı. Değil mi? Yani, Kosta Rika Mari'nin eviydi, bu yüzden bir noktada geri dönmesi mantıklıydı. Ama Val oraya hiç gitmemişti. Arkadaşları buradaydı. Hayatı buradaydı.

Ben buradayım, kendimi çaresizce düşünürken buluyorum, sanki Val'in seçimlerindeki rolümü değerlendirmeye hakkım varmış gibi.

"Plan bu," diyor Val sonunda.

Yumruklarımı sıkarken parmak eklemlerimden bir acı geçer.

Plan bu mu? Plan bu mu?

Bu bir plan değil. Bu bir felaket. Bu bir hata.

"Hemen değil," diye ekliyor Val çabucak. "Bir ay sonra, belki? Henüz bileti almadım, o yüzden..."

Zamanın büküldüğü anlardan birini yaşıyorum. Sanki hayatım, özel efektlerin odak noktasını değiştirip hızını artırıp yavaşlattığı bir film gibi. Geri adım atıp kitaplığa yaslanıyorum, kendimi yere basmak için sağlam bir şeye ihtiyaç duyuyorum.

Tiny taşınıyor mu? *Kosta Rika'ya mı?* Bir ay içinde mi? Ne kadar süreliğine? Neden?

Bu gece başa çıkmaya çalıştığım tüm duygusal şeyler intikam alırcasına geri dönüyor. Neden böyle tepki verdiğim pek mantıklı gelmiyor.

Kendine hakim ol. Val bir arkadaş, diye hatırlatıyorum kendime. *Arkadaşlar istedikleri gibi gelip gidebilirler. Arkadaşına el sıkışır, sırtını okşar ve ona iyi dileklerini sunar.*

Öyleyse neden vücudum uygun bir arkadaşça tepki vermiyor? "Bu konuda ne yapacaksın?" diye soruyor James, sesi alçak.

Sarsıldım. Onun orada olduğunu unutmuştum. "Ben mi? Ne yapayım?" "Val."

"Neden bir şey yapayım ki?" Alaycı bir şekilde soruyorum ve o bana baktığında, yüzündeki ifade hoşuma gitmiyor. Sanki benim içimdeki çatışmayı görebiliyormuş gibi. Sanki

Şu anda kafamdaki çelişkili düşünceleri *biliyormuş* gibi.

Ama bu imkansız, çünkü ben bile ne hissettiğimi ya da neden hissettiğimi bilmiyorum. James Graham'ın beni benden daha iyi tanıması imkansız.

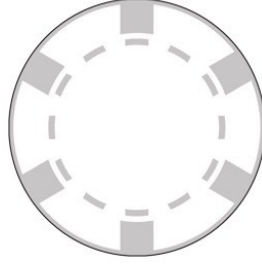
Tabii büyük, eski bir inkar fıçısında boğulmuyorsan ve James seni oradan çıkarmak için elini uzatmıyorsa.

"Sadece bir şeyler yapmak *istiyormuş* gibi görünüyorsun," diyor.

"Val'in hayatında ne yaptığı beni ilgilendirmez," diyorum ona, bu sözün ne kadar yalan olduğunu dilimde tadana kadar fark etmeden.

Tek kelime etmeden, James'in peşimden gelmesini beklemeden acil çıkış kapısından dışarı çıkıyorum.

BÖLÜM 6

Val

GERÇEK EN İYİ ARKADAŞLAR Rick Astley'lerdir — sizi asla terk etmezler, hayal kırıklığına uğratmazlar veya yüzüstü bırakmazlar. (Ya da şarkı nasıl gidiyorsa.)

NEYSE. Winnie beni kütüphanenin yanındaki küçük sokağa zorla sürüklerken, Rick Astley'in dostluğuna minnettar olmam gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Gerçek en iyi arkadaşların inatçı sadakatının diğer yüzü, büyük bir sır sakladığınızda - örneğin ülkeyi terk etme planları gibi gerçek en iyi arkadaşlar bunu unutmayacaklardır. Hayır, hayır. Bu konuyu sürekli gündeme getireceklerdir. Ya da benim durumumda, beni bir sokağa sürükleyeceklerdir.

Winnie zor nefes alıyor. O kadar zor ki, burun delikleri genişliyor.

Normalde, kızgın Winnie beni korkutur. Ama nedense, o mükemmel küçük burnunun genişlemesi beni gülümsetmek istiyor.

Ama gülümsememi saklıyorum. Çünkü Winnie şu anda gülümsediğimi görürse hayatta kalamayabilirim.

Mari ve ben bombalarımızı patlattıktan sonra, LLLS toplantısının geri kalanında Lindy ve Winnie, Mari'nin açıklaması hakkında tek kelime etmediler. Ya da başka herhangi bir şey. Gözlerime bakmadılar. Neredeyse hiç kıpırdamadılar. Bu da beni terletip paniğe sevk etti.

Sanki yarım saat boyunca kafamda *Jaws* tema müziği tekrar tekrar çalıyordu.

Ama şimdi, bu uğursuz müzik doruk noktasına ulaşıyor ve sanırım daha büyük bir tekneye ihtiyacım olacak.

Winnie aniden durur ve bana dönerek bakar. Ama ilk konuşan Lindy'dir, Winnie'nin yanında durarak, ikisi öfkeli küçük bir infaz mangası gibidirler. Ocak ayının hafif serinliğinden çok daha derin bir ürperti hissedirim.

"Kosta Rika'ya mı taşınyorsun?! Nasıl? Neden? Ne zaman?" diye sorar Lindy.

Winnie, benim cevap vermemi beklemeden üstüne gider. "Ve bize söylemedin mi?!" Gözlüklerinin arkasından o kadar sert bakar ki, gömleğimde küçük delikler açılmasını beklerim. "Kim böyle bir şey yapar?"

Ben yaparım, sanırım. Ve bu konuda gerçekten çok kötü hissediyorum ama bunu şimdi söylemek arkadaşlarımdan kendini daha iyi hissetmesini sağlamaz.

Hayatımda büyük değişiklikler ya da beni korkutan şeyler hakkında konuşmak söz konusu olduğunda, ben bir çizgi filmdeki devekuşu gibiyim. Kafamı kuma gömerim ve hareketsiz kalırım, umarım geçer diye.

Bu durumda pek işe yaramadı. Çünkü başını kuma gömmek sağlıklı veya pratik bir başa çıkma yöntemi değildir.

Bu, çocukken bir doğum günü partisinde bir grup çocukla saklambaç oynadığımız zamanki gibi. Küçük bedenimi banyo lavabosunun altındaki dolaba sıkıştırdım ve önüme havlu saklama sepetini çektim. (Saklambaç, minyon olmanın gerçekten işe yaradığı yerlerden biridir.)

Bulunmayı beklerken karnımda hissettiğim gerginlik, titrek ve aşırı bir endişeye yol açtı ve dört saat boyunca saklandım. Polis çağrılmış olabilir.

Açıkçası, o gün hiçbir ders almadım ve şu anki durumum bunun en iyi örneği.

"Biliyorum, biliyorum," diye sonunda söylüyorum. "Sana söylemeliydim."

Bekliyorlar, ama dilim ağırlaşmış gibi. Belki bir şeye alerjik reaksiyon gösteriyorum? Ama son dakikada CVS'ye gittiğimiz için akşam yemeğini atlادık, yani yediğim bir şeyden kaynaklanmıyor.

Gerçeğe alerjik olmak mümkün mü?

Winnie alaycı bir şekilde, "Hepsi bu mu? Mazeret bile uydurmayacak mısın?" der. "Hiçbir mazeret yeterli olur mu?"

"Hayır," diyorlar hep bir ağızdan.

"Mari'nin Kosta Rika'ya geri taşınacağı konusunda bize ne zamandır yalan söylüyorsun?" diye sorar Winnie.

İç çekiyorum. "Birincisi, popom küçük *değil*. Popom, popo savaşında ikinizin poposunu da yenebilir."

"Ne zaman istersen, kardeşim," diyor Winnie, sanki şu anda bu meydan okumayı seve seve kabul edecekmiş gibi görünüyor. "Ne zaman istersen."

"Neden popo savaşı yapalım ki?" diye sorar Lindy. "Popo savaşı da ne *demek*?"

Winnie ve ben bu soruyu görmezden geliyoruz. "İkincisi, bunu sadece birkaç haftadır biliyorum." Aslında bir aydır, ama "*birkaç*" belirsiz bir terim. "Mari bana

kimseye söylememem için söz verdirdi. Bu kasabanın nasıl olduğunu bilirsin."

"Eminim ikimize söyleyeceğini düşünmüştür," diyor Winnie.

Muhtemelen öyle düşünmüştür. Ama Lindy'ye ve

Winnie, ağzımı açıp konuşmaya her başladığımda, kafamın içinde on binlerce kuşun aynı anda uçmaya başladığı gibi bir uğultu duyuyordum. Nabzım hızlanıyor ve boğazım tıkanıyormuş gibi hissediyordum. Şu anda hissettiğim gibi.

"Ama neden gidersin ki?" diye soruyor Winnie. "Mari'nin eve dönmesini anlıyorum, özellikle de teyzesi hasta ise. Ama Costa Rica'da *senin* için ne var ki?"

Bu iyi bir soru. Ama bir başka iyi soru da şu: Benim için burada ne var?

?

Neden *kalayım* ki?

Haftalardır kafamda dolaşan soruları, kafeinli keklerden kafası güzel olmuş bir çocuk gibi dile getirmiyorum. Bunu dile getirmek, en iyi iki arkadaşımı kırar.

Çünkü *onlar* buradalar. *Onlar* önemli.

Ama aynı zamanda Pat ve James de var. Onları hayatın bir sonraki aşamasına doğru iten sağlam ilişkileri var, özellikle de Lindy hamile ise. (Henüz test yaptırmaya vakti olmadı.) Ve hala en iyi arkadaş olsak da, insanlar ciddi ilişkilere girdiğinde işler değişir. Bu hayatın döngüsüdür, ancak antiloplar tarafından ezilmek yerine, yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerleyen zaman, arkadaşlıkların değişmesiyle kalbini ezip geçiyor.

Kalbimi kaç erkeğe vermeye çalışırsam çalışayım, onlar her zaman geri veriyorlar. Genellikle biraz hırpalanmış, biraz daha yıpranmış olarak. Bir ilişkiyi yürütmeyi başaramıyorum.

Arkadaşlarım bahara ve yaza doğru ilerlerken, ben soğuk havası ve donmuş borularıyla kışta sıkışıp kaldım. Bu kış çok mutsuz bir kış. Ve erimeye dair hiçbir işaret görmüyorum. Bir değişikliğe ihtiyacım var. Beni bu rutinden çıkaracak bir şeye.

"Hiç tanışmadığım ailemle tanışacağım. Mari de bana mentorluk yapmayı kabul eden bir sanatçı buldu. Burada kariyer açısından hiçbir şey yolunda gitmiyor. Tam zamanlı resim yapan birinden öğrenmek, sağlam bir adım gibi görünüyor."

Arkadaşlarım buna karşı çıkamıyorlar. Şu anda resim kariyerimin daha çok bir hobi olduğu, en azından maddi açıdan, bir sır değil.

. Yapmak istediğim tek şey bu. Ama eserlerimi satmanın bu kadar zor olacağına hazırlıklı değildim.

Resim yapabiliyorum. Ama resimlerimi pazarlamak, satmak ve tanıtmak benim uzmanlık alanım değil.

Çalışmalarım soyuttur, çoğunlukla renk ve harekete odaklanır. Beyaz bir tuval üzerine çizilmiş, bir çocuğun yapabileceği gibi görünen devasa bir siyah nokta gibi değildir. Dokusu ve rengi vardır ve hızlı kuruyan akrilik boya kullandığım için katmanlar halinde çalışırım.

Öte yandan patronum Bay Silver, resimlerimin bir çocuğun çizdiği gibi göründüğünü düşünüyor gibi. Onları galerisine asmayı reddetti ve bana bir iyilik yapmak için beni işe aldı. Ben de, işimi nasıl satacağım konusunda ilahi ilham beklerken, çaresizce evet dedim.

Yani, Door Dash için teslimat yapmak sanat kariyerimi hiçbir yere götürmüyordu.

Ama Main Street'teki galeriye her girdiğimde kendimden biraz daha fazla nefret ediyorum.

Tam zamanlı bir sanatçının bana mentorluk yapması, kaçıramayacağım bir fırsat. Bu, geçici olarak başka bir ülkeye taşınmak anlamına gelse bile. Tank'ın teklifi cömert ve harikaydı, ama aynı zamanda tekrar olmasını bekleyebileceğim türden bir şey de değil.

Yani, birçok mülkü için bir sürü tabloya ihtiyaç duyan bir multimilyonerle bağlantı kurmak her gün olan bir şey değil. Bunu gerçekten nasıl yapacağımı öğrenmem gerekiyor. Ve yardıma ihtiyacım olduğunu bilecek kadar akıllıyım.

"Sadece kendimi... sıkışmış hissediyorum," itiraf ediyorum. "Sanatımla istediğim şeyi yapmıyorum. Sizin gibi ciddiye alan kimseyi görmüyorum. Hayatımda, hem kişisel hem de profesyonel olarak bir değişiklik ya da ara vermem gerekiyor."

Lindy sadece bana göz kırpmıyor, ağzı açık kalmış. "Gerçekten bunu yapıyorsun," diye fısıldıyor.

"Evet."

Öyleyse neden ayrılma fikri beni heyecan yerine korkuyla dolduruyor?

Gitmemek için gerçek, sağlam bir neden bulamıyorum, öyleyse neden bu fırsatı değerlendirmemeliyim?

Chevy'nin yüzü zihnimde beliriyor ve ben bunu kabul etmeyi reddediyorum. En iyi arkadaşımın kardeşine olan karşılıksız aşkı, Sheet Cake'de kalmam için kesinlikle bir neden *değil*. Çünkü, dediğim gibi, bu aşk karşılıksız.

Arkadaki insanlar için daha yüksek sesle: KARŞILIKSIZ.

CVS'de daha önce ne yaşandıysa yaşansın. O AN gibi hissettiren şeyin, sadece benim tarafımdan tek taraflı bir umutlu özlem olduğundan eminim.

Sadece... daha fazlası gibi hissettim.

Planlarımı değiştirecek kadar yeterli değil. Aslında, Chevy gitmem için daha da fazla neden. Belki de tüm o zaman ve mesafe onu unutmama yardımcı olur.

Sonunda.

"Ne kadar kalacaksın?" diye soruyor Lindy, burnunu çekerek. Winnie çantasından bir mendil çıkarıp ona uzatıyor.

"Vizem bir yıl geçerli. Ama o kadar uzun kalmam gerekmiyor," diye ekliyorum hemen.

Bu sözüm, tüyler ürpertici bir sessizlikle karşılanır. Midemi düğümleyen bir sessizlik.

"Bir yıl mı?" Winnie'nin sesi neredeyse bir fısıltı.

"Muhtemelen daha erken döneceğim."

Belki? Açıkçası hiç bilmiyorum çünkü hala ayrılmayı hayal edemiyorum. Ya da yabancı bir ülkede yaşamayı, Mari ile birlikte olsam bile, ki o benim için şimdiye kadar yaşadığım yerlerden daha çok evim gibi geliyor.

"Mari gelecek hafta ayrılıyorsa, sen nerede yaşayacaksın?" diye sordu Lindy diye

soru Winnie'ye bakıyorum. "Misafir odanızı kullanabilir miyim?" Yüzü düşüyor. "Kyoko yarın taşınıyor."

"Yerimiz var," diyor Lindy, Winnie ve ben birbirimize bakıyoruz. Çünkü Jo bakmıyorken sergiledikleri PDA seviyesi iğrenç.

Yumurtalıklarımın içimde kuruyup ölmesine yetecek kadar. "Bir çaresine bakarım," diyorum. *Umarım.*

Winnie hiç uyarı yapmadan bana sarıldı. Lindy de arkamdan sarıldı ve böylece bir arkadaş sandviçi oluştu. İç çekerek onlara sarıldım, bir kolumu arkamdaki Lindy'ye, diğer kolumu da Winnie'nin beline doladım. Hemen rahatladım.

"Özür dilerim." Keşke titrek, ağlamak üzere olan bir sesim olmasaydı, ama maalesef var.

"Ben de üzgünüm," diyor Lindy.

"Neden özür diliyorsun?" diye sorar Winnie.

"Üzgünüm çünkü onun gitmesini istemiyorum, iyi bir fırsat olsa bile. Bencil davranıyorum."

"Ben üzgün değilim. Kızgınım." Winnie bir süre durur. "Ve üzgünüm." "Ben de," diye fısıldarım. "Ya da belki sadece üzgünüm."

Hayatımın durumu yüzünden kimseye kızamam. Hayatım sanki dev bir soru işareti gibi. Ya da belki de sonsuzluk sembolü gibi, beni sıkıcı bir döngü içinde dolaşmaya zorluyor.

"Neden karanlık bir sokakta sarılıyorsunuz?"

Bu gece üçümüz ikinci kez bir erkeğin sesiyle irkildik. Şu anda atacak hiçbir şeyim yok. Lindy küçük bir çığlık atıyor, ama Winnie iç çekip uzaklaşıyor ve kucaklaşma sandviçimizi sonlandırıyor.

"James, neden sokaktasın?" diye soruyor.

"Loft'a geri dönüyordum. Bağırışmalar duydum," diyor.

"Bağırış değildi," diye açıklıyor Winnie. "Daha çok bir tartışmaydı."

James koyu renkli kaşlarından birini kaldırır ama hiçbir şey söylemez. Neredeyse onun "*Tartışma... bağırışlarla*" diye düşündüğünü duyabiliyorum.

"Bana kavga gibi geldi," diyor başka bir ses, bu ses kolumdaki tüyleri diken diken ediyor ve kalbim hızlanmadan önce bir an duruyor. Chevy, James'in yanına, sokağın girişinde, tuğla duvara yaslanarak geliyor.

"Sen," diyor Winnie. "Artık *gerçekten* bizi takip ettiğini düşünüyorum." "Hayır," diyor Chevy. "Sadece küçük bir dünya... sonuçta."

Winnie homurdanır, ama ben onun peynirli şakasına gülümserim. Peyniri çok severim. Hem yiyecek olarak hem de şaka tarzı olarak, filmlerde ve en yakın arkadaşlarımla geçirdiğim duygusal anlarda. Her şeyde Velveeta peynirini tercih ederim.

Kalbi burkan tebrik kartları mı? Ben varım.

Hüzünlü köpeklerin yer aldığı, duygusal olarak manipülatif reklamlar mı? Garip bir şekilde, evet. Onları seviyorum. (Ve bir köpek istemememe rağmen, bu reklamlardan birini her gördüğümde başış yapıyorum.)

Son iki dakikada öpüşme sahnesi için nefesini tuttuğun, saçma sapan ve tahmin edilebilir Hallmark filmleri mi? Hepsini bana verin!

Chevy'nin mizah anlayışı? Kesinlikle.

Gözümün önünden ayırmadan, fark edilmeden yüzünü inceliyorum, bir değişiklik olup olmadığını anlamak için. Belki de daha önce hayal etmediğim Belki aramızdaki gerginlik hayal ürünü *değildi* ya da tek taraflı değildi.

Ama Chevy, yıllardır dizlerimi titretmiş olan aynı rahat gülümsemeyi gösteriyor. Kız kardeşine, Mari'ye ve tanıştığı hemen hemen herkese gösterdiği gülümsemeyi.

Hayal kırıklığı ruh halimi bozuyor. Ama sadece biraz. Çünkü sadece bana özel bir gülümseme olmasa da, bu *Chevy'nin* gülümsemesi. Dünyada en sevdiğim gülümseme.

"Bu sokaktan çıkabilir miyiz?" diye soruyor. "Burada güvenlik sorunu falan yok ama, biraz çiş kokuyor."

Şimdi o söyledi de...

Beşimiz, Pat'in kamyonu kaldırıma yanaşmadan hemen önce kaldırımda yeniden bir araya geliyoruz. Pat kamyonetten atlayıp Lindy'ye doğru koşar.

"Jo kiminle?" diye sorar.

"Hâlâ güvenli bir şekilde uyuyor. Collin hâlâ orada," diyor Pat ve Lindy'nin dudaklarına Hallmark kartlarına yakışmayacak bir öpücük konduruyor.

Arkadaşlarımdan en azından birinin PDA'ya meraklı olmamasına minnettarım. Winnie ve James öpüşmelerini gizli tutma eğilimindedirler. Bu da aslında Dark Horse Brewery'nin depo odasında öpüştükleri anlamına gelir. Ne yazık ki bunu birkaç hafta önce zor yoldan öğrendim.

"Bu iki şakacının nereye kaçtığını öğrenmek istedim," diyor Pat, James ve Chevy'ye bakarak. İkisi de neden ayrıldıklarını veya neden burada olduklarını açıklamıyor. "Ama daha iyi bir şey buldum. Eve gitmeye hazır mısın,"

"Bekle," diyor Winnie. "Bize bir saniye verin, çocuklar."

James ve Pat kaldırımda birkaç adım geri çekilirken, Winnie üçümüzü kendine doğru çeker, ellerimizi birbirine kenetler ve alınlarımızı birbirine değdirir. Bu

Bu, hep yaptığımız bir şeydi. Ben bunu kafalarımızı bir araya getirmek olarak düşünmeyi seviyorum, ama bunu asla yüksek sesle söylemiyorum çünkü kulağa aptalca geliyor.

"Hepimiz iyi olacağız," diyor Lindy, ama burnunu çekiyor. Yanımda titrediğini hissediyorum ve elini biraz daha sıkıyorum.

Ne Winnie ne de ben cevap veriyoruz, ama bir dakika boyunca kırıpırdamadan, sadece birkaç dakika daha birbirimize bağlı kalıyoruz. Her şeyi hafızama kazımaya çalışıyorum — ellerinin benim ellerimde verdiği hissi, kokularını, en iyi arkadaşlarımla birlikte hissettiğim güvenlik ve emniyet duygusunu.

Gerçekten bunu bırakmak mı istiyorsun? Aklımdaki ses Winnie'nin sesine benziyor.

Cevap vermiyorum. Tartışmıyorum. Sadece arkadaşlarımı kucaklıyorum ve veda etmeyi düşünmemeye çalışıyorum. Sonraki adımları. Değişimi. Geride kalmayı, teknik olarak ayrılan ben olsam da.

Ve birkaç metre ötedeki, kesinlikle beni düşünmeyen adamı düşünmemeye çalışıyorum.

Winnie sesini alçaltıyor. "Lindy, hala o hamilelik testini yapman gerekiyor."

"Hoşça kal," der Lindy, kucaklaşmamızdan kurtulup kovboy çizmeleriyle Pat'in kamyonetine doğru koşar.

Belki de tek devekuşu ben değilim.

Pat, Lindy'nin acele etmesini, düşünmek istemediğim nedenlerden dolayı eve gitmek için ÇOK heyecanlı olduğu anlamına geliyor olmalı, çünkü sırtarak sürücü tarafına koşar ve "Görüşürüz!" diye seslenir.

Ve sonra dördümüz kaldık.

"Seni eve bırakayım mı?" James, Winnie'ye sorar ve devasa, huysuz bir adamın böyle tatlı bir soru sorması oldukça sevimli bir manzaradır.

Winnie'nin yeni tamamlanan loftu birkaç blok ötede, James'in babasıyla paylaştığı loftun hemen karşısında. Babası zamanını Bana, bazen birbirlerinin loftlarına yarım saatlik yürüyüşlerle gidip geldiklerini söyledi.

Aptalca, iğrenç, harika bir şekilde sevimliler.

Bana karşı aptalca sevimli olacak bir erkek istemek çok mu fazla?

Gözlerim Chevy'ye kayıyor çünkü onlar cezalandırılmaya bayılıyorlar. Onun da James ve Winnie'ye baktığını sanıyorum, ama kahverengi gözleri benim üzerimde. Sanki onu korkutmuşum gibi gözlerini kırpmıyor ve başka yere bakıyor.

Winnie koluma dokunur ve bana aşk dolu bir bakış değil, daha çok Arnold Schwarzenegger'in "Geri döneceğim" bakışı atar. "*Sana gelince*, sonra konuşuruz."

Winnie ve James henüz uzaklaşmamışken Chevy fısıldar. "Eyvah."

Eyvah, haklısın.

"Seni arabana kadar geçirebilir miyim?" diye sorar Chevy. "Sonuçta, kasabanın güvenliğini sağlamak için elimden geleni yapmalıyım."

Sheet Cake, arabaya tek başına yürüyebileceğiniz en güvenli yer. Ama adamla tartışmaya niyetim yok. Hatta, Chevy beni arabama kadar geçirecekse, kendi gölgemden korkuyormuş gibi davranmaktan mutluluk duyarım.

Ta ki hatırlayana kadar: Winnie, Lindy'yi ve beni aldı ve bizi eve götürmeyi planladı.

Sonra erkek arkadaşıyla ilgilenmekten beni tamamen unuttu. *Harika*. Şimdiye kadar hatırlamamış olmamın önemi yok. Unutulmanın acısını hafifletmiyor.

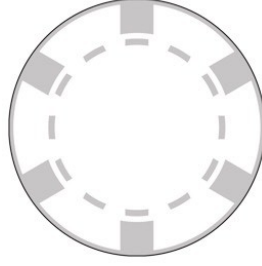
"Aslında... seni eve bırakabilir misin?" "Tabii ki,"

diyor Chevy rahat bir gülümsemeyle.

Aniden ve garip bir şekilde utangaç hissediyorum. "Gerçekten sorun olmaz mı?"

Bütün vücudumu anında dopaminle dolduran bir göz kırpmasıyla
Chevy'nin gülümsemesi genişler ve o sevimli gamzeleri belirir. "Müziği bile
senin seçmene izin veririm."

BÖLÜM 7

Val

CHEVY'NİN MUSTANG'İNDE müzik yerine sessizliği tercih ediyorum. Aşırı duygusal halimi yatıştırmak için biraz sessizliğe ihtiyacım var. Lindy hamile olabilir. Arkadaşlarım artık ayrılacağımı biliyor. Bir de CVS'de Chevy ile flörtleşmem var.

Belki de bu yüzden aramızdaki sessizlik çok gürültülü geliyor. Rahatsız edici.

Chevy koltuğunda sürekli kıpırdanıyor ve ara sıra onun sıcaklığını hissediyorum. bakışları üzerimde. Bu arada, ben buradayım, *sesli bir şekilde* koklamamaya çalışıyorum, böylece deri koltuklarının ve onun kokusunu hafızama kazımamı fark etmesin.

Son zamanlarda, her küçük şeye fazladan duygusal bir ağırlık katıyorum. Cane Street'teki o çukurun etrafından son kez geçeceğim. Big Mo'nun mükemmel olgunlaşmış domatesli yumurtalı sandviçlerinden son kez yiyeceğim. Chevy, çukurlu gülümsemesini bana yönelttiğinde karnımda son kez kelebekler uçacak.

Onun yolcu koltuğunda son kez oturacağım, onun varlığı aramızdaki tüm havayı emip bitirecek.

Chevy'nin bana bir kez daha gizlice baktığını fark edince "Ne?" diye soruyorum. "Sadece senin beni sinirlendirmek için berbat bir müzik çalmanı bekliyorum.

beni sinirlendirecek bir müzik çalmanı bekliyorum."

Bunu beklemekte haksız değil. Lisedeyken babası, Winnie, Lindy ve beni okula götürmesi için onu eski kamyonetiyle zorlardı. Chevy hala Bazen sürdüğü eski kamyonetle okula götürmemizi zorluyordu. Country müzik çalıp, klasik country olduğunu, sanki bu önemliymiş gibi vurguluyor ve yüksek sesle, tonunu tutturamadan şarkı söylüyordu. Radyoya daha yakın olanımız, pop müzik kanalına geçip, bir erkek grubunun tiz, akılda kalan ritmiyle onu kızdırıyordu.

Bu tanıdık bir oyundu. Ama bu gece oyun oynama havamda değilim.

"Biraz sessizlik iyi olur diye düşündüm," diyorum ona.

Düşünceli bir mırıldanma tek cevabı ve onu gömleğinin yakasından tutup bu sesin ne anlama geldiğini sormak istiyorum. Ama sormuyorum.

"Son zamanlarda kafam çok gürültülü" diyorum onun yerine. Sonra keşke çenemi kapalı tutsaydım diyorum, çünkü ne saçma bir şey söylemişim!

Ama Chevy bu itirafıma gülmez ve bana tuhaf bir bakış atmaz. Hiçbir şey söylemiyor, ama elleri gergin. Bu Mustang'i özenle ve sevgiyle restore ettiğini bilmek, direksiyondaki büyük, güçlü ellerini daha seksi yapıyor. Bandajlarla bile.

Özellikle bandajlarla. Gülümsemeden duramıyorum, ki Chevy bunu elbette fark ediyor.

Sağ elinin parmaklarını kıpırdatıyor. "Eve varır varmaz bunları çıkarıp daha erkeksi bir seçenek tercih edeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Gülüyorum. "Çekici bandajlar mı yapıyorlar?"

"Belki Old Spice ilk yardım sektörüne girmiştir ve Kraken deodorantımla uyumlu bir Kraken ilk yardım çantam vardır."

"Kraken deodorant mı kullanıyorsun? Kraken neye benziyor ki?"

Ve bunun ne kadar aptalca olduğunu iki kez düşünmeden, yüzümü Chevy'nin koltuk altına yaklaştırıp derin bir nefes aldım.

Hata. Büyük hata!

Kötü koktuğu için değil - aslında deniz canavarı ve Chevy'nin kokusu artık en sevdiğim koku - ama ne kadar tuhaf davrandığımı fark ettiğimde donup kaldım. Burnum koltuk altındayken.

Geri çekilmek mantıklı bir seçenek. Ama ben her zaman mantıklı davranmam.

Ve şimdi, yanaklarımın utançtan kıpkırmızı olacağını bilerek, kendimi hareket ettiremiyorum. Kararlıyım.

"Uh." Chevy hareket etti ve ben yukarı bakmasam da bana baktığını biliyorum. Yukarı bakamıyorum. "Sen... koltuk altımı kokluyor musun?"

"Koltuk. Tekil."

Çünkü evet, benim saçma davranışından ziyade semantik tartışalım.

Mümkün olduğunca rahat bir şekilde, oturup arabada kendi tarafıma geri dönüyorum.

Kızardığımı gizlemek için saçlarımı açıp, dağınık topuzumu rahatça düzeltiyormuş gibi yapıyorum, ama aslında saçlarımla utançımı gizlemeye çalışıyorum. Uzun saçlarıma hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Ben sadece... Chevy'nin koltuk altını kokladım.

Bu, en az on dokuz arkadaşlık kuralını, en iyi arkadaşın ağabeyi kurallarını, hoşlandığın kişiyi açıklamama kurallarını ve hatta *sağlık* kurallarını ihlal ediyor olmalı.

Ayrıca, şimdi onun kokusunu hayal ederek uykuya dalacağım.

Old Spice, bu işi çok iyi beceriyorsun. Tebrikler.

"Uzun bir gün oldu ve tazeliğimin seviyesini garanti edemem," diyor Chevy.

Oh! Belki de rahatsız olduğumdan değil, kötü koktuğunu düşündüğü için utanıyordur, çünkü az önce koltuk altına çok yaklaşmışım.

"Harika kokuyorsun. Yani, deodorantın harika kokuyor. Senin üzerinde," diyorum, beynimin nasıl çalıştığını unutmuş olduğu için yeniden başlat düğmesine basabilmeyi dileyerek. Ama bu daha çok emniyet kemerlerini bağlayın türünden bir an, çünkü aptallığımın azalacağına dair hiçbir işaret yok. "Old Spice'in erkek pazarında köşeye oturmuş olması şaşırtıcı değil."

Boğulur gibi bir ses çıkarır, sonra gülmeye başlar. "Erkek pazarı mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Gülerek Chevy'nin koluna vuruyorum, sözlerimin ve hareketlerimin ne kadar flörtöz olduğunu fark etmeden, ta ki o bana şaşkın bir bakış atana kadar, ki bu bakış hızla bir gülümsemeye ve göz kırpmaya dönüşüyor.

Chevy'nin araba kullandığı ve bana çok uzun süre bakmadığı için çok mutluyum.

O gülümseme birkaç saniye daha bana yönelseydi, daha da utanç verici bir şey yapacaktım.

Örneğin ona öpücük vermek için eğilmek gibi.

Bu aptalca olurdu, ayrıca o araba kullanırken güvenli de olmazdı.

Önce güvenlik!

O araba kullanmıyorken yapacağımdan değil. Ben önce öpüp sonra soru soran türden bir insan değilim.

Ama onu öpmek isterdim. Bunu düşünüyorum. Aslında, on üç yaşına girdiğim yazdan beri Chevy'yi öpmeyi düşünüyorum. Tabii ki fantezi olarak ve PG türünde.

Belki *biraz* PG-13. PG-13 alanında iyi öpüşmek için çok yer var. Ama daha fazlası olursa, o anda kendiliğinden alev alırım ve geride beni hatırlatacak bir yanık izinden başka bir şey kalmaz.

Chevy koluma dokunduğunda irkildim. "İyi misin Tiny? Düşüncelerinin helikopter pervanesi gibi vızıldadığını duyabiliyorum."

O benim düşüncelerimi bilmek zorunda DEĞİL. "Hayır. Burada her şey yolunda. Aklınızda ne var, memur bey?"

Bu da bana bir gülümseme daha kazandırır. İstenmeyen şeylerin karnımda uçup gitmesine neden olan türden bir gülümseme. *Öleyin, uçup giden şeyler, öleyin!*

"Birçok şey," diyor, ve bu sadece bana mı öyle geliyor, yoksa bu flört ediyormuş gibi mi geliyor? Hayır, muhtemelen *alay ediyor*. Bu ince ama önemli bir ayrım.

Hatırlamamda fayda var.

Chevy ve ben alay ederiz. Flört etmiyoruz. O bana Tiny der, ben de onunla şakalaşırım.

Bu, küçük kız kardeşin en iyi arkadaşı rutini. Bundan fazlası, sadece benim zavallı, aşırı gergin beynimin ürünü.

"Beni aydınlatın," diyorum. "Aklınızdaki birçok şeyden bazıları nelerdir?"

Birkaç uzun dakika boyunca sessiz kalır. O kadar sessizdir ki, koltuğumda dönüp ona bakarım. Çenesi gerilir. Bakışları yoldan bandajlı parmaklarına kayar parmak eklemlerine kayıyor ve sonra tekrar yola dönüyor. Mari ve benim ayrıldığımızı duymuş mu? Toplantıdan sonra bu haberin yayılması en az yarım saat sürer diye düşünmüştüm.

"Bu beni ilgilendirmez," diyor dikkatli bir şekilde, ve hiçbir iyi konuşma bu şekilde başlamaz, "ama hamilelik testi almak için Austin'e kadar gittiniz mi?"

Ohhhhh—o mu. "Kutuyu gördün, ha?"

"Gözden kaçması zor," diyor. "Yüzüme fırlattın."

Zorla gülümsüyorum. "Üzgünüm. Refleks oldu."

Chevy bir anlığına bana bakar. Mavi gözleri, konu ne olursa olsun, beni başımı döndürür. "Ee?" diye sorar, sorusuna cevap vermediğimi hatırlatır.

Ona kesinlikle cevap *veremem*. Bu benim sırrım değil. Lindy o lanet testi yapana kadar, bir sır olup olmadığını bile bilemeyeceğim.

"Haklısın," diyorum ona, olabildiğince nazıkçe. "Bu seni ilgilendirmez."

Chevy'nin hamile olanın ben olduğumu düşünmesini de istemiyorum, ama kim olabileceğine dair herhangi bir ipucu da vermek istemiyorum.

"Hâlâ mullet saçlı adamla birlikte misin?" diye soruyor uzun bir sessizlikten sonra.

"Jaxon'ın saçları mullet değil." Yanıldığımı bildiğim halde neden tartıştığımı bilmiyorum.

"Var."

"Sadece... arkası kesilme zamanı gelmiş."

"Mullet," diyor Chevy.

"Benim aşk hayatıma bu kadar dikkat ettiğini bilmiyordum daha fazla ilgilendiğini fark etmemiştim," diyorum. Açıkçası, benim için hesap ödediğini düşünmek bile beni *heyecanlandırıyor*.

. Kız kardeşini korumak için olsa bile. "Mullet saçlı biriyle çıkıyorsan, bunu yapmamak zor."

"Çıkıyorum. Yani, teknik olarak, ondan ayrıldım." "Teknik olarak mı? Ama aslında ya da resmi olarak değil mi?"

"Ona ayrılmak istediğimi söyledim. Ama beni duyduğundan emin değilim. O yüzden ona tekrar söyleyeceğim ve bu sefer kesin olsun."

Chevy gülümsedi. "Anlayabilmesi için basit kelimeler kullanmaya dikkat et." "Peki ya sen? Randevun bu gece erken bitti. Ne oldu

Ne oldu? Eteği senin için yeterince kısa değil miydi?"

Tamam, bu çok fazla oldu. Chevy'ye ve az önce fahişe diye aşağıladığım kadına karşı çok acımasızca davrandım. *Özür dilerim bayan. Eteğinizin gayet uygun olduğundan eminim.*

Kaşları havaya kalkar. "Vay canına. Bu..."

"Kaba." Bir an durdum. "Ama aynı zamanda doğru da."

Kapa çeneni! Bugün utanç verici sözler söyleme kotanı aşkın!

Ağız dinlemiyor. Daha da ileri gidiyor. "Sadece, bilirsin, senin bir tipin var."

"Sadece benim bir tipim olduğunu *düşünüyorsun.*"

"*Biliyorum* var." Aptalca sözler söylerken parmaklarımla sayıyorum. "Ağır makyaj. Açık giysiler. Kıkırdamayı, şarap spritzerleri ve yavru köpekleri sever."

"Yavru köpeklerin nesi var?"

"Hiçbir şey!" diye bağıyorum. Sesim, oldukça küçük olan arabanın içinde ÇOK yüksek çıkıyor. Ama duygularım daha da YÜKSEK. Ve onları susturmak ya da kapatmak gittikçe zorlaşıyor.

"Belki de harika sohbetçilerdir," diyor Chevy hafifçe, ama boynunun arkasını ovuşturmasını gözden kaçırmıyorum.

"Öyle mi?"

"Hayır."

"O zaman neden? Neden sadece o tür kadınlarla çıkıyorsun? Bu tür geçici ilişkiler sana hiç yakışmıyor."

Şimdi basit aptallıktan tamamen cüretkarlığa geçtim. Duygularımın gerçeğini açığa çıkarmaya çok yaklaştım. Burada tam bir itirafta bulunmak istemiyorsam, çok dikkatli davranmalıyım. Ki istemiyorum.

"Bence sorun bende değil," diyor Chevy, sesi gergin. "Ve sadece rahatça çıkmak istediğim türden kadınlarla rahatça çıkmaya devam edeceğimi sanmıyorum."

gibi kadınlarla çıkmaya devam edeceğimi sanmıyorum."

Beynim, bir sürü soruyla tıkanıyor.

Eğer o değilse, neden yaptı? Ve eğer çıkmaya devam etmeyecekse

Bu ne demek? Eğer şimdiye kadar çıktığı kadınlar onun tipi değilse, peki onun tipi ne?

Chevrolet Boyd gerçekten yerleşmeye hazır olabilir mi? Ve bunu benimle yapmayı düşünüür mü?

Yakın gelecekte ülkeyi terk etmek üzere olduğunu kendine hatırlat.

Umutlanma.

Chevy'nin, ben hayatıma devam etmek umuduyla taşınmaya hazırlandığım anda flört politikasını değiştirmeye karar vermesi tam da benim şansım.

"Tiny."

Aniden ciddileşti ve elini dizime koymak için uzandığında donakaldım. Herhangi bir hareket onu korkutabilir ve bu benim istediğim son şey. Elinin üzerimdeki ağırlığını biraz fazla seviyorum. Bunun hala hiçbir anlamı olmadığını bilsem bile. Sesindeki tatlılık, kararlılığımı zayıflatıyor. kararlılığımı zayıflatıyor.

"Eğer iyi olmasaydın bana söylerdin," diyor. "Yardıma ihtiyacın olursa bana gelebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Boğazımda bir kaya parçası varmış gibi hissediyorum. Aptal duygular! Her zamanki gibi uygunsuz bir anda boğazımı tıkıyor.

"Biliyorum," diyorum sessizce. Benim için burada olacağını *biliyorum*. Keşke istediğim nedenlerden dolayı olsaydı.

Tabii... aramızda gerçekten bir değişiklik olmadıkça. Çünkü eli hala dizimin üzerinde. Eve kadar kalan yolu, avucunu dizimin üzerine koymuş, parmaklarını hafifçe kıvrımış olarak sürer. Ben de özlemle patlamamak ve bunun bir anlamı olup olmadığını merak etmemek için elimden geleni yaparım.

Mari'nin evindeki garaj dairemizin önüne geldiğinde, ayrılmadan önce dizime bir kez sıkıca dokundu.

Arabasından atlayıp geri dönerek, son bir kez ona bakmak için eğildim.

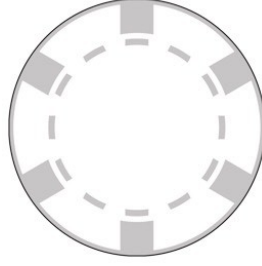
"İyi geceler, Tiny," diyor yavaşça gülümseyerek, gamzelerini göstererek.

Ve bunun için tamamen o gamzeleri suçluyorum. "Bir şey söylememeliyim, ama öğrenene kadar bunu düşünmekten vazgeçmeyeceğini biliyorum. Hamilelik testini satın alan ben değildim," itiraf ediyorum. "Kız kardeşin de değildi. Ama kimseye bir şey söylersen, ben... ben..."

Gölümsemesi ciddi bir ifadeye dönüşür ve içimi burkar. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim. Ben de sana güveniyorum."

Bu sözler beni sarmalarken, arabanın kapısını çarparak stüdyoma koşuyorum, böylece tüm büyük duygularımı boya ve tuval aracılığıyla serbest bırakabileceğim.

BÖLÜM 8

Chevy

Grant'i ilk kez Wolfun barına götürdüğümde onun yüzünün fotoğrafını çekmeyi düşünseydim keşke.

En yeni şerif yardımcısı ve Sheet Cake'e yeni taşınan Grant'in önce şok olduğunu, sonra da heyecanlandığını söylemek yeterli. Büyük kahverengi gözleri, en sevdiği takımı izlemek için profesyonel beyzbol stadyumuna giren küçük bir lig çocuğu gibi şaşkınlıkla açılmıştı.
, en sevdikleri takımı izlemek için profesyonel bir beyzbol stadyumuna giren küçük bir lig çocuğu gibi.

Backwoods Bar, Wolf Waters'ın bira sattığı ve Sheeters'ın içki içip sohbet ettiği, hava çok soğuk olmadığında arkada dans ettiği, bir tarlanın ortasında metal bir barakadan biraz daha fazlasıdır. Şu anda bile George Strait'in şarkıları duyuluyor. Bar, Wolf'un, aksi takdirde zengin, snob ve düpedüz huysuz Waters ailesinin kara koyunu olduğu gerçeğini kabul etmenin bir yoludur.

"Gizli bar gerçekten var mı?" Grant etrafına bakarak sorar. "Gizli içki mekanı gibi bir şey mi?"

Ben kahkahayı patlatıyorum ve Wolf yüzünü buruşturuyor. "Gizli bar... Bu benim için biraz fazla süslü. İçeri girmek için şifre falan gerekmiyor mu? Asla hatırlayamam, sonra kendi barıma giremez kalırım. Ne alabilirim alayım?"

Grant bana bakar.

"Acıyı kaldırabilir misin?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak.

"Evet... ama bira içerken bunun ne önemi var ki?"

Wolf'a dönüyorum. "Dark Horse jalapeños'tan iki tane, varsa tabii."

Wolf, bar görevi gören kontrplak parçasının altındaki soğutucuya uzanır ve bize etiketleri olmayan, damlayan şişeleri uzatır. Grant şüpheyle bakar.

ve sırtına bir şaplak atıyorum. "Hadi." Wolf'a, "Giderken hesabı kapatırım. Bıyığın hoşuma gitti. Sana yakışıyor." diyorum.

Wolf, Tom Selleck'i gururlandıracak kadar gür bıyığını eliyle okşadı. Belki de kıskandıracak kadar. Wolf'un eskiden taktığı uzun sakaldan daha mı iyi görüldüğüne yoksa bir mors gibi mi görüldüğüne karar veremiyorum.

Belki de *ikisi* de, diye karar veriyorum.

Wolf'un sesi beni tekrar gerçeğe döndürür. "Değişim rüzgarları estiğinde, kardeşim, yapabileceğin en iyi şey yelkenlerini açıp kendini rüzgara bırakmaktır."

Ben demir atıp fırtınayı güverte altında atlatmayı ve diğer tarafta her şeyin yoluna gireceğini ummayı tercih ederim. Ama tartışmıyorum ve Grant, Wolf'a sanki bir tür yaşam koçuymuş gibi bakıyor.

"Bu tavsiyeyi dikkate alacağım."

Grant ve ben, eski, büyük bir fiçidan yapılmış masanın etrafındaki iki sallanan tabureye oturuyoruz. Birayı uzatıyorum ve o da benimkine kadehini çarpıyor.

"Ne için içiyoruz?" diye soruyor, ben ilk yudumu alırken.

Jalapeño ile tatlandırılmış bira dudaklarımı ve dilimi hoş bir şekilde yakıyor. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Genellikle, her an hazır bir cevapla karşılık verirdim.

Ancak bu hafta beynim ağır ve bulanık hissediyorum. Son zamanlarda kesinlikle haber almak istemediğim birinden aldığım yarım düzine mektubun sonuncusu yüzünden değil. Her biri babamı hatırlatıyor ve bunlardan *daha azını* tercih ederdim.

"Tamam o zaman." Grant bir yudum alır — jalapeño birası olduğunu düşünürsek belki de alması gerekenden daha fazla — ve gözleri yaşarmaya başlar. Hepsini içtikten sonra şişeyi masamıza koyar ve elinin tersiyle ağzını siler. "Vay canına," der, öksürerek.

"Kız kardeşimin jalapeño votkasını denemelisin," diyorum ona. "Ne kadar sert olduğunu bir düşün."

"James Graham ile çıkan kız kardeşin mi?"

James Graham ile neredeyse nişanlı, diye zihnimde düzeltirim. Bu düşünce beni hâlâ tedirgin ediyor.

"Evet."

"Bu harika," diyor Grant, ama hayranlık ve heyecanın karışımı bana bunun sadece harika olmadığını söylüyor. Sanki altını ıslatacakmış gibi görünüyor.

Gülümsememi saklamak için bir yudum daha bira içiyorum. Grant'in buradaki yardımcılığını kabul etmesinin nedeninin Sheet Cake hakkındaki söylentileri duymuş olması olduğunu düşünüyorum. Ünlü Graham ailesi kasabayı satın alıp ona yeni bir hayat veriyor.

Birkaç hafta önce burayı ziyaret eden ve şimdi pitoresk hale gelen şehir merkezinde çekim yapmak için buraya taşınmayı planlayan film stüdyosu. İşler değişiyor, ama biz hala, özünde, çok küçük bir kasabayız.

En azından, Sheet Cake'in eski kısmı. Alışveriş merkezleri, parlak binaları, planlı toplulukları ve ayrı polis gücüyle yeni kısım... Yeni gelenler hala eskisi gibi yabancılar.

Her neyse, burayı ne kadar sevsem de, bir insanın gerçek bir şehirden buraya taşınması için başka bir neden bulamıyorum. Ama Grant, diğer tüm Teksaslıların nefret etmekten hoşlandığı şehir olan Dallas'tan geliyor.

Arkamda kapılar gıcırdayarak açıldığında, Grant'in gözleri büyüdü. Bu sefer, bunun biradan kaynaklanmadığını biliyorum. "O kim?" diye sordu.

Val içeri girerken, midem gerginlikten kıvrılırken taburemi döndürdüm. Telefonuna kaşlarını çatmış, önüne bakmadan yürüyordu ve bana çarptı.

Telefonu yere düşüyor ve ben onu tutmak için uzanıyorum, elim çok kolay bir şekilde belinin kıvrımına konuyor. Sanki oraya konması gerekiyormuş gibi. Her zaman. Yutkunuyorum ve o dengelendiğinde elimi çekiyorum.

Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve onun üzerimde yarattığı etkiyi bastırmaya çalışıyorum.

Çünkü olmamalı. Olamaz.

Grant aramızdaki gerginliği bozup telefonu neredeyse yüzüne dayadığında hem minnettar hem de sinirliydim. "Ben Grant. İşte telefonunuz, bayan..."

Val benden bir adım uzaklaşır ve Grant'in uzattığı elinden telefonunu alır. Grant, altın rengi bir köpek yavrusu gibi gülümser. Hevesli ve sevimli.

Val kıkırdadığında, içimde tanıdık olmayan bir duygu fırtınası kopuyor. Bu kıskançlık olmalı. Ama hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ve şimdi de hissetmemeliyim.

"Ben Valentina," diyor ve telefonu bırakıp Grant'in elini sıkıyor. Bana sorarsan birkaç saniye fazla uzun sürüyor. "Çoğu kişi bana Val der." Gözleri bana kayıyor. "Ya da Tiny."

"Tiny mi?" diyor Grant, gülümsemesi genişliyor ve Val yine kıkırdıyor.

"Ona Tiny diyen tek kişi *benim*."

Sözlerim çok hırçın ve çok yüksek çıkıyor. Öyle ki, barda kısa bir süre konuşmalar duruyor.

Grant şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor, sonra kucağına bakıyor. Aynen öyle dostum. Burada alfa benim. Belki de buna hakkım yok ve olsa bile yapmamalıyım, ama bu kadın yasak bölge ve ona taktığım lakap da öyle.

Bakışlarımı Val'e çeviriyorum. Hızla gözlerini kırpmıyor, dudakları hafifçe aralanmış. Patlamamdan iyi mi yoksa kötü mü etkilendiğini anlayamıyorum. Her halükarda, pişman değilim. Bebek yüzlü yakışıklı Grant'in ona asılmasına izin veremem. Adam yirmi iki yaşında olabilir, ama hayatında hiç tıraş olmamış gibi görünüyor.

Gerginliği bozmak için Val'e omzumla hafifçe dokunuyorum. "Bu gece Wolf's'a neyin düşürdü seni? Suç ortakların nerede?"

"Wolf gelmemi istedi." Öyle mi? Adama bir bakış attım, ama o eski dostlarıyla konuşmakla meşguldü. "Winnie ve Lindy ise..." Val önümüzdeki masada telefonu titreyince sözünü keser. Kaşlarını çatır.

Ve ben bir polis olduğum için, meraklı olduğumdan ya da hala mantıksız bir şekilde kıskançlık duyduğumdan değil, ekranda yanıp sönen isme bakıyorum.

Jaxon.

"Adını X ile mi yazıyor? Sanırım ebeveynlerinin seçiminden dolayı onu suçlayamayız."

Dikkati dağılmış bir şekilde, "Hayır, yasal olarak -cks ile yazılıyor. O sadece X'i seviyor." diyor.

Bu adamdan hoşlanmamak için bir neden daha. "Ondan ayrıldığını sanıyordum." "Ayırdım." Kafasını sallar ve ilk kez saçlarının . Val çoğu zaman saçlarını dağınık bir topuz veya örgüler halinde toplar. Uzun, gevşek ve kalın saçlarının omuzlarına döküldüğünü, neredeyse beline kadar uzandığını görünce, elimi uzatıp saçlarını okşamak için dayanılmaz bir istek duyarım. Bunun yerine, bir yudum bira içerim.

"Hala arıyor mu?"

Gülümsemesi gergin. "Adam vazgeçmek istemiyor gibi görünüyor." Grant'e bir bakış atıyorum. "Val'in eski sevgilisi de mullet saçlı."

"Yok canım!"

"Kör olmadığını biliyorum Tiny. Bu bir mullet."

"Sadece biraz kesilmesi lazım ve..."

"Mullet."

Bu bana ayak tabanlarımın dibine kadar hissettiğim bir gülümseme kazandırdı.

Onun gülümsemesinin tadını çıkarmak, güneş ışığında sarhoş olmak gibi. Val bana şakacı bir şekilde itti.

"Kibar ol, Chevy. Eski sevgililerinden bahsetmeye başlayayım mı?"

Kesinlikle hayır. "Hiç ilişkimiz olmadıysa eski sevgililerim olamazlar.

Ve hayır. İstemem."

Bunu fazla abartmak istemiyorum. Randevularımda yaptıklarım ve yapmadıklarımın bir listesini de yapmak istemiyorum. Ama Val'in benim kazandığım şöhrete inanmasını da istemiyorum. Özellikle de bu tamamen doğru olmadığı için.

"Hey," diyorum yumuşak bir sesle. Ciddiyetle. "Ben, dünyayı yatarak geçmeye çalışan Leonardo DiCaprio falan değilim. Ben öyle biri değilim. Tamam mı?"

O başını sallar, yüz hatları yumuşar. "Biliyorum Chev." Uzun bir sessizlik olur ve Val bara bakar. "Neyse. Wolf'un beni neden çağırdığını "

Telefonunu alan Val, omzuma hafifçe vurup Wolf'un yanına doğru yürüdü. İkisini gözümün ucuyla takip ediyordum ama Grant'in yüzündeki gülümsemeyi kayıramazdım.

"Onun numarasını isteyecektim, ama görünüşe göre çoktan birine ait olmuş," diyor. "Ne zamandır ona aşıksın?"

Barın kapısı metal duvara çarparak açıldığında ve bir menteşesi kırılarak ve çarpık bir şekilde asılı kalır. Ve kapının eşiğinde Jaxon durmaktadır. Mullet saçları ve X harfini seven adam.

Bara sendeleyerek giriyor, dengesiz ve gözleri biraz bulanık. Elinde, sanki dışarıdaki tarladan koparmış gibi görünen bir demet çiçek var. Ve bir demet yapraklar zehirli sarmaşığa çok benziyor.

"Vallllllllllllll," diye mırıldanır ve eğer herkesin başı onun yönüne dönmemişse, şimdi dönecektir.

"Dur tahmin edeyim," der Grant. "Bu Jaxon mu? X ile mi yazılıyor?"

"Onu gerçek adıyla çağırırım," diyorum. "Mullet." Ayağa kalkıyorum ve barda donakalmış Val'e doğru ilerliyorum.

Jaxon'dan önce ona ulaşırım, ki bu zor bir şey değildir, çünkü adam içki fabrikası gibi kokmaktadır. Val bana geniş gözlerle bakar. "Ona nerede olduğumu söylemedim

" diye fısıldıyor. "Ve kesinlikle gelmesini söylemedim."

"Ben seni korurum," diyorum ona ve Mullet sadece iki adım uzaklıkta olduğunda, iki kolumu Val'in beline doluyorum ve onu göğsüme sıkıca çekiyorum.

Hemen, sanki hep buraya aitmiş ve tüm hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi, iç çekerek bana yaslanır. Kalbim çekiç gibi çarparken, eğilip dudaklarımla kulağının kepek kısmına dokunurum. "Sadece oyuna devam et, tatlım."

Titirer ve bunu evet olarak kabul ederim.

Hayatımda verdiğim en iyi mi, en kötü mü fikir? Emin değilim. Sonra tekrar sor.

Mullet birkaç adım ötede durur, o kadar hızlıdır ki neredeyse yüzüstü düşecektir. Eli düşer, çiçekler ve zehirli sarmaşık sarkar. "Val," diye fısıldar. "Hayatına devam mı ettin?"

Kavrayışımı sıkılaştırıp Val'i biraz daha yaklaştırıyorum. Sonra saçlarına burnumu sürterim.

O, şeker ve yaz gibi kokuyor ve ben sadece oyuna uymam gerektiğini hatırlamam gereken kişiyim. Rol yap. Gerçek değil.

"Üzgünüm," diyor. "Her zaman özel bir ilişki istemediğini söyledin. Öylece oldu."

Mullet'in gözleri bir an için çılgına döner ve ben gerilirim. Grant ayağa kalkar, bana başını sallar ve bunun birkaç şekilde sonuçlanabileceğini düşündüğünü anlarım. Bunlardan biri kıskançlık öfkesi ve sarhoş bir kavga girişimi olabilir. Ama Mullet tersine gider. Yüzü buruşur ve boğuk bir hıçkırık çıkar.

"Ama biz birlikteyken sadece üç kişiyle çıktım," diye yalvarır ve o kadar acınası olmasaydı, ondan gerçekten nefret ederdim.

Val bana karşı sertleşir ve ben bir elimi uzatıp onun elini tutarım, parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiririm. "Gerçekten başka kadınlarla mı çıkıyordun?"

O başını sallar. "Ama benim için hep sen vardın. Hep senin olacağını biliyordum, Valentina."

Biri burnunu çeker. Sanırım Wolf'tur.

"Üzgünüm, Jaxon. Ben olmayacağım."

"Onun yüzünden mi?" Jaxon bana bakıyor, beni süzüyor ve açıkça yetersiz buluyor.

Ne yazık ki onu kollarımda tutan benim, dostum.

Val yüzünü bana doğru çevirip yukarıya bakar ve onun gözlerindeki saf hayranlık dolu bakışla tüm vücudumun sistemleri durur sanki. Ama o çenemin kenarına bir öpücük kondurduğunda, her şey yeniden tam güçle çalışmaya başlar.

Numara yap! Sadece numara! Zavallı, aşırı çalışan kalbime mantıkla yaklaşmaya çalışıyorum, kafeslenmiş bir hayvan gibi göğüs kafesime çarpıyor. İşe yaramıyor.

Val tekrar Jaxon'a döner. "Chevy'yi hayatım boyunca tanıyorum. Hep arkadaş olduk ama..." Yine yüzünü bana doğru çevirir.

Gözlerimin içine bakarak, "Ama yıllardır ona gizlice aşığım" diyor.

Bu doğru mu? Doğru olamaz. Eskiden ona aşık olduğunu biliyordum. Ama aramızdaki üç yaş farkı, aramızda uçurum gibi görünüyordu. Sonra da hep bunun gibi eziklerle ilişki yaşıyordu.

Val göz kırptı ve içimdeki bir şey çöktü ve sert bir şekilde yere düştü.

Çünkü, ne kadar Val'i küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşı ve dostu olarak görmeye çalışsam da, artık o bu kalıba uymuyor. Aslında, bu kalıp artık tamamen yok oldu.

Ama bu gerçek değil. O yüzden umutlanma, diyorum kendime.

Ne yazık ki, artık çok geç. Beynim bunu anlıyor olabilir, ama vücudum bu mesajı almadı.

"Ama sana bir şey getirdim," diyor Jaxon.

"Çiçekler ise, onlara dokunma," diye Val'e fısıldıyorum. "Bazıları zehirli sarmaşık."

Ama Mullet, bu üzücü çiçekleri kastetmemiştii. O anda, iki adam bara girer ve bir plaj havlusunun altında bir tür kafesi tutmaya çalışırlar. İçinde ne varsa, kaçmak için aynı derecede çabalıyor gibi ses çıkarır.

"O sihirli filmleri ne kadar sevdiğini biliyorum," diyor Mullet, adamları eliyle çağırarak. Orada ne tür canlılar varsa orada ne varsa mücadele ediyor.

"*Yüzüklerin Efendisi* mi?" diye soruyor Val, tam da Mullet "*Harry Potter*" derken.

İçimde kötü bir hisle, bunun nereye varacağını tahmin ediyorum. Ve tam kafesten havluyu çıkarmamalarını bağırmak üzereyken, iki adam tam da bunu yapıyor.

Havluyu çekip çıkarırlar ve ince tel kafese çarpan devasa bir baykuş ortaya çıkar.

Val nefesini tutar. Mullet, büyük bir başarıya imza atmış gibi sırıtıyor. Kafesin kapısı açılır ve baykuş serbest kalır.

Her tür kuşun bir binanın içine girdiğinde, açık kapı veya pencere dışında her yere uçuşması doğanın bir kuralı gibi görünüyor. Bu kural şu anda da geçerli.

Baykuş, açık kapıyı tamamen görmezden gelerek çılgınca barın içinden uçuyor. İnsanlar çığlık atıyor ve yere atlayarak saklanıyor. Val'i arkama çekiyorum ve o da sırtımı sıkıca sarıyor, elleri gömleğime tutunuyor.

Bu gece açıkça zor bir gece geçiren baykuş için üzülüyorum. Mullet ve iki arkadaşı, ikisi de kapıdan dışarı koşarak kafes, havlu ve intikam peşindeki kuşu geride bırakarak kaçan Mullet ve iki arkadaşı, kuş bakımı konusunda pek bilgili değiller. Bu baykuşu nereden buldular ki? Teksas eyaletinde baykuş beslemenin yasal olmadığına eminim.

Kuşları pek sevmeyen Mullet, üzgün bir şekilde yaprak demetini sallamaya başlar, ancak bu sadece baykuşun dikkatini çeker. Kuş, Mullet'in elinden üzgün demeti kapar, ancak hemen onun yüzüne geri bırakır.

İyi. Umarım adamın gözlerine zehirli sarmaşık bulaşır.

Ani, keskin bir ıslık sesi havayı deler, ama bu baykuş değildir. Hayır. Wolf Waters'dır, hala barın arkasında durmaktadır, ama doğa programlarında kuşları tutan insanların kullandığı büyük siyah eldivenlerden birini giymektedir.

Baykuş odada bir kez daha yavaşça daire çizerek birkaç bira şişesini daha devirir, sonra en iyi eğitilmiş yaratık gibi Wolf'un koluna konar.

Bütün oda sessizliğe bürünür. Wolf, tüylerini kabartan ve yerleşen kuşa yumuşak bir sesle fısıldar. Kuşun panik içindeki insanlarla dolu odaya değil, duvara bakması için onu döndüren Wolf, yavaş ve dikkatli bir sesle konuşur. "Bar kapandı, millet. Lütfen düzenli ve sessiz bir şekilde binadan çıkın. Hesaplarınızı yarın ödeyeceğinize inanıyorum."

Kargaşa çıkmasını bekliyorum. Ama şaşırtıcı bir şekilde, insanlar yavaşça ayağa kalkıyor ve neredeyse sessizce kapıdan çıkıyorlar. Grant, Mullet'i dirseğinden tutuyor ve bana başını sallayarak durumu kontrol altına aldığını gösteriyor. Wolf baykuşla geri döndüğünde, geriye sadece Val ve ben kalmışız.

Gülümser ve devasa kuş bize bilge gözlerini kırpar. Val arkamdan bakınır, sonra yavaşça yanıma gelir. Sanki istem dışı bir hareketmiş gibi, kolum onun beline dolanır ve onu bana doğru çeker.

"Wolf, barın arkasında o kuş eldivenlerinden var mı?" diye soruyorum, sesimi alçak ve sabit tutarak.

Gülümseyerek, elini baykuşun sırtına doğru okşadı. "Hazırlıklı olmayı severim.

Eskiden bir kurtarma merkezinde çalışıyordum. Uzmanlık alanım yırtıcı kuşlardı. Uzun zamandır bunlardan birine dokunmamıştım." Sesi bebek konuşmasına dönüşür. "Ama sen gerçekten çok güzelsin, değil mi? O büyük canavarlar

seni korkuttu mu? Kafese ait değilsin, değil mi?"

Kasabanızı ve insanlarını tanıdığınızı düşündüğünüz anda, birisi kuş bakıcısı ve baykuş terbiyecisi olarak sizi şok eder.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sorar Val.

"Bacağındaki etiketi görüyor musun?" diye sordu Wolf. "Bu bir kurtarma operasyonu. Bu yüzden böyle davranılmaya alışık. Sabah birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Eminim bu güzelliği o adamlar çalmıştır. Zavallı kız."

Kuşun dişi olduğunu nereden bildiğini sormayacağım. Val'e baktığımda, dudağını ısırıyor ve Wolf'a sanki ona aşıkmiş gibi bakıyor. Elimini belinin altına koyuyorum. "Buradan gidelim mi, Tiny?"

"Evet. Temizlikte yardıma ihtiyacın var mı, Wolf?" diye soruyor. "Hayır. Kızımı yerleştirdikten sonra ben hallederim."

"Ah, ne kadar tatlı." Val'i ileriye doğru itmeye çalışıyorum, ama ayaklarını yere sağlam basmış gibi görünüyor. "Oh, beni ne için çağırdın?" diye soruyor.

Hala kuşu okşayan Wolf, Val'e gülümser. "Kalacak bir yere ihtiyacın olduğunu duydum. Sığınakımda hazır bir misafir odası olduğunu bilmeni istedim. İstersen senin olabilir."

Val güldü. "Sığınağında kalmak mı? Hala onun varlığından emin değilim Wolf."

Daha çok bir efsane olduğunu sanıyordum."

"Oh, efsanevi," der, geniş bir gülümsemeyle. "Ama çok gerçek." Wolf bunu bir göz kırpma ile vurgular. Kolundaki baykuş yumuşak, hoş *bir ses çıkarır*.

Oh hayır, yapmaz. Belki de göz kırpması ya da Val'in beş dakikalık sahte erkek arkadaşı olmanın kalıntı duygularıdır, ama nedeni ne olursa olsun, kolumu omzuna atıp onu kendime çekiyorum ve ne kadar sahiplenici konuştuğumu hiç umursamıyorum.

"Ben seni korurum, Tiny. Benimle kalabilirsin."

NEIGHBORLY UYGULAMASINDAN

Konu: Wolf Waters bir baykuş terbiyecisi mi?

SweatPea_43

OMG, dün gece Backwoods Bar'da baykuşu görmek için başka kimse var mıydı? Hayatımda gördüğüm en çılgın şeydi. Wolf Waters'ın böyle kuşları idare edebileceğini bilmiyordum.

1BigBass

Pardon, Wolf'un barda baykuşla uğraştığını mı söyledin? Bu sağlık kurallarına aykırı olmalı.

Vanz

Bütün BAR sağlık kurallarına aykırı. Ama şerif ve yardımcıları sürekli orada içki içiyorlar, o yüzden görmezden geliyorlar.

Cal_45

Dün gece baykuş içeri girdiğinde iki yardımcısı oradaydı. Ama sorunu çözen Wolf Waters'dı.

BagelBytes

Pardon, barda bir baykuş mu vardı? Sorun yok mu? Wolf Waters bu durumu nasıl ele aldı? Ve onu serbest bıraktılar mı? Teksas'ta baykuş beslemek yasal değil sanırım. Lisanslı bir rehabilitasyon uzmanı değilseniz tabii. Ayrıca barda bir koç saldırısı da olmamış mıydı?

The_Real_Shell_E

Üzgünüm ama Wolf'un o eldiven ve kuşla çekilmiş fotoğraflarını görünce —çok sekiydiler. Beni istediği zaman sığınağına götürebilir.

Chels

İğrenç. Ayrıca, sığınak gerçekten var mı? Wolf'un sığınağını gören varsa elini kaldırsın.

BagelBytes

Kuşlar sığınak içinde tutulmamalı, umarım tutulmuyordur. Balık ve av bekçilerini arayıp bu konunun takip edilmesini sağlayacağım. Ayrıca, bar Sağlık Hizmetleri Bakanlığı tarafından hiç denetlenmiş mi? Şimdi bunun için uygun bir zaman olabilir.

DeltaDeltaDelta

Birisi, baykuş ortaya çıkmadan hemen önce bir tür kavga gördüğünü söyledi. Kavga hakkında bilgisi olan var mı?

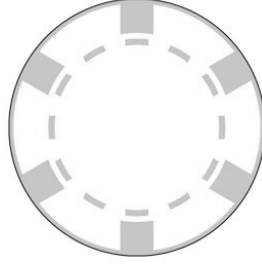
DB

Tek bildiğim, baykuşu getirenlerin Sheeters üyesi olmadığı ve orada olmamaları gerektiğı.

HP_Fan

Baykuşun üzerinde mektup var mıydı?

BÖLÜM 9

Val

BENİMLE KALABİLİRSİN.

Elbette, başımın üzerinden bir baykuş uçmuş olabilir. Ama uyandığımda aklıma gelen şey bir kuş değildi. Ya da Wolf'un görüntüsü. Waters, devasa baykuşu tutuyor.

Hayır, Chevy'nin söylediği o basit cümle, Taylor Swift'in şarkısının nakaratı gibi kafamda yankılanıyor, kafamdan çıkaramıyorum ve çıkarmak da istemiyorum. Aslında, "You Belong with Me" şarkısının nakaratına çok yakışıyor, artık bütün gün ne mırıldanacağımı biliyorum.

Eğer bu sözleri havadan yakalayıp derime dövme yaptırabilseydim, yapardım. Çünkü Chevy beni misafir odasında kalmaya davet etti. Ki o da onun evinde.

Onun da yaşadığı yerde.

Oh, ve Chevy'nin benimmiş gibi davranmanın nasıl bir his olduğunu anlatmaya başlamayayım. Onun sağlam göğsüne yaslanıp, sanki bu amaç için yaratılmış gibi kollarının belimi sardığını hissetmek.

O da aynı şeyi hissetmiş miydi? Aklımdan bu düşünceyi silemiyorum. Benim sahte sevgilim olmayı kesinlikle zor bir şey olarak görmemiş gibiydi. Hala kimse "beau" kelimesini kullanıyor mu? Jaxon kullanırsa, sonuna X eklerdi.

Ama onun hakkında bu kadar yeter. Chevy ve saldırgan baykuş arasında, sanırım o artık yok.

Ne yazık ki, Chevy'yi ilişkiden kaçmak için kullanmanın yan etkisi Ya da belki bir gün gerçek olabilir diye hayal etmeye yönlendirdi.

Ve Şimdi, onunla birlikte yaşamaya baŐlayacađım. Geçiici olarak, ama yine de. Bu, arkadaşlık veya ev arkadaŐlıđından çok daha otesine atlayacak olan aŐırđı aktif hayal gücüm için iyi olamaz. Çok kısa süren sahte bir ilişki beynime gerçekten bir çift olduğumuzu hissettirdiyse, onunla birlikte yaşamak ne yapacaktır?

Beş dakika daha düşüneceğim, diyorum kendime. Sadece beş dakika daha yatakta uzanıp, önceki gecenin olaylarını hatırlayacağım. Chevy'ye aşık olduğumu itiraf ettiğim kısmđı hariç. Bunu, keŐfedilmemiŐ Oscar dlne layık bir yetenek olduğuma bağlayalım. Umarım Chevy o sözlerin ardındaki gerçeği görmemiŐtir.

Dairemin kapısı birden açıldığında, beş dakikadan fazla zaman geçmiŐti ve ben hala yatakta uzanmış, Chevy'nin saçlarını okŐadıđı anđ yeniden yaŐayarak mırıldanıyordum. En yakın iki arkadaşım içeri dalarken, biraz tereddütlü görünen Kyoko da onların peşinden içeri girdi.

Onunla sadece birkaç kez görüŐmüŐtüm, bu yüzden normalde yatakta styensizken ona takılmak için davet etmezdim, ama yine de gülümsedim ve onu içeri davet ettim.

Winnie'nin gözlerinden kaçınıyorum. Dün gece hakkında Neighborly'de ne yazıldığını bilmiyorum, ama Chevy ile birlikte yaŐadıđımı benden başka birinden duyarsa mutlu olmayacaktır. sahte erkek arkadaş meselesini saymıyorum bile, izleyenler bunun gerçek olduğunu düşünmüş olabilirler.

Baykuşun tüm dikkatleri üzerine çektiğine güveniyorum. *Lütfen, lütfen, baykuş dedikoducuların dikkatini diğer her Şeyden uzaklaŐtırmıŐ olsun.*

"Bu kadar erken saatte bizi Őereflelendirdiđiniz için ne yapmalıyım?" diye soruyorum, elimle esnememi gizleyerek.

Winnie, bulaŐıkların lavaboda yığıldığı küçük mutfak alanından bana göz kırıpıyor. Muhtemelen temiz değiller. "Bütün bunları halletmek için buradayız. Çünkü belli ki sen halletmiyorsun."

"Ben de oraya gidiyordum," diye itiraz ediyorum, ama Winnie ve Kyoko çoktan bulaşıkları yıkamaya baŐlamıŐlar.

Lindy yanımdaki yatağa oturur ve bana yaklaşır. "Geçen yaz ne yaptđını biliyorum," diye fısıldar.

Geçen yazları hatırlamıyorum bile. "Geçen yaz mı? Su kulesine tırmanıp boyayı rtŐlamaya çalıştığım zamanđ mı kastediyorsun?"

O burun kıvrıyor. "Hayır, aptal. O bir deyimdi. Yani, dün gece ne yaptđını biliyorum."

Midem altüst oldu. Kyoko ve Winnie bulaŐıklarla ilgili bir Şey hakkında tartıŐıyor ve bizim burada fısıldaŐtıđımızı fark etmedikleri için mutluyum

"Winnie biliyor mu?"

Lindy kaşlarını çattı. "Yolda gelirken konuştuk."

Winnie bulaşıklarımı kurutup istiflerken ona bir göz attım. "Kızdı mı?"

"Neden kızsın ki?" Lindy kafasını eğdi, şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Bekle, neyden bahsediyorsun?"

Sesimi alçaltıyorum. "Chevy bana misafir odasını teklif etti. Kalmak için."

"Ohhhhhh." Lindy'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor, sonra Winnie'ye bakıyor.

"Çıldırılmayacak mı?"

Lindy dudaklarını ısırır. "Dürüst olmak gerekirse? Hiçbir fikrim yok."

Winnie'nin Chevy ile birlikte yaşamamı onaylamayacağından şüpheleniyorum. Yani, misafir odasını bir seçenek olarak önerebilirdi. O zamandan beri planlarım hakkında birkaç kez mesajlaştık. konu açılmadı. Bunun bir nedeni olduğunu düşünüyorum. Ve ne olduğunu da oldukça eminim.

En iyi arkadaşının kardeşine aşık olmanın ilk ve tek kuralı, en iyi arkadaşının kardeşine aşık olduğunu kimseye söylememektir. Yani, herkes *bilir*. Artık bunu daha iyi saklayabiliyorum, ama daha gençken, muhtemelen başımın üzerinde bir bulut gibi sürekli çizgi film kalpleri uçarken onun peşinden dolaşıyordum. Birkaç kez duygularım hakkında konuştuğumuzda, genellikle Winnie beni uyardı.

Ancak nedeni sürekli değişiyordu. Küçükken, onun kardeşi ile çıkmanın onun için "korkunç ve iğrenç" (onun sözleri) olacağıydı. Sonra, o benim için çok yaşlıydı. Winnie en son ne zaman bu konuda bir şey söylediğini hatırlamıyorum, ama onun bağlanma yetersizliğini ve "sığ ve ahlaksız kızlarla çıkma eğilimini" (yine onun sözleri) gündeme getirdi.

Chevy ile benim aramda gerçekten bir şey olsaydı, ki bu hafta öncesine kadar bu tamamen imkansız görünüyordu, Winnie'nin bunu onaylayacağını düşünmek istiyorum. Yani, o kardeşini seviyor. Beni de seviyor. Eğer olgun yetişkinler olsaydık ve bunu gerçekten denemeye karar versek - ki bu da yine son derece olasılık dışı - Winnie'nin bunu onaylayacağı mantıklı olurdu.

Değil mi?

Chevy'nin misafir odasında kalacağımı ona söylemeye bile korktuğum gerçeği, iyiye işaret değil.

"Eminim sorun olmaz. Ona söyle gitsin," diyor Lindy, bu sefer biraz daha emin bir ses tonuyla.

daha emin konuşuyor. "Günde bir cesur şey yap. Bu benim yeni sloganım. Bu senin cesur şeyin olabilir."

Lindy'nin, bildiğim kadarıyla, hala *kendi* cesurca davranışını sergilemediğini ve Winnie'nin onu satın almaya zorladığı hamilelik testlerinden birini yapmadığını belirtmiyorum.

"Bu gece de işi bırakmam gerekiyor. Bu zaten cesurca bir şey."

"İşinden nefret ediyorsun. İşten ayrılmak eğlenceli olmalı."

"Bay Silver, Winnie kadar korkutucu biridir," diyorum. Patronumun yüzünde sürekli somurtkan bir ifade vardır ve ninja yıldızları kadar ölümcül keskin sözler sarf eder.

"Eh, bugün cesur davranıp yarın kendinizi affedebilirsiniz," diyor Lindy.

Ama yarınki cesurca hareket, Chevy'nin evine taşınmak olacak. Heyecanlı olsam da, bu biraz da korkutucu. Gerçek duygularımı her yerde ortaya çıkarmadan, hoşlandığım kişiyle nasıl yaşayabilirim?

Winnie ellerini çırpıtığında irkiliyorum. "Yataktan kalk. Bu kutular kendiliğinden toplanmayacak."

Lindy bacağımı okşadıktan sonra yataktan atladı ve beni elinden tutup sürükledi. "Bir cesur şey," diye fısıldadı.

Belki de küçük adımlarla başlamalıyım, mesela gün içinde yapabileceğim cesur bir şey düşünmek gibi. Cesurca şeyler yapmayı yarına saklayabilirim.

Çünkü yarınlar hakkında ne derler bilirsiniz, değil mi? Asla gelmezler.

Birkaç saat sonra, küçük dairemdeki tüm eşyalarım, birkaç eşyayı taşımak için gerekenden daha fazla kutuya sığdırılmış durumda. Bağışlamak için bir sürü çanta hazırladım ve dördümüzün yüzüne kalıcı kalemle farklı türde bıyıklar çizdik.

Her şey çok *kesinleşmiş* gibi geliyor.

Bıyıklar, bu hissi çok iç karartıcı hale gelmesini engelliyor. Çünkü çizilmiş bir bıyık varken kimseyi ciddiye alamazsınız.

Lindy'nin sık sık kaburgalarımın dürtmesi ve Winnie'ye işaret edip "*Söyle ona*" diye fısıldamasına rağmen, şimdiye kadar cesurca bir şey yapmaktan kaçındım. Kitap yığınının arkasında bulduğum örümceği öldürmeyi saymazsak tabii. Bu kesinlikle sayılır. *Tüylü bacakları* vardı.

"Winnie'nin misafir odasını çaldığım için özür dilerim," diyor Kyoko, kısa siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak. "Kanepede uyuyabilirim ya da biz..."

Yatağı paylaşmak mı? Ben horlamam ama kazara sana sarılabilirim.

"Bir yer buldu," diyor Lindy ve beni hızla gelen çift katlı otobüsün altına atıyor.

Küçük hain.

"Oh, iyi," diyor Winnie, bir kutuyu aşağıdaki kutuya daha tam olarak hizalanacak şekilde iterek. "Nerede?"

Yüzümde mors gibi bir bıyık varken kızamaz, diye umutsuzca düşünüyorum. Sonra, sesime olabildiğince neşe ve rahatlık katarak "Chevy misafir odasını teklif etti," diyorum.

"*Birisi mezarımın üzerinden geçmiş gibi hissediyorum*" deyimini bilir misin? Odanın havası birdenbire keskin bir dönüş yaparken, sanki birisi mezarımın üzerinde zıplamış, sonra kemiklerimi kazıp çıkarmış ve trenle ezmiş gibi hissediyorum.

Winnie başını yavaşça bana doğru çevirir. Neredeyse doğal olmayan bir şekilde. "Kardeşimin yanına mı taşınıyorsun?"

"Sadece misafir odasına," diyorum, sanki Chevy'nin yatak odasına taşınmam mümkünmüş gibi. "Yani, tabii ki onun odasına değil. Ya da yatağına. Ayrı odalar ve ayrı yataklar! Çünkü onun bir misafir odası var. Ve sen taşındığın için boş. Hatırladın mı?" Boğazımı temizliyorum. "Eminim hatırlıyorsundur."

"Kapa çeneni," diye tısladı Lindy ve ben de kapattım.

Kyoko üçümüzün arasında bakışlarını gezdiriyor, neden aptalca gevezelik ettiğimi ve Winnie'nin yüzünde neden yoğun ama okunaksız bir ifade olduğunu anlamaya çalışıyor.

Yani, Winnie kızgın olamaz. Bu aptalca olurdu. Ve bencilce. Ve

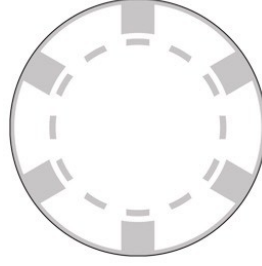
—
"Tamam," diyor Winnie, ama kalemle çizdiği bıyığı seğiriyor gibi görünüyor. "Tamam mı?" diyorum, kulaklarım mı bozuk yoksa Winnie'nin beyni mi bozuk emin olamadan.

Ağzını açıyor, ama konuşmadan Lindy çantasından bir çantasından bir hamilelik testi çıkarır. Sanki bir hazineymiş gibi onu havaya kaldırır.

Winnie, Kyoko ve ben hep birlikte nefesimizi tuttuk. Lindy'yi bu anı seçtiği, dikkatimizi dağıttığı ve takım için fedakarlık yaptığı için öpebilirdim. Takım, tabii ki, ben. Beni Winnie'ye söylemeye zorladığı kısmı unutacağım.

Çünkü onun hamile olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. "Hazırım," diyor Lindy. "Çubuğa işeme zamanı."

BÖLÜM 10

Val

AKŞAMIN SOLAN IŞIĞINDA, bu topuklu ayakkabılarla galeriye olabildiğince hızlı yürüyorum. Akşam etkinlikleri için genellikle sıkıcı gündüz kıyafetlerimi, yani bej pantolon ve bluzumu, neredeyse aynı derecede sıkıcı siyah etek veya siyah pantolon ve bluzla değiştiririm. Bir keresinde, Bay Silver önerdiğinde Mari'den bir blazer bile ödünç almıştım.

Blazer. Bu kelime bile dişlerimi gıcırdatıyor. Blazerler, ateş, hareket, belki de tutku anlamına gelen isimlerini hak etmiyorlar.

Kesinlikle sıkıcı, sert, omuzları dolgun bir ceket değil, beni 25 yaşında değil de 65 yaşında hissettiren bir ceket. Instagram'da benim yaşında ve blazer giyebilen birkaç moda influencer'ları takip ediyorum. Ama bence bu bir tür vudu büyüsü olmalı. Ya da bir filtre. Blazer Chic filtresi gibi.

Bu gece, ben de kendim bir parlama yapacağım — kelimenin gerçek anlamıyla, sıkıcı ceketle değil. Lindy'nin şık, siyah ve normalde giydiğim elbiselerden daha kısa bir elbisesini ödünç almaya karar verdim. Ama bana çok yakışıyor ve omuzlarına takılı küçük yarım pelerin beni bir süper kahraman gibi hissettiriyor.

Bu elbise, güç pozunun elbise versiyonu gibi. Kendimi güçlü ve savaşa hazır hissediyorum, şu iki küçük kelimeyi söylemeye hazırım: İstifa ediyorum.

Yani, Winnie ile Chevy ile yaşamak konusunda konuştum ve *her şey* yolunda gitti. Markerle çizdiğim bıyığı yıkamak bile *çok* zor olmadı. Şansım yaver gidiyor.

"Blazer bu," diyorum, Aragorn'u taklit ederek çift kapıdan galeriye girerken.

Ancak - ve bunu bilmem gerekir, çünkü bu girişi her gün kullanıyorum —bu kapılar *itmeli* değil, çekmeli.

Bu da, *Yüzüklerin Efendisi'nden* ilham alan momentumumun beni yüzüstü cama çarpmasına neden oluyor.

Blazing buraya kadarmış. Umarım bu, gelecekte olacakların bir işareti değildir. Gözlerim kapıdan Bay Silver'ın gözleriyle buluşur. Onun onaylamamasını, yargı veya - bu çok uzak bir ihtimal ve beynimin çok naif bir kısmından geliyor - endişe bekliyorum.

Yukarıdakilerin hiçbirisi yok. Sadece tamamen boş bir ifade, sanki tek bir kutucuk bile doldurulmamış bir test kağıdı gibi.

Ancak, kapıları açar açmaz bana bir şişe cam temizleyici ve mikrofiber bez uzatıyor.

"Camdan cilt hücrelerinizi temizler misiniz?" diyor, sesi kışın donmuş havası kadar keskin.

Kapıdaki aptallığımı silip süpürdükten sonra, duvardaki zaten düzgün olan çerçeveleri düzelden ve mükemmel aydınlatmaya kaşlarını çatan Bay Silver'a yaklaşıyorum.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var?" diye soruyor, dönmeden.

Onu bu hale getiren ne oldu acaba? Kişiliği her zaman böyle miydi? Yoksa, asmada bırakılmış bir meyve gibi, zamanla ekşimiş ve çürümüş müydü?

"İstifamı veriyorum," diyorum, sesimin titrememesinden gurur duyarak. Gücümünden. Ta ki Bay Silver bana dönüp bakışlarını üzerime diktiğinde, bu güç solup yok olana kadar. "Yani, şey, istifa ediyorum."

"İstifa ediyorsun." Bu bir soru değil, daha çok bir ifade ve ben başımı salladığımda, o sadece bakmaya devam ediyor.

Bay Silver'ın Kosta Rika'yı duymamış olması şaşırtıcı değil. Neighborly, LLLS toplantısından sonraki sabah Mari ve benim hakkımdaki haberi tüm kasabaya duyurmuştu. ama Bay Silver, bir uygulamada ya da başka bir yerde dedikoduya karışacak türden biri değil. Aslında, sadece kasaba dedikoduları için yapılmış bir uygulama fikrini bile küçümseyen sadece kasaba dedikoduları için yapılmış bir uygulamanın fikrini küçümseyen bir tip gibi görünüyor.

"Beni ne kadar süre daha şereflendireceksin?" diye soruyor kuru bir şekilde.

"Tam olarak bilmiyorum." Bay Silver bakmaya devam edince, "Uçak bileti almadım, bu yüzden tarihleri bilmiyorum. İki hafta mı?" Tanrım, çok yakın görünüyor. Ayrıca, ne kadar uzun kalırsam, Chevy ile o kadar uzun süre yaşayabilirim. "Belki bir ay?"

Zaten en derin noktaya ulaştığını düşündüğüm kaşlarını daha da çatıyor. "Sadece istifa etmiyorsun, taşıyorsun da mı?"

"Birlikte yaşadığım teyzemle Kosta Rika'ya gidiyorum. Mari... Onu tanıyor olabilirsiniz. O, lokantayı işletiyor..." Burnundaki hafif kırıışıklığından, Bay Silver'in lokantalara *gitmediğini* anlayabiliyorum.

Sanki sesimin sesi ona acı veriyormuş gibi içini çekerek, Bay Silver, "Kosta Rika'da ne var?" diyor.

Bana neredeyse hiç ilgi göstermeyen ve bana hiç soru sormamış olan adamın şimdi arka arkaya birden fazla soru sormasına şaşıyorum.

Daha kişisel nedenleri atlıyorum. "Bir sanatçı ile çalışacağım — Luis Henry Aguilar. Bir nevi çıraklık gibi."

Bay Silver sadece başını sallar, sert yüzü bu duruma karşı gerçek tepkisini gizler. "Peki ya ailen? Arkadaşların?"

Chevy ve kollarının belimi saran hissi aniden aklıma gelir ve bunları kafamdan atmak için elimden geleni yaparım.

Bu SADECE ROLDÜ, diye kendime hatırlatıyorum. Ama içimdeki derin bir yer, o birkaç dakikaya tutunmuş ve aşk hastası bir sülük gibi sıkı sıkıya sarılmış durumda. Umarım onu bir dahaki görüşümde kendimi tutabilirim. Bu, yarın sabah olmalı, çünkü bana evine taşınmama yardım edebileceğini söyledi.

O zamana kadar eminim ki...

Eh, muhtemelen hala o anı yeniden yaşıyordur. Ama belki yarın bunu daha iyi saklayabilirim.

"Annemin tarafındaki geniş ailem orada. Mari gelecek hafta ayrılacak, ben de bir süre sonra ona katılacağım."

Boğazımdaki inanılmaz derecede büyük yumruyu yutuyorum. Çünkü bugün erken saatlerde bir bağış kamyonunun gelip onun mobilyalarının çoğunu götürdüğünü görmeme rağmen, kendi eşyalarımı toplamaya başlamama rağmen, Mari'nin gerçekten ayrılması konusunda

SÜPER zor bir şekilde görmezden geliyorum. Ve benim gitmem konusunda da, bu yüzden henüz biletimi almadım.

"Gitmeden önce nerede resim yapacaksın?" diye soruyor Bay Silver.

"Stüdyon onun evinde değil mi?"

Ona stüdyomun yerini söylediğimi hatırlamıyorum, ama söylemiş olmalıyım. Bazı günler, onun karanlık ruh halinin ve buradaki sessizliğin gerginliğini kırmak için, her şey hakkında konuşurum. Mari'nin garajını stüdyom haline getirmekten bahsetmiş olmalıyım.

Onun sorusunun gerçekten komik olan yanı, Mari ayrıldıktan sonra nerede *yaşayacağımı* sormaması. Sadece nerede *resim yapacağımı* soruyor.

"Emin değilim." Tank'ın resimleri olmasaydı bu bir sorun olmazdı. Chevy'nin evi küçük ve benim yer açmaya çalışmamı sorun etmese bile, ben çok dağınık biriyim. Adam evini ameliyathane kadar temiz ve steril tutuyor. Bu, sürekli ertelemekte olduğuum yapılacaklar listesindeki detaylardan biri.

"Kullanabileceğiniz bir stüdyom var." Bay Silver bu sözleri son derece rahat bir şekilde söylüyor, sanki böyle bir şey teklif etmek onun için hiç de çılgınca ve karakterine aykırı bir şey değilmiş gibi. *Herhangi bir şey teklif etmek.*

Onu izliyorum. Sonra biraz daha izliyorum. Onun... bir stüdyosu mu var? Ve onu *bana* mı teklif ediyor?

"Bunun bir karşılığı var mı?"

Ölümcül bir şekilde kırılmış görünüyor. "Kötü yanı mı?"

"Bir bit yeniği olduğunu varsayıyorum," diyorum. "Galeri'de benim tablolarımı satmak istemiyordunuz. Bana karşı zar zor nazik davranıyorsunuz. Bu aslında şimdiye kadar yaptığımız en uzun iki taraflı konuşma. Sanırım anlamıyorum. Sizin tamamen yapay zeka tarafından yönetildiğinizi sanıyordum."

Vay canına. Sanırım her gün cesurca bir şey yapmak beni geveze yapıyor.

Bay Silver söylediklerime itiraz etmiyor — bir tür tepki vermesi gereken yapay zeka kısmına bile. Bunun yerine, ellerini "Bu alanı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Sana ne kadar ödemem gerekir?"

Bir dakika önce ölümcül bir şekilde kırılmış gibi görünüyorsa, şimdi ölümsüz bir şekilde kırılmış gibi görünüyor. Sanki o kadar kırılmış ki ölmüş, şimdi de o kadar kırılmış ki, ölümsüz olarak geri dönmüş gibi.

"Bana para ödemenize gerek yok. Adresi ve garaj kapısının şifresini size mesajla gönderirim. Size uygun olduğuunda eşyalarınızı taşıyın. Ve ücretsiz bir boyama alanı istemiyorsanız, bu sizin kötü seçiminizdir."

şoktan bayılmadan önce, Bay Silver arkasını dönüyor. "şarap masasını hazırla. Misafirler yakında gelecek."

Tamam, o zaman. İşte böyle daha iyi.

Bir saat sonra, kıyafet seçimimden ciddi şekilde pişman oldum. Lindy, bu gece için bir elbise ödünç almak istediğimde çok şüpheli görünüyordu. Benden birkaç santim kadar boyu var ve ben de kalça ve göğüs bölgelerinde ondan birkaç santim daha fazlayım

göğüs bölgelerinde benden birkaç santim daha fazla. Kumaş kalçalarım ve popoma yırtılma sesi çıkarmadan oturduğunda, Lindy Winnie'yi arayıp, "*Seyahat Eden Pantolonlar Kardeşliği*" filmindeki gibi sihirli bir durumla karşı karşıya olup olmadığımızı sormak istedi.

Ama ayna önünde durduğumda veya döndüğümde tam oturan elbisenin, galeride dolaşırken çekip durması hiç de sihirli bir durum değil. Etek ucu yukarı çıkıyor. Yaka aşağı iniyor.

Sanki göbek deliğim bir tür girdapmış gibi, tüm kumaşı ortama doğru çekiyor.

Erkek müşterilerin çoğu resimlerden çok bana bakmakla daha çok ilgileniyor gibi göründükten sonra, Bay Silver bana resepsiyon masasının arkasında durup içecekleri doldurmamı istedi, daha doğrusu emretti.

Masanın sağladığı bariyer olmasaydı daha da sinirlenirdim. Ayrıca, Bay Silver bana değil, erkeklerle dik dik bakıyordu, bu yüzden bu neredeyse —NEREDEYSE— endişe veya ilgi göstergesi gibi. Tıpkı bana stüdyosunu kullanmamı teklif etmesi gibi.

Astrolojiye inansaydım, bugün gezegenlere ve yıldızlara ne olduğunu araştırırdım. Çünkü patronum tamamen uyumsuz davranıyor.

Geniş bir göğüs aniden görüş alanımı engelliyor.

Kendime tam üç saniye veriyorum, inci düğmeli, kolalı beyaz gömleği incelemek için. Gözlerim rozete takılıyor, pirinçten bir yıldızın içinde geniş, geniş göğsün bir tarafında bir daire. İnci düğmeler ve rozet birlikte son derece seksi bir aksesuar seti oluşturuyor.

Ama bunları takan adam, yutkunmayı ve nefes almayı zorlaştırıyor.

Sonunda gözlerimi onunla buluşturdum, kesinlikle hissetmediğim bir sakinlik yaydığını umarak. "Merhaba, şerif yardımcısı. Burada karşılaşmak ne güzel."

Kokteyl elbiseleri ve takım elbiselerle dolu bir odada, Chevy buraya hiç yakışmıyor. Sheet Cake'in polis üniformaları, Teksas'a özgü: yukarıda bahsedilen inci düğmeli gömlek (haki veya mavi renklerde de mevcut), bir çift mavi kot pantolon ve Teksas boyutunda pirinç tokalı deri kemer.

Chevy'nin ayakkabısı yıpranmış bir çift kovboy çizmesi ve kafasına takmış olduğu süet on galon şapkayı da unutmayalım.

Onu üniformasıyla ilk gördüğümde, çocukluktan gençliğe geçiş dönemindeki aşkı, hayatımı mahvedecek türden bir tutkuya dönüştü.

"İyi akşamlar, Tiny." Kovboy şapkasını kaldırıyor ve aptal kalbim, sakin ol!

Yanaklarım konveksiyonlu fırın gibi ısınır. Sabahın yoğun sisinden sonra trafik kontrolü hepsini yerden kaldırmış ve bir anda serbest bırakmış gibi midemde kelebekler uçmaya başlar. İçimde kelebek kaosu vardır.

İçimdeki bir düğmeye basmaya çalışıyorum ve verdiğim cevapla yeterince memnunum. "Bu güzel mekana neyin düşürdü seni?"

Koleksiyonuna eklemek için yeni bir parça mı arıyorsun?"

Bana bak! Normal, normal, normal davran.

Ama sonra Chevy bana, manuel geçersiz kılma düğmemi yok eden bir gülümseme atıyor. Düğme konsola eriyor. Dizlerim titriyor ve masaya çarpıyor.

"Bir şey almak istiyorum," diyor, çenesini ovuşturarak. "Sadece ne olduğunu bilmiyorum."

Oooh! Beni seç! Beni seç!

Ama o resimlere bakıyor. Doğru, *duvarlarına* asacak bir şey arıyor. Çünkü burası bir galeri.

Chevy'nin tertemiz evine yeterince kez girip çıktım, duvarlarının kesinlikle *bir şeye* ihtiyacı olduğunu biliyorum. İçeride yaptığı yenilikler yenilenmiş parke zeminler, taze açık renk boya ve modern armatürlerle kusursuz olsa da, dekorasyonu minimalistleri istifçiler gibi gösteriyor. Duvarlar çıplak, pencerelerde panjur var ama perde yok ve tek kişisel dokunuşlar, Winnie'nin onun için aldığı birkaç yastık ve yatak odasındaki annesinin çerçeveli fotoğrafı.

Onun yatak odasında çok fazla zaman geçirdiğimden değil! Winnie orada yaşarken ve Chevy görevdeyken bir keresinde tesadüfen içeri bakmıştım. Merakımdan yaptım. Odası, evin geri kalanı gibi dekorasyondan yoksundu — küçük bir toz topu bile yoktu ve hiçbir süsleme yoktu — fotoğraf hariç. Fotoğraf hariç. Onun minimalist mi olduğunu yoksa kendi elleriyle çok güzel bir şekilde restore ettiği evinin son rötuşlarında yardıma mı ihtiyacı olduğunu karar veremiyorum.

Duvarlarında sanat ve renk *olması gerekse* bile, bu tabloların şerifin maaşıyla alınabilecek türden olmadığını biliyorum.

"Beğendiğin bir şey var mı?"

Bakışları o kadar hızlı bana döndü ki biraz irkildim. Yüzümü hızlıca süzdü, sonra bakışları ilk kez aşağı indi. Gözleri genişledi ve hızla vücudumun geri kalanına baktı.

Masanın arkasında gizli olan çıplak bacaklarım tüylerim diken diken olur.

Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, yemin ederim, irislerinin mavisi neredeyse siyahın içinde kaybolmuştu. Ama elbette bana öyle bakmıyor

benim hoşuna giden biri *olduğum* için bakmıyor, değil mi? Ben temelde onun arkadaşlık bölgesinin zeminine çimentolanmış bir kale direği gibiyim. Hep öyle oldum.

O bakışını kaçırmayıp, yanıp tutuşmaya devam edince yutkunuyorum. *Hep öyle mi kalacağım?*

Chevy hiçbir şey söylemiyor ve ben sorduğum soruyu bile hatırlamıyorum. Bir soru mu sormuştum?

Şüpheye düştüğünde, ağzını aç ve konuş — bu benim sloganımdır.

"Bir içki ister misin? Bira yok ama kırmızı ve beyaz şarap var.

Bu küçük plastik şarap kadehleri ne kadar şirin, değil mi? Az önce hepsini bir araya getirmek zorunda kaldım. Sapları kutuda ayrı ayrı geliyor, ben de onları yerine takmak zorunda kaldım. Görev başındayken içki içebilir misin, yoksa..."

"İşimi yeni bitirdim, beyaz şarap alayım." Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirir. "Ne kadar tatlı olursa o kadar iyi."

Neden bu akşam kapıdan içeri girdiğinden beri söylediği her şeyin çift anlamlı olduğunu hissediyorum?

Ah, tabii ki, bu sadece benim çok ateşli hayallerimin yine başını kaldırması. Onlar her şeyi ele geçirmeden hepsini koparsam iyi olur.

"Bir tatlı beyaz şarap, hemen geliyor!"

Az önce bahsettiğim küçük plastik bardaklardan birini moscato ile dolduruyorum ve ellerimin titrememesini emrediyorum. Titremiyorlar.

Ben gerçek bir güç kaynağıyım.

Ta ki plastik şarap kadehini uzattığım ana kadar. Sonra kolum o kadar titremeye başlar ki, neredeyse tüm şarabı masanın üzerine döküyorum.

Chevy'nin eli dirseğimi bulur ve diğer eliyle bardağı benden alırken beni sabitler. "İyi misin, Tiny?"

Kararsızım. Chevy'nin dirseğimi sonsuza kadar tutmasını, sıcak ve güvenli tutuşunu çok isterdim. Ama bu hafta olan tüm bu dokunmalarla Chevy'ye olan hislerimin ateşini daha fazla körükleyemem. Sahte davranışlar. *Flört etmek mi?*

Duygularım ekstra oksijen olmadan da yeterince sıcak yanıyor. Ya da çakmak gazı. Dün geceki beş dakikalık sahte erkek arkadaşlık, tüm dengemi açıkça bozdu.

Oh, ve unutmayalım ki yarın onun evine taşınmam gerekiyor.

Nasıl olur da aynı çatı altında bu çekiciliği saklayabilirim ya da bastırabilirim?

Kolumu olabildiğince nazıkçe geri çekiyorum. "Ben iyiyim. Harikayım."

Chevy şarabından bir yudum alır, gözleri sürekli üzerimde, eğlenmeden parıldıyor. *Çekicilik değil!* Kendime sertçe söylüyorum. Aptal gibi davranıyorum ve o bunun nedenini bilmediği için bunu sevimli buluyor.

Bardağı indirirken dudaklarını yalıyor ve ben göz teması kurmaya zorluyorum kendimi, sadece göz ucuyla hareketini izliyorum. Adamın dudakları mükemmel. Çok ince değil, alt kısmı biraz daha dolgun. Ayrıca, günün hangi saati olursa olsun, ağzını çevreleyen sakalları tam doğru miktarda.

Dün gece çenesini öptüğümde - cesur, aptalca ve inanılmaz bir hareketti - tam da hayal ettiğim gibi hissettim. Kadifemsi ve lezzetli bir ısırık.

Hâlâ bilmediğim şey, onun yumuşak dudakları benimkilere bastırıldığında o sakalların nasıl hissettireceği.

"Ee, ne var ne yok?" diye sorar Chevy, öpüşme hayallerimi bölerek beni irkiltir ve yine masaya çarpar.

Hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok. Özellikle de senin yanında nasıl davranmam gerektiğini hatırlamaya çalışıp başarısız olduğum bir şey yok.

"Ne anlaşması?" diye soruyorum.

"Genelde sen buradasın." O, birkaç müşterinin üniformasına bakışlarını diktiği odayı işaret eder.

Vay canına. O, benim uygunsuz düşüncelerimi okuyan bir tür zihin okuyucu değil.

Ama dur...

"Genelde mi?" diye soruyorum. "Daha önce galerideki hiçbir etkinliğe gelmedin."

"Seni bu tür etkinliklerde birkaç kez izledim, resimler hakkında konuşuyordun." Chevy *beni izlemiş* mi?

Konuşma yeteneğimi kaybettim, aldığım garip sinyaller beni çok etkiledi. Radarım bozulmuş olmalı. Başka bir kanaldan bir şeyler alıyorum ya da parazit içinde var olmayan sesler duyuyorum.

Öyle değil mi?

Chevy, benim alışılmadık sessizliğimden şaşırmış gibi başını eğdi. "Bu senin doğal halin, benim anlamadığım tüm o süslü sanat şeyleri hakkında konuşmak. Neden bu gece garsonluk yapıyorsun?"

Bay Silver masaya yaklaşıncı cevap vermekten kurtuluyorum.

"Affedersiniz," diyor, Chevy'nin elindeki şarabı sanki onu elinden alıp almayacağını düşünür gibi. "Bir sorun mu var,

memur bey?"

Chevy yavaşça düşünerek patronuma döndü. İki adam birbirinin tam zıttıydı. Chevy tıknaz yapılı, sıcakkanlı ve neşeli biriydi, Bay Silver ise adı gibi zayıf, keskin ve soğukkanlıydı.

"Sorun yok." Chevy yavaşça bir yudum alır. "Sadece uğrayıp bir bakayım dedim."

Yemin ederim, Bay Silver'ın dudaklarının seğirdiğini gördüm. *Birisi öylece bir galeriye girip bir bakamaz, diye* Boromir'in sesiyle söylediğini hayal ediyorum ve vay canına, bu geceki ikinci *Yüzüklerin Efendisi* anım. Açıkçası, en sevdiğim filmleri tekrar izlemek için can atıyorum.

"Gerekli tüm lisanslarımız var, sizi temin ederim."

"Biliyorum. Kontrol ettim." Chevy bir yudum daha şarap alır ve küçük parmağını kaldırır. Zorlukla bir kıkırdama tutarım. "Sadece Valentina'nın" — tam adımı söylediğinde tüm vücudum titrer — "bana bazı resimleri göstermesini umuyordum."

Bay Silver'ın bakışları bana kaydı, sonra tekrar Chevy'ye döndü. "Elbette."

Patronum fikrini değiştirmeden önce masanın arkasından çıkıyorum.

Ve yanılmıyorsam, Chevy elbisenin etkisini tam olarak kavradığında gözleri yine biraz büyüdü. Belki cesaret katmak için pek işe yaramadı, ama Chevy'nin bana böyle bakmasını sağlıyorsa, bunu bir zafer olarak kabul ederim.

Kolunu tutup, diğer insanlardan uzaklaşarak arka taraftaki bir tabloya doğru çekiyorum. Cildi yeşil tonlarında boyanmış, çok kızgın görünen bir adamın resmini anlatan kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Kartta yazan isim "Dissonance" (Uyumsuzluk).

"Huh," diyor Chevy. "Ben olsam bu ismi seçmezdim."

Gülümsüyorum. "Bence daha iyi bir başlık 'Kızgın Uzaylı Kütüphane Kitabını Kaybeder ve Aşırı Para Cezası Ödemek Zorunda Kalır' olurdu."

Resimlerin isimlerini değiştirmek, özellikle de resimlerimin galeriye layık olmadığını düşündüğümde, oynamayı sevdiğim bir oyundur.

Chevy o kadar çok gülüyor ki, şarap kadehini elinden alıp dökmemesi için tutmak zorunda kalıyorum. Bir yudum alıyorum, bunun sinirlerimi yatıştırarak mı yoksa kafamı bulandıracak mı diye merak ediyorum.

"İşte bu, satın almak isteyeceğim bir resim," diyor. "Sence nereye asmalıyım?"

Başımı eğiyorum. "Belki ana banyonuzdaki tuvaletin üzerine."

Yine güler ve beni bir sonraki resme yönlendirir. "Peki ya bu?"

Tuval, birbiriyle kesişen ve üst üste binen çeşitli dairelerle parlak renklerle boyanmış. "Bu, yemek odana çok yakışır. Adını 'İstakoz sipariş ettim, yerine meyve halkaları geldi' koydum."

Onun kahkahası beni cesaretlendiriyor — ya da başımı döndürüp aptallaştırıyor — ve bu şekilde resimden resme geçiyoruz. Son manzaraya geldiğimizde, diğer konukların çoğu gitmiş, Bay Silver şarabı topluyor ve masayı temizliyor. Bu benim işim, ama o şikayet etmiyorsa, ben de yardım etmeye niyetim yok.

Chevy, bütün gece kullandığından daha yumuşak bir sesle, "Aslında sana bakmak için uğramak istedim, Tiny," diyor.

"Beni kontrol etmek mi?"

"Şey, *bizi* kontrol etmek için." "Bizi mi?"

Bu iki harfli kelime, zamir Chevy ve beni ifade ettiğinde gerçekten çok hoşuma gidiyor. Ben ve Chevy. BİZ.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Sınırı aşmadığımdan emin olmak istedim."

O adama, tüm çizgileri aşmasını istediğimi nasıl söylerim? İlkokulda verdikleri, her biri Chevy'nin tüm çizgileri aşması gereken, T harfleriyle dolu el yazısı alfabesi kitaplarından biri olmak istiyorum.

"Böyle davranmak... kafa karıştırıcı olabilir. Bu yüzden, aramızda bir netlik olmasını istedim. Özellikle de sen taşındığın için."

Ne demek istediğini anlamak için çok yavaşım. Muhtemelen *bizim hakkımızda* konuşmasını dinlerken dikkatim dağıldığı içindi. Ama onun kastettiği *biz*, *arkadaş* olarak bizdi. Başka türlü bir *biz* değildi. Benim umduğum sınırları aşan *biz* değildi.

"Yani, aramız iyi mi?" diye sordu Chevy. "Hala arkadaş mıyız?"

O konuyu açmak zorundaydı. Dünyadaki en rahatsız edici F kelimesini.

"Hiçbir şey değişmedi," diyebildim. Acı verici derecede doğru bir ifade.

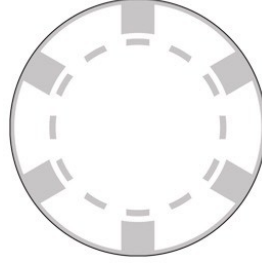
Ben

ruhumun derinliklerinden zayıf bir gülümseme çıkarıp yüzüme yapıştırıyorum.

"Güzel," diyor Chevy. "Bu iyi. Benimle yaşarken işlerin tuhaflaşmasını istemem." Boğazını temizliyor. "Benimle kalırken."

İşler tuhaf *değildi*. Ama şimdi tuhaf. Orada duruyoruz, birbirimize dokunmadan ve artık konuşmadan, bu çirkin boyalı alanı izliyoruz, ta ki Bay Silver nazikçe araya girip benden temizlik yapmamı isteyene kadar. Hayatım boyunca bu kadar basit, asgari ücretli işler için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

BÖLÜM 11

Chevy

NORMALDE, nadir bir izin sabahında, bir fincan kahve ve Ray LaMontagne'ın müziği eşliğinde dinleniyor olurdum. Kitap okur, dizi izler veya Sudoku yapardım.

Bugün, ellerimin ve dizlerimin üzerinde, eski bir diş fırçasıyla duşumdaki derzleri stresli bir şekilde temizliyorum. Penny fayans, cesaretsizler için uygun değildir. Tezgahın üzerinde kahvem var ve Ray şarkı söylüyor, ama ben hiç de rahatlamış değilim.

Bir saat sonra, Val'in evinde onun taşınmasına yardım etmek için buluşacağım. Ve onunla 1500 fit karelik bir alanı nasıl paylaşacağımdan emin değilim.

Yemin ederim, sanki Val beni CVS'de sardığından beri, ona olan ilgimi görmezden gelmek için kullandığım zayıf ahlaki gücüm - ki Winnie beni öldürür ve ben ilişki kurmaya uygun biri olmadığım için görmezden gelmem gerekiyor - sonunda kırıldı. Barda, sahte de olsa, ona sahip çıkmak, bana sadece olabileceklerin tadını verdi. Ve dün gece galeride ona söylediklerime rağmen, arkadaşlık istediğim şey *değil*.

O elbiseyle gözlerimi ondan ayırmak neredeyse imkansızdı. Yanlış anlamayın, bana göre Val en çok boya lekeli tulumlarından birinde güzel görünüyor çünkü o tulumlar *ona* çok yakışıyor, ama Val'in çıplak bacaklarını ve kıvrımlarını görmek...

Biraz daha sert ovuyorum, tüm ağırlığımı üzerine koyuyorum. Yarın sırtım ağrıyacak. Dizlerim de öyle. Ama asıl acıtan şey, göğsümde atan organ, sadece vücuduma kan dolaşımı sağlamak için var olduğunu ve *başka hiçbir işe yaramadığını* iddia etmekten hoşlandığım organ.

Neden şimdi? Neden birdenbire tüm bu duyguları hissediyorum?

Kız kardeşim mezarlıkta aptalca bir söz vererek başlattı. Mezun olan son sınıf öğrencilerine iki tavsiye verebilseydim, birincisi şudur: derzleri ovmayı gerçekten sevmiyorsanız penny fayans döşemeyin, ikincisi ise mezarlıkta asla söz vermeyin.

Bu, her yıl yaptığımız anne babamızın mezarlarını ziyaretimiz sırasında oldu, ancak bu sefer Winnie ve ben, farkında olmadan sakladığımız aynı sırrı itiraf ettik: ikimiz de babamızın diğer ailesini biliyorduk. Ben Winnie'den daha uzun süredir biliyordum, o ise babamız öldükten sonra öğrendi. Hangisi daha kötü bilmiyorum: benim yıllarca onun yalan söyleyen yüzüne bakmak zorunda kalmam mı, yoksa Winnie'nin onunla yüzleşmek için çok geç olana kadar bilmemesi mi?

Winnie onunla yüzleşirdi. Ben ise, onun ikinci telefonunu tesadüfen bulup Amelia'ya, yani diğer karısına gönderdiği mesajları okuduktan sonra bunu hiç yapmadım.

Onun gibi bir korkak gibi, her şeyin tamamen normal ve yolunda olduğunu iddia ettim. Yıllarca. Bu arada, babamın hiç de düşündüğüm gibi bir adam olmadığını fark edince içimdeki bir parça kuruyup öldü.

O, benim bildiğimi bilmeden öldü. Muhtemelen bize hiçbir etkisi olmayacağını düşündüğü eylemlerinin, ikimizin hayatını ne kadar değiştirdiğini bilmeden.

Ve o duygusal mezar başı anında Winnie, babamızın seçimlerinin ilişkilerimizi mahvetmesine izin vermeyeceğimize dair bana söz verdirdi. En azından birimiz bu sözü tuttu. Ben mi? Hâlâ bir ilişkiyi riske atamayacağıma oldukça eminim. Çürük elmanın ağaçtan uzağa düşmemiş olabileceğinden korktuğum sürece olmaz.

Ama şimdi, kız kardeşime verdiğim aptalca söz beni rahatsız ediyor.

"Yetişkin erkekler küçük parmak sözü vermemelidir," diye mırıldanıyorum. "Ve onlar

Duş zemini için kesinlikle penny fayans seçmemelisiniz.

Kapı çalındığında, dizlerimin üstünden kalkmak için bir nedenim olduğu için rahatlıyorum. Sadece birisi satış için gelmiş olsa bile. Saat sekiz, dergi, güneş paneli veya kapı kapı dolaşan son moda ürünleri satan insanlar için biraz erken bir saat, ama bu insanlar sınırları pek umursamıyor gibi görünüyor. Yabancıların, kapıyı gömleksiz bir adamın açmasından biraz rahatsız olabileceğini düşündüğüm için gömlek giymemeyi tercih ediyorum.

Güneş paneli satan bir adamı korkutmak için meme uçlarımdan daha iyi bir yol olabilir mi?

İyice emin olmak için, elimi spor pantolonumun ön kısmına rahatça sokuyorum. Müstehcen olacak kadar değil, sadece büyük bir rahatsızlık yaratacak kadar.

garip bir rahatsızlık yaratacak kadar. Onlar için, benim için değil. Çünkü ben, tişörsüz ve elim pantolonumun içindeyken tamamen rahatım.

Ama kapıyı açtığımda, skandal yaratan kişi bir satış elemanı değil.

Val. Ve onun geniş, kahverengi gözlerinden, *kesinlikle* şok olduğunu görebiliyorum. Belki de yaralanmış bile.

Elimi pantolonumdan o kadar hızlı çıkardım ki, muhtemelen dünya rekoru kırmışımdır. "Tiny?"

O donakalmış, ağzı yarı açık, ve bunun nedeni hala çıplak göğsümün görünür olması mı yoksa elimin pantolonumun içinde olması mı emin değilim, ama o bir Mack kamyonunun farlarına yakalanmış yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi görünüyor. Bu arada, ben de deli gibi kızarıyorum — muhtemelen ortaokuldan beri yapmadığım bir şey.

Hangi kendine saygısı olan yetişkin erkek kızarır ki?

Görünüşe göre, elini pantolonuna sokmuş halde kapıyı açan türden biri.

"Bir saat sonra senin evinde buluşacağımızı sanıyordum," diyorum.

"Planım öyleydi. Ama uyuyamadım ve arabamı yükleyip ilk seferi yapayım dedim." Gözlerime bakmadan yavaşça geri çekilmeye başlıyor. "Özür dilerim. Arayıp mesaj atmadan erken gelmemeliydim. Muhtemelen seni uyandırdım ve..."

Eşiği geçip onu dirseğinden tutup eve doğru yönlendiriyorum. Bu hareket onu bana ve çıplak göğsüme doğru yönlendirse de. Kısa bir saniye için göğüs kaslarımla göz teması kuruyor, sonra bakışlarını kaçırıyor.

Bir daha *asla* gömleksiz kapıyı açmayacağım.

"Hey, dur bakalım," diyorum. Sanki korkmuş bir kediciği bir boşluğun altından çıkarmaya çalışır gibi nazikçe. "Uyanığım. Uyanığım. Buraya gel."

"Emin misin?"

Kutuyu elinden alıyorum. "Hadi, Tiny."

Hâlâ tereddüt ediyor ve son zamanlarda ilk kez değil, ne kadar kaybolmuş görüldüğünü görebiliyorum. Ne kadar küçük. İçimde bir kez daha sıcak ve sağlam bir koruma duygusu uyandırıyor. *Koruma duygusu iyidir. Winnie için de hissedersin bunu. Lindy için de. Aynı şey.*

Hiç de aynı değil, ama kutuyu bir kalçama alıp kolumu Val'in omuzlarına doluyorum. "Kahve var, ama sana yetecek kadar krema var mı bilmiyorum. Her 180 gram kahveye 30 gram krema koyuyorsun, değil mi?"
ons krema alırsın, değil mi?"

Bu onu gülümsetir ve bu, piyango ikramiyesini kazanmaktan daha iyi bir duyudur.

"Hayır," diyor. Bir duraklama. "Altı ons krema için *yarım* ons kahve."

"Öyleyse, *kesinlikle* markete gitmem gerek."

"Kremayı kendim alırım," diyor Val. "Aslında, teşekkür etmek için birlikte markete gidip stok yapabiliriz. Benim için bir şeyler, senin için de bir şeyler. Belki sana akşam yemeği hazırlayabilirim?"

Val market alışverişi yapıyor. Val benim mutfağında. Val bana akşam yemeği hazırlıyor.

Bu düşünceler, beyzbol topu gibi kafamın içinde uçup duruyor. Makineler çıldırmış, tam hızda kafama top fırlatıyor. "Her şeyi sırayla halledelim, önce seni yerleştirelim."

Val'i kolumun altında tutarak yürürken, iki yatak odasına giden koridor hiç bu kadar küçük gelmemişti. Bu ev — mütevazı, iki yatak odalı bir zanaatkar bungalovu — da hiç bu kadar dar gelmemişti. Kız kardeşim burada yaşayıp evdeki tüm oksijeni emse bile.

Romantik romanlarını her yere bırakması. Bana dekoratif yastıklar alması. James ile aşk dolu telefon konuşmaları yapması.

Val'in varlığı bambaşka bir etki yaratıyor. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Hava gergin, sanki ev uyanıyor, farkına varıyor, bundan sonra ne olacağını izliyor gibi. Çaydanlık zıplayıp Val'e misafirimiz olması için şarkı söylemeye başlasa şaşırmazdım.

"Sen burada kalacaksın," diyerek Val'i misafir odasına götürüyorum.

Sanki misafir odamın yerini bilmiyormuş gibi. Ama yine de ona yol göstermeme izin veriyor. Elini omzundan indirirken, daha önce hiç buraya gelmemiş gibi etrafa bakınıyor. Winnie'nin bıraktığı kitapları, saç tokaları ve bir çift mavi iç çamaşırını yıkayıp temizlediğim için minnettarım.

mavi iç çamaşırını bırakmıştı. Bunları bir askıyla toplayıp doğrudan çöpe attım.

Val'in kutusunu şifonyerin üzerine koydum. "Kendini evinde hisset. Dolapta ve şifonyerde birkaç fazla eşya var ama daha fazla yere ihtiyacın olursa onları kaldırabilirim. Bildiğin gibi, odam koridorun hemen karşısında."

Derinden pişman olacağımı düşündüğüm bir şey. Keşke iki katlı bir evim olsaydı da bir kat ve birkaç merdivenle ayrılabilseydik. Yataklarımız arasında sadece altı metre kadar mesafe olduğunu bilmek, geceleri uykumu kaçırarak.

Val hala konuşmuyor, bu da beni endişelendiriyor. O *her zaman* konuşur. Gülümser, gevezelik eder, *duygularını dışa vurur*. Bu kelimeyi Winnie'den öğrendim, o James'in çok duygusal olduğunu ama duygularını *dışa vurmakta* iyi olmadığını söylüyor. Val normalde olimpik düzeyde duygularını dışa vuran biridir, ama şu anda hissettiklerini sıkı sıkıya saklıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Val bana sırtını dönerek küçük odada dolaşüyor, boş duvarları ve boş dolabı inceliyor. Dağınıklığı ve telaşı sevmem. Boş, temiz alanlar, özellikle uzun bir vardiyadan sonra kafamda statik gibi kalan gürültüyü yatıştırır.

Val kalçalarını yatağa yaslar ve sonunda bana utangaç bir gülümsemeyle döner. Birdenbire yatak odasında olduğumuzun farkına varırım. Yalnızız. Ayrıca hala gömleksizim, Val'in gözleri kısa bir süre aşağıya kayana kadar bunu unutmuştum.

Ben özellikle utangaç bir adam değilim. Grahamların tüm standart modellerinde bulunan altı veya sekizli karın kasları olmasa da, geniş ve sağlam bir vücudum var. Güçlü ve yetenekliyim. Asla utangaç değilim.

Ama Val birkaç adım ötedeyken kendimi açıkta hissediyorum. Beyaz yorganı yataktan çekip kendimi kabarık bir toga gibi sarmamak için çaba sarf etmem gerekiyor. Annemin sesinin yankısını duyduğuma yemin ederim, yatak odamda kızları ağırlamamamı, özellikle de kapı kapalıyken, söylüyor. *Asla* gömleğimi çıkarmadan.

Aniden ve çarpıcı bir netlikle, annemin burada parmağını bana sallayarak ev kurallarını hatırlattığını ve benim aptallığım için Val'den özür dilediğini hayal edebiliyorum. Zihnimde, annemin yüzü hastalanmadan önceki haliyle, pembe yanakları ve parlak mavi gözleri mutluluk ve biraz da yaramazlık dolu.

Neredeyse nefesim kesiliyor.

"İyi *misin*?" Val soruyu bana geri yöneltiyor ve ben ayakta sallandığımı fark ediyorum.

Topuklarımı döndürüp kendimi zorlayarak odadan çıkıyorum, koşarak değil. *Onun* odasından.

Val'in artık bir odası var. Benim evimde. Mi casa, onun casa'sı ve tüm o şeyler. Önemli değil. Winnie'nin olması gibi olacak...

HAYIR, ÖYLE OLMAYACAK.

Çünkü, ne kadar sert bir şekilde kapıyı kapatsam da, sürekli kabaaran ne kadar sert bir şekilde kapağı kapatsam da, sürekli kabaaran duyguların kardeşçe ya da dostça bir yanı yok.

Arkadaş, arkadaş, arkadaş, diye mırıldanıyorum.

Hayır, hayır, hayır, kafamın içinde şeytani bir ses şarkı söylüyor.

Ve sonra Winnie'nin orada durduğunu hayal ediyorum, kendini beğenmiş bir şekilde, o aptal pembe parmağını kaldırarak, *deneyeceğime dair* verdiğim sözü hatırlatıyor.

Ama Winnie'nin *Val* ile denememi istediği kesin değildi. Erkekliğimle ilgili tehditlerinden sonra olmazdı.

Kendi koridorumun ortasında durduğumu fark ediyorum, bir ayağım havada çünkü görünüşe göre kafamdaki tüm bu sesler gross motor fonksiyonlarımı durdurmaya ve adımımın ortasında donup kalmama yetiyor.

Şu anda duygularımı incelemek ya da *Val* ile neden birlikte olamayacağımızı hatırlamak için uygun bir zaman değil.

Çünkü bulunduğum yerden bakıldığında, bir ayağım hala havada, sanki gömleksiz bir adam gibi havada durduğumdan, nedenler çok zayıf görünmeye başlıyor. Tabii, kaç kişinin bana babam gibi olduğumu söylediğini hatırladığımda durum değişiyor. İşte bu yüzden, o yüzden.

"Chevy? Sen..." "Ben
gayet iyiyim." *Gayet
iyi mi?*

Kim böyle konuşur ki? Ayaklarımı zorlayarak yürümeye devam ediyorum ve omzumun üzerinden *Val*'e gülümsüyorum.

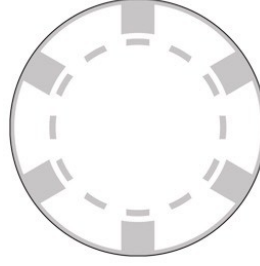
"Giyinmeme izin ver, sonra geri dönüp kalan eşyalarını kamyonetime yükleyelim. Olur mu?"

O cevap vermeden odama girerim, kapıyı çarparak kapatır ve ona yaslanırım, nefesim hızlanır. Soğukkanlıymışım gibi davranmanın bir anlamı yok. Koridorda donarak *Val*'e ipucu veremedimse, "*Harikayım*" demek işe yaramıştır.

Ama sesi yumuşak ve tatlıdır, "Teşekkürler, Chevy" der. *Val*'in cevabını kapının arkasından, sanki yanımda duruyormuş gibi, neredeyse kulağıma fısıldıyormuş gibi. Bu ev ses geçirmezliğin tam tersi. Sesler, iki teneke kutu ve bir ip arasındaki telefon oyunu gibi evin bir ucundan diğer ucuna yayılıyor. Geçenlerde, Winnie'nin gece geç saatlerde James ile yaptığı fısıltılı, flörtöz telefon konuşmalarını duymamak için bir ses makinesi satın aldım.

Şimdi, bu makineyi, kesinlikle hislerim olan bir kadını hatırlatan her türlü sesi örtbas etmek için kullanacağım — bu hislerimi kesinlikle eyleme dökmeyeceğim —koridorun karşısında uyuduğunu hatırlatan her sesi örtbas etmek için kullanacağım.

BÖLÜM 12

Val

BİR AN YAŞIYORUM. Tam bir ev mutluluğu anı. Kafamı eğip, gözlerimi kısıarak ve biraz rol yaparsam, Chevy ve benim gerçek bir çift olduğumuzu, haftalık market alışverişimizi birlikte yaptığımızı hayal edebilirim.

"Normalde kahvaltıda ne yersin?" diye soruyorum Chevy'ye, onun bakışlarını yakalamaya çalışırken market arabasının tutamaçlarına yaslanarak.

Onun ısrarı üzerine (bu da benim evdeki mutluluğumu biraz bozuyor), Chevy ve ben Sheet Cake'in minicik marketinin sebze-meyve reyonunda iki ayrı alışveriş arabasını sürüyoruz. Gerçek Sheeters'lar gibi, şehrin yeni kesimindeki Walmart Supercenter'dan uzak duruyoruz. "*Groceries and Goods*" (Market ve Mallar) yazan tabelasıyla bu market küçük, temiz ve çok huysuz bir adam tarafından işletiliyor. Walmart'tan daha pahalı ve ürün seçeneği daha az. Ama Frederick, başka bir yerde alışveriş yaparsanız bunu *anlayan* ve sizi yargılayan bakışlar atan türden bir adam.

Aslında Frederick *her zaman* yargılayıcı bakışlar atar. Wally World'ün kokusunu üzerinizde taşıyarak içeri girerseniz, bu bakışlar daha da kötüleşir.

"Bana kahvaltı hazırlamana gerek yok." Chevy, henüz yeşil olan bir demet muz arabasına koyar. Ben onun arkasından uzanıp daha sarı olan bir demeti alırım. "Ya da başka bir şey," diye ekler.

Sanki arka bahçede ona bir ağaç ev inşa etmek ya da oturma odasını duvar kağıdıyla kaplamak gibi gizli planlarım olduğunu düşünüyormuş gibi bana azarlayıcı bir bakış atıyor. Sanki öyleymiş gibi.

Onun düzenli ve temiz evini seviyorum, ancak duvarlara biraz sanat eseri ve renk katılması gerektiği kesin. Eşyalarımı onun evine taşımayı çabucak hallettik, ancak henüz hiçbir şeyi açmadım. Tüm kutularım

misafir odasının dolabında, bu da hayatımı garip bir şekilde küçük hissettiriyor. Çünkü bir DOLABA sığabiliyor.

Sanat malzemeleri hariç her şeyi taşıdıktan sonra, ki onları başka bir gün taşımak için bıraktım, midelerimiz guruldamaya başladı, bu yüzden Chevy'nin evinde hiç yiyecek olmadığı için şimdiye kadarki en sade, en sıkıcı sandviçleri yapıp yedik. Temizlenmiş ama çok boş buzdolabını gördükten sonra buraya gelip erzak almamızda ısrar ettim. Önce yemek. Çantalarımı boşaltmak sonra.

Ve bizi bir çift olarak hayal edersem, haftalık ev alışverişimizi yaparken, bu çok mu yanlış olur? Hayalimdeki senaryoda, iki alışveriş arabası değil, tek bir alışveriş arabası olurdu ve tartışmaz, flört ederdik, ona kahvaltı yapıp yapamayacağım konusunda tartışmazdık. Ayrıca daha fazla dokunurduk. Çok daha fazla dokunurduk.

"Programım gerçekten tahmin edilemez," diye devam ediyor. "Winnie benimle yaşarken, kendi yemeklerimizi yapıp ayrı ayrı yerdik."

Hayali senaryomda, Chevy'nin kız kardeşi de çok daha az bahsediliyor.

Ben Winnie değilim, bugün ilk kez değil, ısrarla belirtmek istiyorum.

Sabah boyunca eşyalarımı garaj dairesinden onun evine taşıırken, Chevy *arkadaşlığımızla* ilgili hatırlatmalar yapmaya kararlı görünüyordu. ekmek kırıntıları gibi. Ancak, ormanın derinliklerine doğru ilerlerken eve dönüş yolunu işaretlemek için kullanmak yerine, sanki beni ormandan çıkarmak ve arkadaşlarımın ve küçük kız kardeşimin arkadaşlarının bulunduğu bölgeye geri götürmek için kullanıyor gibi.

Beni Winnie ile aynı kefeye koyan her yorumunda, biraz daha sönüyorum. Bu noktada neredeyse patlak bir lastik gibiyim, yol boyunca takılıp çarpıp duruyorum.

Dürüst olmak gerekirse, çığlık atmak üzereyim. Ya da belki Chevy'nin arabasını benimkiyle çarpacağım. Bu çok daha tatmin edici olurdu.

İnsanlar ne derse desin, bazen şiddet gerçekten de çözümdür.

"Doldurulmuş Fransız tostı nasıl bulursun?" diye soruyorum. Çünkü ben azimli biriyim. Chevy'nin pantolon paçasına küçük dişlerimle yapışmış, havlayan küçük bir köpek gibiyim. Ve o beni GERÇEKTEN silkene kadar bırakmayacağım.

"Doldurulmuş Fransız tostı nedir?"

Neredeyse yerinde küçük bir dans yapıyorum, çünkü bunun onu ikna edeceğini *biliyorum*. "Yiyebileceğin en iyi şey. Bir kez deneğinde, diğer tüm kahvaltılar için sonsuza kadar mahvolursun. Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

"Bu bir meydan okuma gibi," diyor Chevy, beni deli bölümüne doğru sürüklerken omzunu omzuma çarpıyor. "Meydan okumaları severim."

Not edildi. "Yarın çalışıyor musun?"

"Öğlen işe gidiyorum," diyor.

"Harika. Yemek yiyip, kısa bir yemek komasından sonra dinlenip, sonra da kanun ve düzeni sağlamak için zorlu bir iş gününe hazır olacaksın."

"Kulağa harika geliyor..."

Kendini zar zor durdurarak "randevu" demekten vazgeçti. Onun içine girip, vücudundan "*randevu*" kelimesini söküp çıkarmak ve saklamak için cebime koymak istiyorum.

Boğazını temizleyen Chevy, "*Plan* gibi görünüyor" diye düzeltir. Zavallı, sönmüş, patlak lastik kalbim güm diye atar.

Benimle çıkmak *gerçekten* o kadar korkunç bir fikir mi? Aşık olduğum kişiye yanan bir cenaze ateşiyle Viking usulü bir cenaze töreni düzenlemek mi iki katına çıkarmak ve benim de zorlukları sevdiğime karar vermek arasında kararsızım.

Yemin ederim, son zamanlarda burada bir şeyin kanıtını gördüm. Dostça bir şey değil. Ve eğer bu doğruysa, neden Chevy bu çizgileri yeniden çizmeye bu kadar kararlı görünüyor?

Daha da önemlisi, yeni sınırlar çizmek için eski sınırları silmeye devam edersem, bu beni ne kadar çaresiz hale getirir? Hiçbir zaman bir erkeğin peşinden koşmak ya da ilk adımı atmak istemedim. Büyük jestlere ihtiyacım olmayabilir, ama bana romantik bir takip sunun!

Chevy ile... Bilmiyorum. Belki de ayrılacağımı bilmek beni daha riskli hale getiriyor. (Ya da çaresiz?) Belki de son zamanlarda yaşadığımız tüm o küçük anlarda, yemin ederim ki daha fazlası var. Beş dakikalık dakikalık sahte randevumuz bile çok, çok gerçekçi geldi. Peki, Chevy'nin peşinden koşmasını *umarak* ona havuç mu sallıyorum, yoksa doldurulmuş Fransız tostunu mu? Öyle de denebilir.

"Harika!" Chevy'nin yanından geçmeye çalışırken neşeli bir gülümseme zorluyorum.

Güçlü eliyle arabamı durdurur ve gözlerime bakar. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Tiny. Arkadaşlar birbirlerine iyilik yapar. Bu normaldir."

Yine bu kelime! Arkadaşlar... Kafamda, yılanın tıslaması gibi geliyor.

Ona sert bir bakış atıyorum. "Sana *borçlu* olduğumu düşünmüyorum, inatçı adam." Aslında biraz borçlu olduğumu düşünsem de.

"Geçimini sağlamak için çalışmana gerek yok," diye ısrar ediyor.

Ben öfkeyle nefes alıyorum. "Eğer sana kira ödememe izin vermeyeceksen..." "Vermeyeceğim."

"...o zaman sana yemek pişirmeme izin vereceksin. En azından haftada birkaç kez."

Yüzünde direnç görüyorum, ama Chevy henüz kararlılığımın derinliğini bilmiyor. Yakında öğrenecek. Çünkü onun için yemek pişireceğim.

Ben, istediğini elde etmek için her şeyi yapan, incelikten yoksun Winnie değilim. Kendi numaralarım var ve Chevy'ye işe yarayacak birini bulmak için derinlere iniyorum.

Dudaklarımı ısırarak, bakışlarımı indirip ses tonumu yumuşatıyorum. "Tabii sen *istemiyorsan*. Yemeklerimi *beğenmeyeceğini* düşünüyorsan, anlarım. Seni *rahatsız etmemi* istemiyorsan..." Sesim titreyerek sonunda sesim titrer.

Çok kirli bir numara. Yüzde yüz manipülasyon. Ama aynı zamanda yüzde yüz etkili.

Chevy uzanıp omzumu sıkarken bana yaklaşır. "Hayır, öyle değil Tiny. Bana yemek yapabilirsin."

Kazanan, kazanan, Chevy'ye akşam yemeği hazırlıyorum!

Şey... kahvaltı.

Rolümü bırakıp sırtıyorum, Chevy'nin yüzündeki ifadeyi yakalıyorum, oyuna geldiğini anladığı anda değişiyor. Muhteşem bir an.

"Bu konuyu hallettiğimize sevindim," diyorum neşeyle. "Şimdi bana ne yemek istediğini söyle."

Ağzı açık kalır. "Haksızlık yapıyorsun, Tiny."

"Sana yemek yapmaya başladığımda bana teşekkür edeceksin."

Gülümser, yine itiraz edecekmiş gibi görünür, ama bakışlarımız kilitlenip kalınca gülüşü kaybolur. Gözlerindeki mizah da kaybolur, yerine biraz daha yoğun bir şey gelir.

Aramızdaki hava, son zamanlarda olduğu gibi değişiyor ve ne kadar yakın durduğumuzun farkına varınca tüylerim diken diken oluyor.

Ona doğru mu eğiliyorum? Yoksa o mu bana doğru eğiliyor?

Lütfen, lütfen, LÜTFEN—ikisi de olsun.

Chevy hızlı ve duyulabilir bir nefes alır, elini omzumdan boynuma kaydırır ve geride karıncalanan bir cilt izi bırakır. Gözleri dudaklarıma düştüğünde nefesimi tutarım.

Bu oluyor! Bu. Oluyor!!!

Deli tezgahının yanında, dilimlenmiş etler bizi izliyor, ama kimin umurunda, çünkü CHEVY BENİ ÖPMEK ÜZERE!

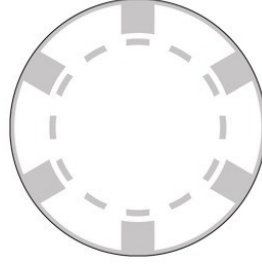
Eli yanağımı okşadı ve gözlerim kapandı, o... O...

O...

Saçımı karıştırdı.

Küçük kız kardeşimin arkadaşı olduğumu en iyi gösteren şey, kafasına hafifçe vurmaktır. Ve işte böylece, tekrar arkadaşlık bölgesine geri gönderildim.

BÖLÜM 13

Val

CHEVY, market alışverişini boşaltmayı bitirir bitirmez ortadan kayboldu ve eminim ki benden kaçınıyor. Bunu kişisel algılamayı REDDEDİYORUM.

İnsanlarla birlikte yaşamak ve aynı alanı paylaşmak tuhaf olabilir. O ve ben günün çoğunu birlikte geçirdik, bu şimdiye kadar birlikte geçirdiğimiz en uzun zamandı. Belki de sadece biraz ara vermesi gerekiyordu.

Yani, BANA göre, bu benim de çok destekleyebileceğim bir şey gibi geldi. Mutfakta birlikteyken, kelimelerle iletişim kurmaya bile gerek kalmadan birbirimizin etrafında dolaşarak rahat bir ritim yakaladık. Ekmeği fırlattım, o yakaladı ve göz kırparak yerine koydu. Bana donmuş pizza ve bizim parmaklarımız birbirine değdi; sıcak yanaklarım soğurken, dondurucuda ona yer açtım. Ve yanımdan geçerken sırtıma dokunduğunda, kollarımda tüylerim diken diken oldu, sanki kapalı gişe bir stadyumda dalga yapan heyecanlı taraftarlar gibi.

Hiçbir şey ve her şey hakkında konuştuk, her zamanki gibi gülüp dalga geçtik. En azından bir süreliğine, "*biz sadece arkadaşız!*" laflarını söylemeyi bıraktı. Bu beni mutlu etti. Mari bana ayrılacağını söylediğinden beri ilk kez kendimi *güvende* hissettim. Sanki bir evim varmış gibi. Göğsümdeki acı hem acı hem de zevkti.

Ta ki Chevy son kutuyu kilerde bırakıp ön kapıdan çıkıp giderken, "Kendini evinde hisset ve beni bekleme!" diye bağırincaya kadar.

Bu acıttı. Sanki üzerine öfkeli bir arı sürüsü üşüşmüş gibi acıttı.

Son kısım beni gerçekten etkiledi. Beni beklememi istemiyor.

Bu, eve geç geleceği anlamına mı geliyor? Yoksa... hiç gelmeyeceği anlamına mı? Randevusu mu var? Birini eve getirecek mi?

Chevy'nin aşk hayatının ön sıradan izleyicisi olacaksam, burada yaşamamın imkanı yok. Wolf'un sığınağına geliyorum!

Chevy'nin şu anda başka biriyle birlikte olduğu düşüncesinden kendimi uzaklaştırmak için, *romantizmden* tamamen yoksun (ya da belki yüzde bir oranında *romantizm* içeren) bir dizi olan *Criminal Minds*'i izleyip, kartondan direkt dondurma yiyorum.

Yavaş pişirici tarifinde olduğu gibi kıskançlıkla kaynıyor muyum? Belki de.

Kapının çalınması beni irkiltti. Çünkü gece saat dokuzdan sonra Chevy'nin kapısını kim çalabilir ki?

Muhtemelen, bugün benden bıkmış olan adam tarafından terk edildiğimi ve evde yalnız olduğumu bilen bir seri katil.

Olası değil. Bu Sheet Cake. Eğer bir seri katil varsa, yanlış şehri seçmiş. Neighborly'deki meraklı insanlar, cinayete teşebbüs etmeden onu yakalarlar.

Başka bir düşünce, yıldırım gibi kalbime korku salıyor. Belki Chevy'yi görmeye gelen bir kadındır. Bu çok daha korkutucu düşünceyle donup kalıyorum.

Bana bir seri katil verin! Lütfen!

Ama duyduğum ses Winnie'nin sesi ve başka bir, daha sert vuruş. "Küçük domuzcuk, küçük domuzcuk, beni içeri al!"

Kapıyı açar açmaz, Winnie hemen içeri daldı. Öğleden sonra sıcaklığın bu kadar düştüğünü fark etmemiştim.

son zamanlarda yaşadığımız ılık kış günleri, sert ve dondurucu bir soğukla yerini almıştı. Sanırım daha önce saçaklarda ıslık çalan rüzgâr, yaklaşan soğuk hava dalgasıydı.

"Üzgünüm. Anahtarımı bulamadım," diyor Winnie, eskiden burada yaşamış biri gibi rahatça odada dolaşarak.

Kanepede oturduğum yere geri çöküyorum ve kaçınılmaz sorgulamayı bekliyorum. Chevy ile birlikte yaşamaya başlayacağımı söylediğimde Winnie'nin yüzündeki ifadeyi gördüğümünden beri onun konuşmak isteyeceğini biliyordum. Bu konuşmanın nasıl geçeceğini tam olarak bilmiyorum, çünkü en son beni ondan uzak durmam için uyardığında ikimiz de lise öğrencisiydik.

"Bunu sen mi açtın?" Winnie duvardaki akıllı termostatu inceliyor. Termostata dokunarak bana suçlayıcı bir bakış atıyor.

"Bunun nasıl çalıştığını bile bilmiyorum."

"İlginç," diyor Winnie.

Öyle mi?

Winnie deri ceketini koltuğun arkasına atar, sonra tüm dikkatini bana verir. Öne doğru eğilir, ellerini birleştirir. Gözlerini kısar. Her zamanki gibi kusursuz giyinmiştir; sarı saçları yüksek at kuyruğu şeklinde toplanmış, siyah kalem etek, tayt ve motosiklet botları giymiş, modern ve 1930'ların moda ikonunu bir araya getiren bir stil yaratmıştır.

Ben mi? Saat beşte pijamalarımı giydim.

"Demek kardeşimle birlikte yaşamaya başladın,"

diyor. "Evet, öyle."

Birbirimize rahatsız edici derecede uzun bir süre bakışıyoruz. Sonra yüzüne bir yastık fırlattım. O kadar şaşırdı ki yastığı yakalayamadı ve yastık yere düştü, at kuyruğundan birkaç saç teli kopardı.

"Belli ki söyleyeceklerin var," diyorum ona. "Hadi, söyle bakalım. Dinliyorum."

Winnie saçlarını geriye doğru düzeltip at kuyruğunu sıkılaştırır. "Ben sadece... endişeliyim."

"Neden?"

"Sen ve Chevy."

"Chevy ile benim aramda bir şey yok," diyorum ona, sözlerim gerçek ile yalan arasında bir yerde. "Bütün gün, benim onun için ne kadar değerli olduğumu hatırlatmak için *arkadaşlığımızın* 3D modellerini yaptı."

"Yine de sana baskı yaptı."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Saatlerdir yok. Sıcaklık düşmeden çok önce. O dokunmadı, ben de dokunmadım."

"Bir uygulaması var," diyor Winnie. "Geçen ay yükledi ve telefonundan ayarlayabildiği için çok heyecanlanmıştı. Ama o, faturalar söz konusu olduğunda tam bir

cimri biri. Ne zaman gizlice ayarlamaya çalışsam, Chevy uygulamasıyla hemen geri çeviriyor. Şimdi mi? Yetmiş dokuzda. Neredeyse kavurucu sıcaklıkta."

Omuz silkiyorum. "Demek ısıtıcıyı ayarladı. Anlamıyorum."

Yoksa... bu, bir erkekten hep umduğum gibi küçük bir jest mi?

"Kardeşimle ilgili bir şey var." Winnie'nin ifadesi değişir. İnce bir değişiklik, ama uzak bakışlarında ve gerginliğinde görüyorum.

ağız. "Chevy, ben öğrenmeden çok önce babamızı tanıyordu. Görünüşe göre liseden beri. O da bunu içine atıp sessiz kaldı, benim gibi. Yıllarca."

Söyleyecek bir şey arıyorum. Herhangi bir şey. Ama Winnie ve Chevy'nin babasının yaptığı şey çok korkunçtu. O kadar garip ve inanılmazdı ki, dilsiz kaldım. Dışarıdan bakıldığında, tipik bir baba gibi görünüyordu. Hatta *iyi* bir baba. Çok çalışır ve seyahatler yapardı, ama anneleri öldükten sonra onları tek başına büyüttü.

Bunun Winnie'yi mahvetmiş olması gerektiğini biliyorum ve o, babası öldükten sonra bunu öğrendi.

Chevy'nin bu gerçeği yıllarca içinde taşıdığını hayal etmeye çalışıyorum. O Her zaman çok neşeli, eğlenceli ve iyimser görünüyordu. Kararlı ve kendinden emin.

Ama babası hakkında başından beri haberi mi varmış?

Tanıdık bir gözyaşı hissi burnumda ve gözlerimde başlıyor. Hassas bebek kalbim tamamen erimeye hazır. "Winnie, hala çok üzgünüm."

Elini umursamazca sallıyor, ama onun bu konudaki duygularının hiç de umursamaz olmadığını biliyorum. "Chevy'nin acısını ve kederini tam olarak sindirdiğini sanmıyorum.

Nasıl atlatacağını bildiğinden emin değilim."

Kulağa tanıdık geliyor. Ama *şu anda* bu konuda yorum yapmayacağım.

"Ben de emin değilim," diyor ve benim bakışımı yakalamak için bir an duruyor

"Kardeşim de iyi duyguları nasıl işleyeceğini biliyor mu, emin değilim.

Duygularla ne yapacağını biliyor mu, onu da bilmiyorum. Chevy, duygusal olarak, gölün dibinde çamura saplanmış eski bir çizme kadar erişilebilir."

"Çok canlı bir benzetme," diyorum kuru bir şekilde.

Winnie bunu görmezden geliyor. "İkinizi de seviyorum. Ve ikinizin de incinmesini istemiyorum."

"Buna bu kadar karşı mı olursun?" diye patlarım ve bir kez daha ağzım beynimden beş adım önde. Winnie bu soru karşısında tamamen donar. Ama ben devam ederim, kemik iliği kadar derin bir çürük gibi hissettiren yere parmağımı bastırırım. "Chevy bana karşı bir şeyler hissetseydi ve duygusal olarak ulaşılmaz eski bir çizme olmasaydı, bizim için mutlu olur muydun?"

Ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum, soruya mizah katıyorum, ama bu şimdiye kadar yüksek sesle söylediğim en ağır, en önemli şey. Ve cevaptan çok korkuyorum.

Winnie, göz açıp kapayana kadar odayı geçip yanıma oturuyor, neredeyse kucağıma oturuyor. Elimi tutuyor ve o kadar yoğun bir göz teması kuruyor ki, bu gücün altında neredeyse eriyip gidiyorum.

"Senin mutluluğunu çok istiyorum. Ve Chevy'nin de. Eğer mutluluk birlikteyse? Bu, şimdiye kadarki en iyi haber olur." Gülümsayarak başını sallar. "Sevdiğim iki insanın birbirine aşık olmasını sonuna kadar desteklerim."

Rahatlama hissi beni kaplar, uzuvlarım birdenbire hafifler. "Gerçekten mi?" Winnie elimi sıkar ve yemin ederim ki kemiklerimin çıtırdadığını hissederim.

"Tabii, milyarlarca kez sevdiğim iki kişi birbirlerinin kalbini kırmamışsa. O zaman, daha kötüsü olamaz."

Yutkunarak, kardeşine olan aşkım kadar uzun süren dostluğuna sahip olan kişiye bakıyorum. Ve geçici rahatlama azalırken, uzuvlarım şimdi ağır ve su dolu gibi hissediyor. Çünkü gerçekte, ben de daha kötüsünü düşünemiyorum.

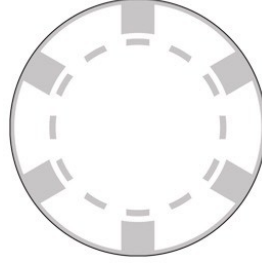
"Peki, bu sorunu çözdüğümüze göre, ki bu sadece varsayım olabilir, ne yapacağız?" diye soruyorum, Chevy ile ilgili düşüncelerden uzaklaşmak için umutsuzca bir şey umarak.

"Netflix ve chill?" diye sorar ve gülümser. "Kelimenin tam anlamıyla. Dondurman var mı?"

"Nabzım var mı?"

Winnie parmaklarını bir anlığına bileğime kaydırır. "Tebrikler! Sen bir zombi değilsin. Henüz. Hadi buzdolabını talan edelim, Chevy'nin bana asla izin vermediği için kanepede yiyelim ve sonra *Criminal Minds*'tan biraz daha az cinayet içeren bir şey izleyelim."

BÖLÜM 14

Chevy

Pat poker fişlerinin üzerine eğilip telefonumu almaya çalışırken, elimi zar zor çekiyorum. "Masada mesajlaşma yok, yardımcım," diyor.

"Üzgünüm."

Telefonumu kucağıma bırakıp akıllı ev uygulamasını *bir kez daha* kontrol ettim.

telefonu kapatmadan önce. Ev yeterince sıcak olmalı. Eğer çalışıyorsa tabii. Çalışmak zorunda, bu akıllı bir ev. Süslü, yüksek teknoloji bir ev. Geçen ay çalışıyordu, ama son zamanlarda hava çok ılık olduğu için ayarlamam gerekmedi.

Val'in kanepemde titrediğini hayal ediyorum, uygulamayı tekrar açıp ısıtıcıyı bir derece daha yükseltiyorum.

"Sıra sende," diyor Collin, bana keskin bir bakış atarak.

"Doğru," diyorum, hangi oyunu oynadığımızı hatırlamaya çalışırken kartlarımı alıyorum. Hold 'em mi? Omaha mı? Beş kartlı stud mu?

Ne yaptığımı biliyormuş gibi kartları elimde çeviriyorum.

Genelde bu doğru olurdu. Ancak bu gece, Pat ve Lindy'nin yeni evinde düzenlenen Graham Ailesi poker gecesinde, tamamen işe yaramaz durumdayım. Çay yapraklarını okumaya çalışsam daha iyi olur. "Pas geçiyorum."

James yanımda boğazını temizledi, neredeyse bir kahkaha gibi düşük bir gürültüydü. "Ben zaten yirmi beş bahis yaptım."

"Öyleyse ben pas geçiyorum." Kartlarımı mutfak masasının ortasına iterek, bu elden kurtulduğum için rahatlarım.

Big Mo, James'in bahsini görmek için ortaya bir fiş atar ve Collin de aynısını yapar. Ancak Collin fişini ortaya koyduğu anda, gömleğinin ön cebindeki telefonu yanar.

"Telefon yok demiştim!" Pat bu sefer daha hızlı hareket eder ve Collin'in cebinden telefonunu çıkarır. Pat, ekrandaki yüzü görünce yüzünü buruşturur. "Oh. Kız arkadaşın. Ya da eski kız arkadaşın mı?" diye umutla ekler, ama Collin başını sallar ve telefonunu almaya çalışırken ona öfkeyle bakar.

"Kız arkadaşım - şu anki. Geri ver, Patty." Collin'in sesinde bir uyarı var, ama Pat bunu görmezden geliyor ve telefonu ulaşamayacağı bir yere koyuyor.

"Peki, bunu hemen halledebilirim. Ona hızlıca bir mesaj atayım

...

"Sakın Liza'ya mesaj gönderme." Pat'in parmakları telefon ekranında hızla hareket ederken

Pat'in parmakları telefon ekranında uçarken ve Collin onu kapmaya çalışırken.

"Çocuklar," James uyarıcı bir ses tonuyla söyler, ama tamamen görmezden gelinir.

Tank burada olsa bile, bu kavgayı önlemeye çalışırken daha şanslı olamazdı.

Pat ayağa kalkarken sandalyesini devirdi. Collin, Pat'i masanın etrafında kovalamaya başlayınca kartları dağıldı. Yarı kör Pekingese cinsi köpek Beast, oturma odasındaki kanepede horlamaya devam ederken, Amber ayağa kalkıp Pat ve Collin'in peşinden koşarken tipik sarı labrador tavrıyla kuyruğunu salladı.

Benim için bu dikkat dağınıklığı sorun değil, çünkü telefonumu kontrol etme şansı veriyor. Uygulama, evimin güzelce ısındığını *söylüyor*. Öyleyse neden takıntılı bir şekilde kontrol etmeyi bırakamıyorum?

"Termostatınla bir sorun mu var?" diye sorar James, akıllı ev uygulamasını tekrar açtığıın kucağıma bakarak.

Telefonu tekrar kapatmadan önce ısıyı bir derece daha yükselttim. "Bu sadece yeni bir sistem. Uygulamalı akıllı evlerden birini kurdum. Ve bu, o garip kar yağışından bu yana ilk gerçekten soğuk gün."

Sheet Cake'de kışlar benim deyimimle ılık geçer. Elbette donan günler de olur, ama 15 dereceye kadar çıkan güneşli günler de çoktur. Noel'den önceki hafta, altı yıldır ilk kez kar yağdı. Akıllı ev sistemimi ertesi hafta kurdum, tam da havaların ısınmaya başladığı sırada. Noel'i güneşin altında, kısa kollu giysilerle geçirdik. Çünkü hayat böyle.

"Evde değilsin, ama ısıtıcıyı açıyor musun?" diye soruyor James.

"İade etmem gerekirse çalışır durumda olduğundan emin olmak istiyorum." İade tarihi çoktan geçti. Ama James'in bunu bilmesine gerek yok. Ya da başka bir şeyi.

"Demek endişelendiğin şey *akıllı ev* mi?" James bir yudum bira içip beni dikkatle izliyor.

Onun bakışları altında karttan ev gibi çökmek zor. "Evet." "Evindeki kişinin yeterince sıcak olup olmadığını yeterince sıcak olup olmadığı konusunda endişelenmiyor musun?"

Gerçekten bu kadar belli mi? "*Hangi kişi?*" diye sormaktan son anda vazgeçiyorum.

"Hayır."

Gülümser ve tam o sırada Collin ve Pat yere düşer, Amber de peşlerinden mutfığa doğru yuvarlanır. Collin'in telefonu havaya uçar, fayans zeminde kayar ve Big Mo'nun botunun yanında durur.

Kafasını sallar, telefonu alır ve masanın üzerine koyar. "Bana paramı ödeyecek misin James? Sabah kalkıp yemek pişireceksem gitsem iyi olacak."

"Sorun değil," der James ve fişleri ve parayı saymaya başlar.

Poker gecesinde bahisler düşük, muhtemelen bankada altı ya da yedi haneli rakamlar bulunan bir aile için tahmin edilebileceğinden çok daha düşük. Ama yine de, poker gibi şeylere para harcamamaları, Graham ailesinin hala çok paraya sahip olmasının nedeni olabilir. Mali sorumlulukları takdire şayan. Ya da ruh halime bağlı olarak, kıskançlık uyandırıcı.

"Mari gittiğinde iyi olacak mısın?" diye soruyorum Mo'ya.

"Bir uzvumu kaybetmek gibi olacak," diyor yumuşak, hüzünlü bir gülümsemeyle. Val'in ayrılacağını düşününce, onu gerçekten anlıyorum. "İşletmeyi yürütmesi için birini işe alacağım. Ben sadece yemek pişirmek istiyorum."

"Bu iyi. Çünkü senin yemeklerin olmadan açlıktan ölebilirim," diyorum

Bana bakar, dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Görünüşe göre kendi şefin var gibi görünüyor, hem de Mari'den öğrenmiş bir şef." Val'in geçici bir ev arkadaşı olduğunu, kişisel şefim olmadığını söylemek için ağzımı açtım, ama sonra sabah bana doldurulmuş Fransız tostı yapacağına dair verdiği sözü hatırladım. Bu düşünceyle midem biraz guruldadı, ama Hala doldurulmuş Fransız tostunun ne olduğunu bilmiyorum.

Big Mo ayağa kalkar, kök birasının kalanını ve James'ten kazandığı parayı alır. Sonra hala kıvranan Collin ve Pat'in üzerinden geçer. Neyse ki, nefes nefese kaldıkları için birbirlerine hakaret etmeye devam edemiyorlar. Çoğunlukla homurtular, gürültüler ve ağır nefes alıp verme sesleri duyuluyor.

"İyi geceler... Mo!" Pat, Collin onu üstüne yuvarlarken hırıltıyla nefes alıyor. "Bu güzel, yeni zemine kan bulaştırma," diyor Mo ve ardından ön kapı arkasından kapanır.

"Collin," diyor James, "Patty'yi dövme'yi bırakmak istersen telefonun burada."

"Kazanan benim!" diye ısrar eder Pat, tam da Collin zafer ılııyla kollarını sabitlerken.

Collin, Amber'ın Pat'in yüzüne ulaşabilmesi için yana doğru yuvarlanır. Kaçmaya çalışır, ama Collin onu sıkıca tutar. Amber, dil saldırısına devam ederken iki pençesini göğsüne koyar.

"Amca! Amca!" Pat kıkırdayarak ağlar, ama Collin birkaç saniye daha kıpırdamaz.

"Bir daha telefonumu alma," der Collin, ayağa kalkarak masadan telefonu alır. "Ve kesinlikle Liza'ya benim adıma mesaj atma."

"Söz veremem." Pat ayağa kalkar ve lavaboya doğru ağır adımlarla yürür, yüzüne soğuk su serper.

"Neden hepiniz destek olamıyorsunuz, anlamıyorum." Collin, kovalamaca sırasında devrilen sandalyeleri düzeltirken homurdanıyor. "İkiniz de ciddi ilişkiler içindesiniz."

"Evet, ama senin kız arkadaşın en kötüsü," diyor James.

"Amin," diyor Pat yerden. Amber şimdi onun yanında sırt üstü uzanmış, Pat da onun karnını kaşıyor.

Collin James'e sert bir bakış attı. "Sen de mi!"

Collin'in kız arkadaşını hiç tanımadım, ama onun hakkında her şeyi duydum. Çoğunlukla onun ne kadar berbat biri olduğu ve ailedeki herkesin onu Collin'in görmezden gelmeye kararlı olduğu nedenlerden dolayı nefret ettiği hakkında. Val'in hala uyanık olup olmadığını merak ederek cipsleri kutuya geri koymaya başlıyorum.

Biraz daha hızlı istifliyorum.

"O sana uygun değil," diyor Pat. "Ve senin işine burnunu sokuyor. Yani, *gerçek* işine. Hangi antrenör senin mali durumuna erişim ister ki?"

Collin öfkeyle nefes alıp bir koltuğa oturdu ve kollarını kavuşturdu. "Harper artık muhasebe işlerine yardım edecek zamanı yok. Liza yardım etmeyi teklif etti. Ne fark eder ki?"

"Farkı, Harper bizim kız kardeşim. Ona güveniyoruz. Sadece bir hesap tablosunu dengelemek için değil. Senin *mali durumuna* erişmek için de."

"Liza'ya güveniyorum." Collin duraksar, kaşlarını çatarak telefonuna bakar. "Ve flört oyunlarından çok yoruldu, anlıyor musun? *Artık bitmesini* istiyorum."

Pat musluğu kapatıp dönünce oda sessizliğe büründü, sanki bir kelime bile bulamıyormuş gibi görünüyordu. Ama sonra, Pat olduğu için,

yine de birkaç kelime bulur.

"Neden sana birini bulmamıza izin vermiyorsun? Senin için gerçekten senin için iyi olacak birini bulmana *yardım etmemize izin ver.*

"Liza bana uygun," diyor Collin. Ama ses tonu inatçıdan çok

"Peki ya Val?" James bu soruyu çok masum bir ses tonuyla sorar. ÇOK masum bir ses tonuyla sorar. Çocuklar, arı kovanına çomak sokmak gibi bir şey yapmaya kalkıştıklarında kullandıkları ses tonudur bu. "O bekâr."

Bir avuç dolusu cipsleri masaya gürültüyle bırakıyorum ama başımı kaldırmıyorum. Dişlerimi toz haline getirmekle meşgulüm.

Pat ellerini çırpıyor. "İşte, bu kadar! Düşünebiliyor musun? Üç kardeşin en iyi arkadaşları olan kadınlarla çıkması?

Efsane." Hayal *edebiliyorum*. Ve bundan hiç hoşlanmıyorum.

"Val güzel bir kız," diyor Collin düşünceli bir şekilde ve ben bu geceki ikinci fiziksel kavgayı başlatmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ama onu pek tanımıyorum."

"O zaman Liza'dan ayrıl ve Val'e çıkma teklif et. Onu tanıma," diyor Pat, ve önceki gece ona yumruk atma isteğim daha da güçlü bir şekilde geri geliyor.

Acaba Collin ve Pat'i aynı anda alt edebilir miyim diye merak ediyorum.

"Tabii," diyor James düşünceli bir şekilde, kelimeyi uzatarak, ve şimdi ben de üçü birdenle başa çıkabilir miyim diye merak ediyorum. "Tabii, burada kimse bunun için bir neden bulamazsa."

Collin ve Pat, sanki göğsünün ortasından bir ağaç dalı çıkmış gibi ona bakıyorlar. James'in bakışları beni ölümcül bir bakışla sabitlerken, ben de ona dik dik bakıyorum.

"Hiç kimse."

"Kosta Rika'ya taşınıyor," diyorum, sanki burada anevrizma geçirmemek için çabalıyor gibi değil de, gayet sıradan bir şekilde konuşmaya çalışarak.

James elini sallıyor. "Geçici olarak. Geri dönecek."

"Ona mektup yazabilirsin," diyor Pat, gözleri parlayarak. "Kadınlar böyle şeyleri *sever*. Aramızda en çok Shakespeare olan hep sendin."

Collin burun kıvrıyor. "Sırf lise dergisine giren bir şiir yazdım diye..."

"Bir sonnet," diye düzeltir James. "Bir sonnet yazdın."

Lanet olası bir sonnet mi? Grahamlar her şeyi iyi yapmak zorunda mı?

"Kadınlar sonnetlere bayılır." Pat koltuğunda kıpır kıpır oturuyor, devasa, aşırı büyümüş, sinir bozucu bir köpek yavrusu gibi. "O yüzden mesafe konusunda endişelenme."

"Başka itirazı olan var mı?" James, hala bana bakarak sorar.

Hiçbir şey söylemiyorum. Val'i Collin'le el ele tutuşurken hayal etmekle meşgulüm. Val, Collin'den gelen *sonelerle* dolu mektupları açarken yüzünde parlak bir gülümseme var.

Val, Sheet Cake'e eve gelip Collin'in kollarına koşuyor. "Şu anda bir kız arkadaşın varken bunu düşünmeli misin? Biraz kaba konuşuyorsam, ne yazık.

Pat, Collin'i işaret ederken kendini beğenmiş bir ifadeyle bakıyor. "O haklı! Ve başka birini düşünüyorsun bile, bu sana bilmen gereken her şeyi anlatıyor, kardeşim. Eğer gerçekten Liza ile birlikte olmak isteseydin, bu konuşmayı yapmıyor olurduk."

James hiçbir şey söylemiyor, ama sanki bana, ben konuşup şunu söyleseydim bu konuşmayı *da* yapmazdık diyor gibi geliyor... Ne? Ne diyecektim ki?

Sanki ringe çıkıp Val'e hak iddia edecek değilim ya.

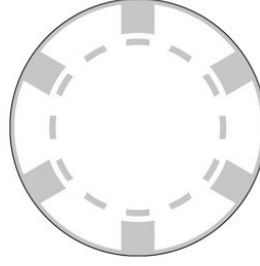
Collin, şu anki kız arkadaşından ayrıldıktan sonra Val'e çıkma teklif ederse, Val onu reddederse aptal olur. Grahamlar erkeklerin altın standardı gibidir.

Ben ise... Ben sadece... Ben...

YARIŞTA DEĞİLİM. Çünkü Val ile çıkmayacağım. Ciddi bir ilişki yaşamam. Ciddi bir ilişki yaşayamam. Ciddi bir ilişki yaşamayacağım - aynı şey. Nokta. Son.

Ama eve gidip akıllı termostatin çalıştığından emin olmalıyım. Val'in benim evimde geçirdiği ilk gecede donarak ölmesini istemem. Olabilir ya da olmayabilir duygularıyla hareket edemem, ama en azından Val'i güvende ve sıcak tutmayı taahhüt edebilirim.

BÖLÜM 15

Val

Kapıda anahtar sesini ^{duyduğumda}, kanepede sersemlemiş ve sersemlemiş bir şekilde uyanırım. *Criminal Minds* ekranında duraklatılmış durumda, Netflix'ten izlemeye devam etmek isteyip istemediğimi soran bir mesajla kaplı. Bir kez olsun, gerçekten istemiyorum. Bir ömür boyu yetecek kadar seri cinayet gördüm. Winnie gittikten sonra, tekrar izlemeye başladım.

Saat kaç?

Chevy içeri girerken bana yumuşak bir gülümsemeyle bakar ve kapıyı arkasında kilitler. Yalnız geldiği için yüzümde rahatlamam çok belli olmamıştır umarım.

"Sana beklememeni söylediğimi sanıyordum," diyor.

Sesi nazık, beni daha önce bacaklarımın üzerine attığım battaniyeden daha sıcak ve yumuşak bir şekilde sarıyor.

daha önce bacaklarımın üzerine örttüğüm battaniyeden daha sıcak ve yumuşak. Bu battaniyeyi evimden getirdim çünkü Chevy battaniyelere inanmaz. Tam olarak iki tane

yastık var. Bunlardan biri, daha önce Winnie'nin kafasına attığım için hala yerde duruyor.

"Mmm," kanepenin minderlerine daha da gömülürken verebildiğim tek cevap bu. "Beklemedim. Uyuyordum. Kanepenizi beğendim."

Chevy kanepenin diğer ucuna oturur. Bacaklarımı kaldırıp altına yerleştirip ayaklarımı kucağına koyduğunda şoktan bayılmamaya çalışırım. Bu, şimdiye kadar istediğim tüm Noel ve doğum günü hediyeleri bir arada gibi.

Özellikle de ayaklarım hafifçe ovmaya başladığında.

Hiçbir tepki vermemeye çalışıyorum, çünkü herhangi bir hareketim veya gerçekten zorla bastırdığım memnuniyet sesim onu korkutup durdurmasından korkuyorum. Ya da bunu *dostça* bir ayak masajı olarak ilan etmesinden.

Sonra Winnie'nin endişelerini düşünüyorum, ki ben de aynı endişeleri paylaşmaktan kendimi alamıyorum.

Chevy bu hafta bana arkadaşlık hakkında birçok kez hatırlattı.

Ama aynı zamanda ayaklarımın masajını da yapıyor. Winnie, onun benim için termostatu ayarladığını özellikle vurgulamıştı. Başparmağı ayak bileğimi okşadığında titriyorum. *Buna fazla anlam yükleme*, diyorum kendime, sanki zihnimde, onun benim hakkımda *gerçekten* ne hissettiği gizemini çözmek için, tüm ipuçlarını kırmızı iplikle birbirine bağlayarak bir duvar kurmamışım gibi.

"Gecen nasıldı?" diye soruyor.

Şimdi, kız kardeşi ile yaptığım konuşmayı düşünürsek, bu çok anlamlı bir soru.

Gerçeklere sadık kalıyorum. "*Criminal Minds*'ı izledim ve kartondan dondurma yedim. Oldukça sıkıcı," diye ekliyorum.

"Benim gecemden daha iyiymiş."

Onun gecesi *nasıl* geçti? Soramam. Sormayacağım. Sanırım

Eğer bu bir randevuyduysa, pek iyi gitmemiş gibi görünüyor diye kendimi teselli ediyorum. Ve şimdi o burada, başka biriyle değil, benim ayaklarımın masajını yapıyor.

Chevy ayaklarıma hafifçe bastırıyor ve yemin ederim, bunu kalbimde hissediyorum. "Seninle evde kalmalıydım."

"Öyle mi?"

Gözlerini ayaklarımdan ayırmadan masaja devam ediyor. "Sana alan vermek istedim. Eşyalarını yerleştirmek ya da sadece kendini evinde hissetmek için."

Beni evimdeymiş gibi hissettiriyorsun. En azından bu itirafı içimde saklayacak kadar akıllı olduğum için mutluyum.

Sırt üstü yatarak yüzüne bakıyorum. "Boşluğa ihtiyacım yok." Kesinlikle boşluk İSTEMİYORUM. Boşluğun zıttı nedir?

Endüstriyel güçte süper yapıştırıcı mı? Benim istediğim şey *bu*.

"Bunu bilmek güzel," diyor Chevy gülerek. Boğazını temizliyor ve ayak parmaklarımı sıkıyor. "Seni yatağa götürmeliyiz."

Evet. Öyle yapmalıyız.

Ama onun büyük elleri ayaklarıma nazıkçe masaj yaparken ve varlığı beni ısıtırken, hareket etmek istemiyorum. "Yorgun değilim," diye mırıldanıyorum, sesim yorgunluğun tam *tanımı* gibi.

"Saçmalık diyorum."

"Saçmalık mı?"

O sırtıttı ve kalbim sanki iki defibrilatör pedalıyla sarılmış gibi hissettim. "Annem BS yerine hep böyle derdi. Hatta bu kelimenin baş harflerini söylemenin bile küfür etmek gibi olduğunu söylerdi."

Ne Winnie ne de Chevy anneleri hakkında fazla konuşurlar. Ben de annem hakkında fazla konuşmam, ama bunun nedeni onun tek heceli bir kelimeye bile değmemesi. Ama Bayan Boyd en iyi anne türündendi. Tatlı ve şefkatli, ama aynı zamanda hayat dolu. Eğlenceli. Güvenilir.

Onu kaybetmek, kendi annemin beni terk etmesinden daha çok acı verdi. Chevy ve Winnie'nin nasıl hissettiklerini ancak tahmin edebilirim. Ve tahmin etmek zorundayım çünkü, yine, ikisi de pek konuşmadı, her biri kendine özgü, ama ikisi de özel bir şekilde yas tuttu.

Tıpkı ikisinin de babaları hakkındaki duygularını derinlere gömmeleri gibi. Chevy'yi inceliyorum, görünüşte sevgi dolu bir ebeveynin bambaşka bir ailesi olduğunu öğrenmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Bu, beni oraya gitmek istememe neden oluyor.

mezarlığa gidip Bay Boyd'un mezarının üzerine basmak. Ya da çiçek yerine bir torba kömür bırakmak.

Chevy o travmadan sonra nasıl bu kadar iyi ve güvenilir bir adam olabildi?

Ayağa kalkar ve ayaklarımı kanepeye geri bırakır. Hayal kırıklığı beni bir beton blok gibi vurur.

Ta ki Chevy eğilip beni kollarının arasına alana kadar, battaniye hala vücudumu burrito gibi sarıyor. Şaşkın bir çılgılık atıp kollarımı battanieden kurtarmaya çalışarak kıvranıyorum.

Chevy beni daha sıkı tutar ve bana gülümser. "Hayır. Kaçamazsın, Tiny."

Kaçmaya çalışmıyorum, aptal. Sana sarılmak istedim, tıpkı bir ağacın dallarına sarılan sarmaşık gibi, böylece beni asla bırakmayabilirsin.

"Bu otelde yatma vakti teslimat hizmetleri için ekstra ücret alınıyor mu?" diye alay ediyorum.

"Burası bir otel değil, ev. Ama bahşış kabul ediyorum. Parasal olanlardan değil."

"Bahşışler gibi... sarı kar yeme?"

O gülüyor. "Neden insanlar hep bununla başlar? Bu sarı karı kim yiyor ki?"

"Çok iyi bir soru."

Kapıma vardığımızda, Chevy'nin beni içeri sokmaması için bacaklarımı kapı pervazına sıkıştırmak için çok büyük bir istek duyuyorum. Onun göğsünde bir insan burritosu gibi kucaklanmaktan vazgeçmeye hazır DEĞİLİM. Bunun yerine, her anın tadını çıkararak gizlice biraz daha derine gömülmeye çalışıyorum.

"İşte geldik," diyor Chevy, inandırıcı bir İngiliz aksanı taklit etmeye çalışıp başarısız oluyor.

"Uşak mı olmaya çalışıyorsun?"

"Alfred, Batman filmlerinde her zaman en sevdiğim karakter olmuştur."

Buna gülerек tepki veriyorum, bu da Chevy beni yatağa fırlattığında tamamen hazırlıksız olduğum anlamına geliyor.

Chevy'nin bunu bu kadar sert yapmak istemediğinden eminim. O sadece şakacı davranıyordu. Benim bir kez zıplamamı, sonra yuvarlanıp yere düşmemi istemediğini BİLİYORUM.

Hâlâ battaniyeye sarılmış olduğum için kendimi tutamıyorum, bu da yüzümün sert ahşap zemine çarpması anlamına geliyor. Açıklanamaz bir şekilde, benim

Dirsek karnıma çarparak nefesimi keser. "Tiny!"

Chevy bir anda yanıma diz çöküp beni ters çevirir. Battaniyeyi çekip alır ve yaralarımı kontrol eder. Başım ağrıyor ve nefes alamıyorum ama onun tüm dikkatini üzerimde hissetmek hoşuma gidiyor.

Buna değer!

"Çok üzgünüm," diyor. "İyi misin? Val? Val!"

Nefesim hırıldayarak geri geliyor. Nefesimin kesilmesinin üzerinden yıllar geçti ve ciğerlerimin tam işlevine kavuşmasını beklerken hissettiğim paniği unutmuştum.

Chevy beni tekrar kaldırır — *şükürler olsun!* — ve bu sefer beni dikkatlice yatağa yatırır.

"Üzgünüm," diyorum nefes nefese. "Nefesim kesildi."

"Üzgün olan benim."

Yüzü dev bir özür mektubu gibidir ve gözleri alnıma takılır. Her şey çok hızlı oldu, ama zonklayan ağrıya bakılırsa, oldukça sert vurmuşum. Chevy yüzünü buruşturur.

"Sana biraz buz getireyim. Alnında kocaman bir şişlik oluşmuş." O ortadan kaybolduğunda, parmak uçlarımla alnımı okşuyorum. Evet, tam ortasında oldukça büyük bir şişlik var.

Harika. Her kadın arkadaşlık bölgesinden çıkmaya çalışırken tam da istediği şey. Alında kocaman, seksi bir şişlik. Çok çekici!

Chevy, ezilmiş buzla dolu bir torba ile geri döner.

"Gerek yok..."

Elini saçlarıma sokup, başımın arkasını kavrayarak alnıma nazikçe buz bastırınca konuşmayı kesiyorum.

Daha önceki sözümü geri alıyorum: Kafadaki şişlikler en iyisidir! Beş üzerinden beş yıldız. Kesinlikle tavsiye ederim.

"Çok üzgünüm," diyor Chevy tekrar, başını sallayarak. "Yatağın trambolin gibi davranacağını düşünmemiştim."

"Önemli değil."

Gerçekten sorun değil. Çünkü Chevy ile biraz daha fazla zaman geçirmemi sağlayan her şey benim için iyidir. Özellikle de başımı ellerinin arasına alıp bana yaklaşıırken. Buz ise... Onsuz da yapabilirim. Çok soğuk. Ama Chevy'nin beni böyle tutması için yüzümün donmasına katlanırım.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diyor.

"Kimse bir cüceyi fırlatmaz." Bunu yüksek sesle söylemek istememişim. Anlaşılır bir şekilde kafası karışmış görünen Chevy'ye bir bakış attım.

"Üzgünüm. *Yüzüklerin Efendisi*'nden bir alıntı," diye açıkladım.

"Hala en sevdiğin film bu mu?" diye soruyor gülümseyerek. "Gerçekten izlemeliyim."

"*Filmler*. Çoğul. Bu bir üçleme. Ve sen gerçekten izlemedin mi?" O başını sallar. "Hayır."

"Bu durumu düzeltmeliyiz. Aksi takdirde, toplumun bir üyesi olmaya gerçekten uygun değilsin."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle öyle. Ayrıca, benim alıntılarımın yarısını asla anlamayacaksın. Sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi olacak."

"O zaman kesinlikle izlemem lazım."

Yüzlerimiz birbirine yakın. Kahverengi gözleri benimkileri arıyor ve eli başımın arkasında kasılıyor.

Darcy'nin elini bükmesi! Diye düşünüyorum, çünkü filmleri izlememiş ya da kitabı okumamış olsam da, HERKES Darcy'nin elini bükmesini bilir.

Onun hareketlerini ya da göz bebeklerinin mürekkep gibi siyah havuzlara dönüşmesini fazla yorumlamadan önce, Chevy buz torbasını elime sıkıştırıp hızla kapıya doğru geri çekildi.

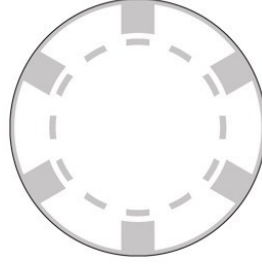
"Olanlar için tekrar özür dilerim. Ben yatmaya gidiyorum. Bilirsin."

"Tamam mı?" Kafamdaki şişlikten daha çok acı veren şey, Chevy'nin neden olduğu sürekli boyun incinmesi.

"Tamam."

Sonra, ben izlerken, Chevy bana parmaklarıyla silah işareti yapıp kapıyı çarparak ortadan kaybolur.

BÖLÜM 16

Chevy'nin

PARMAK TABANCASI.

Ben, yetişkin bir adam, ev sahibi, sorumlu bir vatandaş ve kanun adamı olarak, dün gece Val'in odasından, ona parmak tabancası yaptıktan sonra neredeyse kaçır gibi çıktım. Ve bu, onun vücuduyla en iyi caber atışı taklidimi yaptıktan ve alnında bir şişlik bırakıp gittikten sonraydı.

Markette ona noogie yaptığımı da unutmayalım.

Ben kimim ki?

Bu sabah tek net olan şey, uykusuz bir adam olduğum. Geceyi çoğunlukla Val'i düşünmemeye çalışarak, bir o yana bir bu yana dönerek geçirdim. Dün yaptığım tüm aptalca şeyleri tekrar yaşamamaya çalışarak. Onu fırlatmam gibi, ki bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Sonra onu öpmek istediğim an var. Ardından aceleyle çıkıp ... parmak silahları.

"Sen bir aptalsın," diyorum kendime, yüzümü duş başlığının altına sokarak. "Bir salaksın."

Mesele şu: Neden yıllardır var olmayan -ya da belki de var olmadığını *iddia ettiğim*- bir çekiciliği bastırmak için bu kadar uğraştığımı anlamıyorum. Yıllardır!

Val buraya geleli yirmi dört saat bile olmadı ama şimdiden en seksi kıymık gibi içime işlemiş durumda. Onunla market alışverişi yapıp sonra mutfağında eşyaları yerleştirmek çok normal, çok DOĞRU geliyordu. Uzun ve yalnız bir gecenin ardından eve gelip kanepede ayaklarını ovmak.

Dışarıda randevulara olan düşkünlüğümle verdiğim izlenime rağmen, çıktığım hiçbir kadını buraya getirmedi. Evimde olmasını isteyeceğim kimse yok. Ama Val... sanki buraya aitmiş gibi hissediyorum.

Dün market alışverişini yerleştirdikten sonra, yapmamam veya söylememem gereken bir şey yapma korkusuyla evden çıkmak zorunda kaldım.

Örneğin: ona Kosta Rika'ya gitmemesini söylemek. Ona benimle burada kalmasını istemek — süresiz olarak.

Ya da: elinde bir somun ekmek varken onu öpmek.

Sandviç ekmeği tutarken öpüşmek kadar romantik bir şey yoktur!

Belki de evimde öpüşme yasağı koymalıyım. Ama bu, ona onu öpmek istediğimi belli eder.

Ama bir kural ya da kurallar dizisi aslında iyi bir fikir olabilir. Tıpkı birinci sınıfta kaldığım yurtta olduğu gibi, oda arkadaşlarıyla oda kuralları ve beklentileri içeren bir sözleşme imzalamak zorundaydık. Ne zaman müzik dinleyebileceğimiz, kimin neyi temizleyeceği ve ayrıca... içimizden biri odaya bir kadın getirdiğinde ne yapacağımız gibi şeyler.

Yutkunuyorum. Bu kesinlikle sorun olmaz, değil mi? Val'i *kendi evimde* başka bir erkekle görmek mideme oturmaz. Evet, kesinlikle kurallar koymamız gerekiyor. Ve bu kurallar arasında bu da kesinlikle yer alacak.

Val'in mutfakta dolaştığını duyuyorum ve bana doldurulmuş Fransız tostunu yapacağına dair verdiği sözü hatırlıyorum. Doldurulmuş Fransız tostunu hiç duymamış olsam da ve neyle *doldurulduğunu* bilmesem de, bu düşünce midemi guruldattı.

Tek bildiğim, mutfaka bir an önce gitmek istediğim.

Val, küçük mutfak adasında kendinden emin bir zarafetle dolaşırken, havada vanilyanın tatlı kokusu yayılıyor. Dağınık topuzu, pijama pantolonu ve tişörtüyle, beline iki kez bağladığı benim önlüğümle, hazırlıklı olmadığım bir şekilde güzel görünüyor.

Bir futbolcunun, kadınının kendi formasıyla onu görmesinin cazibesini birdenbire anladım. Tabii ki, önlüğümü o kadar sık giydiğimden böyle bir şey olamaz. Aslında en son ne zaman giydiğimi bile hatırlamıyorum. Ama Val'in benim bir şeyimi giydiğini görmek, içimi sıcak bir duygu ile dolduruyor ve tek bir kelime, kafamda bir davul sesi gibi yankılanıyor: *Benim. Benim. Benim.*

Mağara adamı eğilimlerimi görmezden gelmeye çalışarak, onun bir şeyler hazırladığı yerin karşısındaki tabureye oturdum. "Günaydın."

"Selam!"

Bana bakarken geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Yanağında beyaz bir un izi var, bu çok sevimli, ama kafasında da belirgin bir şişlik var, ki bu pek sevimli değil, özellikle de bunun sebebi benim olduğumu düşünürsek.

Beni izlediğimi fark etmiş olmalı ki, elini uzatıp şişkinliğe dokundu. Gülümsedi. "Boynuzumu beğendin mi?"

"Boynuzun mu?"

"Evet. Artık bir tek boynuzlu atım."

Sadece bakakaldım. Çünkü buna ne diyebilirdim ki? "Kendimi kötü hissediyorum. Seni öyle fırlatırken ne düşünüyordum bilmiyorum."

O anda düşündüğüm şey, Val'i yatağa taşımak ne kadar kötü bir fikir olduğuydu. Ya da onunla yatak *yakınında* olmak. Onu attığımda düşündüğüm şey şuydu: *Gemiyi terk et! Canını kurtar! Mayday!*

"Dünyada çok az insan boynuz takabilir, Tiny. Ama sen bunu başardın. Sen gerçekten bir tek boynuzlu atın."

Çok mu abarttım? Yüzünü çevirip yanaklarının kızardığını görünce, gerçekten orta yolu bulmam gerektiğini anladım. Bir sıcak bir soğuk davranıyorum. İlişkilerimizde sağlam bir orta yol bulmam gerekiyor.

"Kahveni nasıl sevdiğini bilmiyorum." Bir fincan doldurup bana doğru kaydırıyor. "Benim kahvemi nasıl içtiğimi bildiğine göre *bilmelisin*. Bu senin Polis eğitiminin bir parçası mı, bu tür ayrıntılara dikkat etmek?"

Evet... ama Val'in kahvesine bir kutu krema döktüğünü bilmemin sebebi bu değil. Onun hakkında ne kadar çok ayrıntı bildiğimi ortaya çıkararak kendimi suçlu duruma düşürmektense, soruyu geçiştirmeyi tercih ediyorum.

"Ben kahvemi sade içerim," diyorum ona. "Tıpkı kalbim gibi."

O alaycı bir şekilde güler ve narin parmaklarının kalın bir dilim ekmeği yumurtaya batırmasını izlerim. "Peh. Tanıdığım erkekler arasında en büyük kalbe sahip olan sensin, Chevy Boyd."

Onun iltifatı göğsümde bir sıcaklık hissi uyandırdı ve bu his tüm vücuduma yayıldı. Bunu hak ettiğimi sanmıyorum ama Val'in beni bu şekilde gördüğünü bilmek hoşuma gidiyor. Bu konuşmayı dikkatlice başka bir konuya yönlendirdim, çünkü duygular hakkında konuşmak çok zordu. Duygular hakkında konuşmaya çok yakın olan bu konuşmadan uzaklaşıp daha güvenli bir konuya yöneltiyorum.

"Bana doldurulmuş Fransız tostundan bahset. İçine ne koyuyorsun? Tarifini nereden buldun? Aldığım kaloriyi yakmak için kaç kilometre koşmam gerekir?"

Val kıkırdarak konuşmaya devam ederken, ben onu izliyorum sanki bu şimdiye kadar izlediğim en iyi yemek programıymış gibi. Ki öyle de. Ve bunun sebebi sadece yemek programlarını izlemiyor olmam değil.

Val yüzünden. Sevdiği şeylerden bahsederken yüzünün ışıldaması yüzünden. Ellerini çılgınca hareket ettirmesi (daha sonra temizlemem gereken büyük dağınıklığı düşünmeden edemememe rağmen bunu çok sevimli buluyorum). Onun

konusurken gülümsemesinin ısıltısını seviyorum.

Cümlelerini süsleyen kıkırdamaları. Ben duygularımı sıkı sıkı saklarken, onun duygularını rahatça dışa vurması.

Yine, sanki o buraya *aitmiş* gibi bir his var. Mutfağıma. Evime. Bana.

O bana bir tabak uzatana kadar, düşüncelerime ne kadar dalmış olduğumu fark etmemişim.

"Yemek hazır mı?" diye soruyorum.

Gülüyor ve kendi tabağıyla mutfak adasının etrafından dolaşıyor.

Yanımdaki tabureye oturuyor. Bana çatalı uzatırken parmaklarımız birbirine değiyor.

"Yemeği hazırlarken sürekli konuşuyordum. Yemek yaptığımı fark etmedin mi?"

Seni izlemekle çok meşguldüm.

"Sanırım sadece senin konuşmalarını dinliyordum."

Küçük tezgahımın başında böyle otururken, ona dokunmamak imkansız. Mutfagım yenilenmiş olsa da, hala evin en küçük odalarından biri. Ada mutfaga sadece iki tabure sığabiliyor. Zar zor. Şu anda, bir duvarı yıkıp mutfagi tamamen yenileseydim de, her hareketimizde Val'e çarpmamak zorunda kalmasaydım diyorum. Ya da her hareketinde ya da nefes aldığı anda kokusu duyuyorum. "Yiyin," diyor bana.

Ben de öyle yapıyorum, ilk ısırik için bir köşeyi kesiyorum. Utanç verici bir takdir sesini zar zor bastırıyorum. Doldurulmuş Fransız tostı daha çok Fransız tostı sandviçi gibi. İki dilim Fransız tostı, krem peynir ve pudra şekeri dolgusunu çevreliyor. Üstüne daha fazla pudra şekeri serpilmiş - şurup gerekmiyor, ama Val yine de tostunu şuruba batırıyor ve ben ilk ısırığımı bitirmeden ikinci büyük ısırığını alıyor.

"Ne?" diye soruyor, ağzını kapatırken yanakları kızarıyor.

"Hiçbir şey. Sadece yemekten zevk alan kadınları severim."

Bu cümlemin ağzımdan çıkması için hiçbir mazeret yok. Çünkü A, Val'den *hoşlandığımı* itiraf ediyorum. Ve B, kendini erkek olarak adlandıran ama bir kadının yemekten zevk almasını istemeyen ne tür bir erkek olabilir ki? Bunun söylenmesine gerek bile *yok*.

"Yanlış çıktı," diyorum, geri adım atmak istiyorum ama kalın çamurda tekerlekleri patinaj yapan bir araba gibi hissediyorum. "Sadece demek istediğim... şey..."

"Chevy," diyor Val, sırttan ağzını peçeteyle silerek. "Yanlış anlama ama, çeneni kapat ve ye."

"Peki, hanımefendi."

Ve sonraki birkaç dakika boyunca tek kelime etmedim. Val bana susmamı söylediği için değil, doldurulmuş Fransız tostı tüm dikkatimi gerektirdiği için.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Val, tabağım boşaldığında omzuma hafifçe dokunarak.

Başımı eğip onun bakışlarıyla buluşturuyorum. "Bunun ne kadar güzel olduğunu kelimelerle ifade edemem. Teşekkür ederim."

Cevap veremedim, Val elini kaldırıp parmak uçlarıyla yanağımı okşadı. Aramızdaki hava elektriklenip çatırdayarak gerginleşirken yutkundum. Kaşlarım yanıp yüzümden düşse bile şaşırmazdım.

"Pudra şekeri," diye açıklıyor, parmaklarını kaldırarak beyaz tozu görebilmem için.

Ve sonra, ben zaten bir dizi kötü kararın eşiğinde tehlikeli bir şekilde sallanırken, Val parmaklarındaki pudra şekerini yalar.

Başka bir kadın olsaydı, bu hareketin hesaplı olduğunu anlardım. Flörtöz. Baştan çıkarıcı.

Ama Val o kadar açık bir kitap ki, beni baştan çıkarmaya *çalışmadığını* biliyorum. Bana bakışları, aramızdaki şeyi hayal etmediğimi açıkça ortaya koyuyor olsa da. Ne hissedip ne bastırmaya çalışırsam çalışayım, o da aynı şeyi hissediyor. Hem de çok.

Hâlâ kendimi zorlayarak başka yere bakmaya ve nefes almak, yutmak gibi normal temel işlevlere dönmeye çalışırken, Val'e açgözlü bir şekilde bakmamaya çalışırken, o fısıldıyor: "Sana tüm kahvaltılarının tadını sonsuza kadar kaçıracağını söylemiştim."

Doğru, onun doldurulmuş Fransız tostı gerçekten de diğer tüm kahvaltılık yiyecekleri benim için mahvetmiş olabilir. Ama mahvolmuş hissetmeye başladığım tek şey bu değil. Yakınından bile geçmiyor.

"Sen pişirdin, ben temizlerim" diyorum ona.

"Israr ediyorsan," diyor. "Oh, tezgahta bulduğum birkaç mektubu kaldırdım," diyor ve kalbim bir an duruyor.

Son mektup birkaç gün önce gelmişti ve ben onu tamamen unutmuştum. Muhtemelen onları yazan kişiyi düşünmek istemediğim için. Val'in onları merak etmesini kesinlikle istemiyorum.

"Sana gönderilmişlerdi, ama üzerinde 'Gönderene İade' yazdığını gördüm," diyor Val. "Postaneye bırakmamı ister misin?"

Taburemi geri çekiyorum. "Hayır. Ben hallederim."

Onun boş tabağını ve benimkini alırken, kolumun ona değmemesi için çok dikkatliyim. Tüm dikkatim o mektuplarda. Onları bulaşıkları koyduğum lavabonun yanında buluyorum. Mümkün olduğunca doğal davranarak mektupları alıyorum, titreyen ellerimle onları buruşturma isteğine direniyorum.

Olumlu tarafı, bu mektuplar, tüm bu flörtleşmeyi, kimyayı ve her neyse onu neden durdurmam gerektiğini bana hatırlatıyor. Val evlilik, çocuklar ve tüm bunları istiyor. Oysa ben hiç evlenmek istemiyorum. Babamın bize yaptığı gibi, birini bu kadar büyük bir şekilde hayal kırıklığına uğratma şansını kendime asla vermek istemiyorum.

Mektuplar — babamın *diğer* oğlundan gelen son mektuplar — kafamı toparlamak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Kahvaltı için tekrar teşekkürler, Val. Bir oda arkadaşımın olması çok güzel."

Onun *arkadaşım* olduğunu söylemeye henüz cesaret edemiyorum, ama *oda arkadaşı* demek de yeterince anlamlı geliyor. Açık ifadesi bir denizaltının kapağı gibi kapanıyor ve sonra batıyor.

Ben izlerken, mutfağında dolaşırken hissettiği neşe ve rahatlık dalgaların altında kaybolur. Gider.

Bunu ben yaptım. Onun iyi ruh halini mahvettim ve moralini bozdum.

Gördün mü? İşte bu yüzden ilişkiler kuramazsın. Her zaman hayal kırıklığı yaratırsın.

"Doğru," diyor Val düz bir sesle. "Ev arkadaşları."

Hızlıca başını sallayarak mutfaktan çıkar ve beni üvey kardeşimin açılmamış mektuplarıyla ve pişmanlıkla dolu bir karınla baş başa bırakır.

KOMŞU UYGULAMASINDAN

Konu: Oyuncu seçimi mi?

The_Real_Shell_E

O film stüdyosu ne zaman oyuncu seçimi yapmaya başlayacak, bilen var mı? Ya da çekimlere?

BagelBytes

Sanırım ofis yeri arıyorlar, bu yüzden yakın zamanda başlayacaklarını sanmıyorum. Belki yazın?

Vanz

Kim baş fotoğrafı çekiyor, bilen var mı? Benimkini hazırlamam lazım. Kaliforniya'da yaşarken birkaç filmde figüran olarak çalıştım. Ama son fotoğraflar saçlarım varken çekilmişti.

Cal_45

Hangi film stüdyosu?

BobToo

Brightmark Studios. Noel'de bir yönetici ve birkaç keşif ekibini Sheet Cake'e gönderdiler. Belki Sheet Cake Lisesi futbol programı hakkında bir belgesel yaparlar!

JB

Şüpheli. İlginç değil.

Bob1

Başlama bile, JB.

BagelBytes

Brightmark, belgesel değil, Hallmark tarzı filmler yapıyor.

1BigBass

Bu, Sheet Cake için ihtiyacımız olan son şey. Tüm insanları düşün. Trafığı düşün. Bu, şehre her türlü hoş olmayan karakteri çekecek.

Vanz

Kasaba zaten hoş olmayan tiplerle dolu.

Cal_45

Senin gibi

Vanz

Teşekkürler. En azından noktalama işaretlerini nasıl kullanacağımı biliyorum.

MegaB

Tamam Boomer

Vanz

Ben GenX'im, çok teşekkürler, milenyum kuşağı.

Cesar

Baş fotoğrafları çekmekten mutluluk duyarım! Şirketimin adı CesarsShotz ve beni Yelp'te bulabilirsiniz. Web sitesi yapım aşamasında ama Facebook sayfamda fotoğraflar var!

Danielle_L

Hayvanların fotoğraflarını da çekiyor musunuz? Kedimi getirmek isterim. Adı Possum Boots.

Vanz

Yapma Cesar! O kedinin tüyleri yok. Doğal değil. Uzaylıya benziyor.

Cesar

Hayvan ya da insan, herkesin portresini çekerim.

SlimShabby

Peki ya duvara asılan kafalar? Fotoğraflarını çekmek istediğim bir trofe duvarım var.

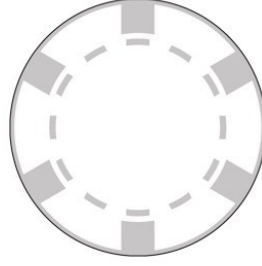
Cesar

Beni arayın, detayları konuşalım!

Chels

Film stüdyosuna geri dönelim — ofisleri buraya tamamen taşınmadan çekimlere başlayacaklarını duydum. Casting çağrısı duyarsanız lütfen birisi yazsın!

BÖLÜM 17

Val

MESAFE 3 METREDEN FAZLA OLAMAZ. Birkaç adım, bir sıçrama ve bir zıplama. Beş saniye ileri, beş saniye geri.

Tamam, tahminlerde berbatım. Ama yatak odamın kapısından çamaşır odasına kadar mesafe 20 fitten fazla olamaz. Kısa koridoru geç, mutfığı geç, ve bam! Çamaşır odası.

Çıplak değilsin, diyorum kendime, ama giydiğim tişört ve erkek şortu iç çamaşırı buna oldukça yakın. Ve çoraplar! Tüylü, diz boyu çoraplarımı da unutmayalım. Diğer her şeyi çamaşır makinesine attıktan sonra sahip olduğum tek temiz giysiler bunlar.

Bu, Chevy eve gelmeden önceydi.

Onun programını bilmiyorum, ama bu kadar erken eve geleceğini bilseydim, neredeyse tüm giysilerimi bir kerede çamaşır makinesine atmazdım ve kendimi sadece bununla kalmazdım. Vardiya! ne kadar sürüyor? Kahvaltıdan sonra çıktı, ama saat daha üç. Hala işte olması gerekmez mi?

Koridora baktığımda kapısı kapalı. Altında hiçbir hareket göremiyorum. Ses yok.

Belki de öğle uykusu için odasına çekilmiştir.

Yirmi fit—oraya gidip dönebilirim. Sonra, Chevy'nin odamda birkaç giysisi olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bir çekmecenin kapağını açıyorum ve düzgünce katlanmış bir dizi tişört buluyorum. Kim tişörtleri katlar ki? Ve internette

katlama kursu var mı? Yoksa üniversitede GAP'ta mı çalışıyordu? Her halükarda, bu adam askeri hassasiyetle kıyafet katlamayı biliyor.

Çekmecedan büyük mavi bir tişört çıkarıp başımdan geçiriyorum. Uyluklarımın biraz üstüne kadar geliyor ama iç çamaşırlarımı örtüyor. Ayrıca kokuyor.

Cennet gibi ve gerçekten çok yumuşak.

Ve bu Chevy'nin. Bu da bana hissetmemem gereken türlü türlü duygular hissettiriyor.

Odaklan! Çamaşır! Chevy odasından çıkmadan önce!

Tekrar düşünmeden, kapımı sonuna kadar açıp çamaşır odasına doğru koşuyorum. Oraya vardığımda Chevy'nin kapısı hala kapalı. Kurutucudaki tüm giysilerimi olabildiğince çabuk sepetime atıyorum.

Ağır sepetle biraz garip olsa da, odama doğru koşmaya başladığımda kendimi tam bir patron gibi hissediyorum. Yirmi fit — sepeti taşıdığım için biraz yavaşladım. On dokuz. On sekiz.

Yedi on yedi—

Chevy'nin kapısı açılır. Koşmayı bırakıp geri dönmeye çalışırım. Ve çizgi film karakterleri gibi, çoraplı ayaklarım sert ahşap zeminde kayar ve sallanır ve sonra — oh hayır, *oh* HAYIR — ayaklarım yerden kesilir.

Sepet yukarı çıkıyor. Ben aşağı düşüyorum. Neyse ki, böyle bir darbeye dayanacak şekilde yapılmış olan popomun üzerine. Sonra sırt üstü yatıyorum.

Sepet üzerime çamaşır yağdırmadan hemen önce.

Sepetin tam yüzüme çarpmasına hazırlandım, ama büyük bir el sepeti bana çarpmadan önce onu uzaklaştırdı. Bir gözümle onu, bir çift kot pantolon ve bir çift erkek şortunun arasından izliyorum. Ki bunlar yüzümün üstünde.

Chevy kıkırdar. "Orada bir yerde misin, Tiny?" "Evet. Buradayım."

O kadar çok pamuk ve aşağıılanmanın ağırlığı altında tamamen gömülmüş durumdayım. "Yardım edebilir miyim?" diye soruyor ve sonra giysileri çekmeye başladığını hissediyorum.

Ben

"Hayır!" diye bağıryorum, oturup elini tutuyorum, daha fazla ya da iç çamaşırlarıma dokunmadan önce.

"Benim gömleğimi mi giydin?" diye soruyor ve ben yavaşça başımı sallarken, o da elini uzatıp başparmağıyla yakayı okşuyor.

"Komodinden ödünç aldım," diye fısıldıyorum, başparmağının boğazımın dibine dokunmasına tepki vermemeye çalışarak. "Umarım sakıncası yoktur."

Gözlerinde bir şey parıldıyor... takdir gibi. Belki de onay.

Arzu?

Buna kanma! diyorum kendime. O sana arkadaş ya da oda arkadaşı dediğinde ya da seni kız kardeşi ile karşılaştırdığında hissettiğin o ani tepkiyi hatırla!

"

Ama çok geç. Çığ ve ben biriz, birlikte dik yamaçtan aşağı yuvarlanıyoruz, hızlanıyoruz ve ilerledikçe kütle kazanıyoruz.

"Sorun değil," diyor Chevy ve onun kısık sesi kalbimi sızlatıyor.

Chevy'nin başparmağı hâlâ giydiğim gömleğinin yakasında, köprücük kemiğimi okşuyor. Küçük elektriksel ısı iğneleri cildimi yakıyor ve kan dolaşımda kıvılcımlar oluşturarak ayak parmaklarıma kadar iniyor. Chevy'nin diğer elini sanki asla geri vermeyecekmişim gibi sıkıca tutuyorum.

Bu ne güzel olurdu, değil mi? Bu adamı sonsuza kadar elimde tutmak? *Evet, tabii o eski bir çizme kadar duygusal olarak ulaşılmaz olmasaydı.* Kafamdaki Winnie'nin sesi tam da ihtiyacım olan hatırlatma.

"Güzel." Boğazımı temizliyorum ve Chevy'nin elini bırakıyorum. O da diğer elini dizine indiriyor. "Güzel," diyorum. "Şimdi gözlerini kapatıp odana dönmelisin."

"Yardım edeyim," diyor, gözleri çoğunlukla tulum, tişört ve külotla örtülü vücudumda geziniyor. Bunların hepsi erkek şortu türü değil. Sahip olduğum birkaç dantelli tanga külotun, daha az utanç verici giysilerin altında kalmış olmasını *gerçekten* umuyorum.

"Sorun değil." O eğilip bir pantolon aldığı anda, "Pantolon giymiyorum" diye patladım.

Bu onu harekete geçirir. Pantolonu bırakır. Dönüp odasına koşar. Kapısını çarpar. Chevy'nin bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemiştim. Ve tabii ki kayıp düşmedi.

Onun hızlı çıkışının egomu incitmesine izin vermemeye çalışıyorum. Pantolonsuz halim gerçekten *bu kadar* korkunç mu?

Temiz giysilerimi hızla çamaşır sepetine geri koyuyorum. Odama neredeyse varmışken, Chevy'nin sesi kapalı kapısından geliyor.

"Tiny?"

Kapıda duruyorum. "Evet?"

Birkaç saniyelik sessizlikte, onun özür dilediğini hayal ediyorum. Ya da bana mahremiyetimi korumak için bu kadar hızlı kaçtığını söylüyor. Ya da pantolonsuz halimi biraz fazla sevdiği için, bu düşünce onu tiksindirmediği için.

Bunun yerine, "Açık ve koyu renkli çamaşırlarını ayırmalısın" diyor. Kapıyı pencereleri sarsacak şekilde sertçe kapatıyorum.

Sharknado'yu yapan stüdyonun bir sonraki büyük hiti gibi görünen pantolonsuz kıyamet dışında, Chevy ve ben rahat hissettiğimiz ve utanç verici anların olmadığı bir ritim yakaladık. Ayrıca, öpücüğün habercisi gibi hissettiren gergin anlar da artık yok, ki bunu oldukça hayal kırıcı buluyorum.

İkimiz de garip saatlerde çalışıyoruz, bu yüzden son iki gündür onu pek görmedim. Ama akşam yemeği için evde olacağına söz verdi, bu yüzden Costa Rica'nın fasulye ve pilav versiyonu olan gallo pinto yapıyorum. Mari'nin evde yapmayı en sevdiği yemeklerden biri, ancak lokantada hiç servis edilmedi. "Çok basit" diyor hep. Ama bazen basit olan en iyisidir.

Özellikle de ben pastırma ekleyip soğan ve biberleri pastırma yağında sotelemeyi sevdiğimde.

"Polis şakası gerçek olmuş gibi kokuyor," diyor Chevy mutfığa girerken, üniformasıyla hala yemek yenecek kadar iyi görünüyor. Bugün, inci düğmeli mavi gömlek ve dizleri neredeyse beyazlaşmış koyu mavi kot pantolon giyiyor. Kovboy şapkasını tabureye koyuyor ve elini saçlarına geçiriyor.

Ve tencereye bakıyorum, böylece beni salya akarken görürse, bunun yemekle ilgili olduğunu düşünecek. "Polis şakası mı?"

"Pastırma." Kağıt havlunun köşesinden bir parça çaldı.

Onu tahta kaşıkla vuruyorum. "Pastırma hırsızlığı yapma lütfen! İnsanlar gerçekten bu tür şakalar yapar mı?"

"Şöyle söyleyeyim: Sayamayacağım kadar çok kez donut hediye edildi ve her türlü domuz şakasını duydum."

"Bu çok üzücü," diyorum.

Omuz silkiyor ve karşımdaki tabureye oturuyor. "Aıştım artık." "Hayır, demek istediğim, sana domuz pastırması hediye etmemeleri hayal kırıklığı yaratıyor.

Donut ve pastırma arasında her zaman pastırmayı tercih ederim."

Chevy sırtıyor ve gamzelerini görünce midem bir tür anti-yerçekimi manevrası yapıyor. Pastırmayı ufalayıp fasulye ve pirinçle birlikte tencereye eklemeye odaklanıyorum. "Umarım açsındır," diyorum, hala başımı kaldırmadan.

"Her zaman. Özellikle pastırma içeren her şey için."

"Güzel. Eğer üstünü değiştirmek istersen, yaklaşık beş dakika sonra hazır olur. Üstünü değiştirmek zorunda değilsin tabii. Üniformanla hoşuma gidiyorsun, yani üniformanı seviyorum, ama eğer sen..."

"Hemen giyineceğim," diyor Chevy. Ama odadan çıkmak yerine, mutfak adasında gömleğini çıkarmaya başlıyor.

Çıt! Çıt! Çıt! İnci düğmeler kopar.

Güm! Güm! Güm! kalbim atıyor.

Tamamen bayılmaktan beni kurtaran tek şey, Chevy'nin altında bir tişört giymiş olması. Ama tişört dar ve beyaz ve geniş vücudunu kaplıyor. Bakın, Grahamların kaslı vücutlarıyla başarılı olduklarını inkar edemem. Ama benim için Chevy mükemmeldir. Büyük ve güçlüdür, ama aynı zamanda tam da olması gerektiği gibi yumuşaktır. Siz altı paket karın kaslarınızı saklayın, ben de güçlü ama sarılmak isteyeceğiniz kadar yumuşak bir erkeği alayım.

Ya da... sadece *bu* adamı.

Tüm düğmeler açılmış ve ben ne yaptığımı hatırlamaya çalışıyorum — pirinci yakmadan önce ocağı kapatmak. Yine de, aynı anda birden fazla işi yapabilirim. Değil mi?

Gözlerimin altından Chevy'nin gömleğini çıkarmasını izlerken aynı zamanda gallo pinto'yu tabaklara koyabilirim. Kolay. Ancak, onu dökmemek zor.

Her yerde, gömleğini sandalyenin arkasına asıp kollarını başının üzerine uzattığında. Dar gömleğinin kumaşı geniş göğsünde gerginleşir.

Elimdeki kaşık düşer ve yere çarpar.

"Beş saniye kuralı!" diyorum, sesim biraz çılgınca çıkıyor. Eğilip kaşığı zaferle kaldırıyorum.

Chevy'nin dudakları kıvrılır. "Sanırım bu genellikle yemekler için geçerlidir. Sakıncası yoksa temiz bir kaşık alacağım."

"Tabii ki..." Kaşığı lavaboya atıyorum, sonra başka bir tane alıp kaselerimizle dolaşmaya başlıyorum.

"Bana yemek yapmak zorunda olmadığını biliyorsun," diyor Chevy, ama kaseye takdirle baktığını görebiliyorum.

Onu dirseğimle dürttüm. "Ben istiyorum."

"Sana durmanı söylemek isterdim, ama bu çok lezzetli görünüyor, o yüzden söylemeyeceğim. Bu fasulye ve pilav mı?"

"Kosta Rika versiyonu. Adı gallo pinto," diyorum ona. "Sanırım her kültürün kendine özgü fasulye ve pilav versiyonu vardır. Mari'ye göre, Nikaragua ve Kosta Rika, gallo pinto'yu kendilerine ait olarak kabul ettirmek için ölümcül bir mücadele içindeler. Üstüne bunu eklemelisin."

Bu yemeğin olmazsa olmazı olan Salsa Lizano'yu ona uzattım. Amazon'da satılmaya başlamadan önce Mari, kuzenlerinden bu acı sosu paketler halinde göndermelerini isterdi ve paketler geldiğinde attığı sevinç çığlıklarını hala hatırlıyorum.

"Kosta Rika'ya gitmek için heyecanlı mısınız?" Chevy'nin sorusu dikkatli ve kendimi biraz sorgu odasında gibi hissettiriyor.

"Evet?"

"Biraz daha emin konuşmaya çalış," diye alay ediyor ve kaşığını benimkine vuruyor. "Ayrıca, bu harika."

"Teşekkürler." Yemeğimi değerlendirirken bir lokma daha alıyorum. Belki bir dahaki sefere biraz daha baharatlı veya tatlı yapmalıyım — kırmızı biberleri önce kavurmak işe yarayabilir. "Gitmek için heyecanlıyım, ama aynı zamanda gerginim de."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kosta Rika hakkında soru sorduğumu takdir ediyorum, bunun hakkında konuşmak isteyip istemediğimi sorduğumu ise daha da takdir ediyorum. Ki... Aslında konuşmadım. Kimseyle. Arkadaşlarıma yüzeysel cevaplar vermekten öteye gitmedim.

Ve bu kadar büyük bir değişiklikten neden ölümüne korktuğumu kesinlikle kimseye söylemedim.

Kaşığımı bırakıp, taburede dönerek Chevy'ye baktım. Küçük tezgahta fark ettiğimden çok daha yakındık ve gözlerinde koyu mavi ve gri lekeler olduğunu görebiliyordum.

"Gitmem gerektiğini hissediyorum. Gitmek zorundaymışım gibi. Ve en azından biraz da olsa gitmek istiyorum. Ailem..." Bir kelime ararken, Chevy'nin çiğnerken çenesinin kasılmasını izleyerek bir an dikkatim dağıldı. "Neredeyse yok denecek kadar az. Mari dışında. Annem... öldü. Kız kardeşlerim... olabildiğince çabuk gittiler. Son duyduğumda, ikisi de Orta Batı'da bir yerlerde yaşıyorlardı. Onlarla iletişimde kalmaya çalıştım, ama umurlarında bile değildi."

Chevy'nin bir şeyler söylemek, bir şekilde teselli etmek istediğini görebiliyorum. Ama berbat ailem için yeterince ağladım. Artık Mari var. Ve belki yakında, başka teyzeler, amcalar ve uzak ikinci kuzenlerim de olacak.

Ve bir gün, umarım bir kocam ve kendi ailem olur, onları deli gibi severim ve asla terk etmeyi düşünmem. Chevy'ye bir bakış atıp, sonra başka yere bakıyorum.

"Kosta Rika'daki ailemle daha önce hiç tanışmadım, ama Mari ısrar ediyor Her zaman benimle tanışmak istemişlerdi. Sadece seyahat etmiyorlar. Ailemle bağlantı kurmak, ailemin nereden geldiğini görmek güzel olacak. İspanyolca öğrenmek isterim, çünkü lisedeki Bayan Thomas'ın dersine giren Sheet Cake'deki diğer çocuklardan daha fazla bilgim yok."

"Ben de onun dersine girdim!" diyor Chevy. "*Merhaba* demeyi biliyorum ve *hava sıcak*." "Aynen öyle." Kaşığımı tekrar alıp, yemeğimi yemek yerine kasedeki yemekle oynuyorum

. "Ayrıca, gerçek, çalışan bir sanatçıdan böyle bir mentorluk almanın yardımcı olacağını da biliyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamak için biraz yardıma ihtiyacım var anlamına geldiğini anlamak için biraz yardıma ihtiyacım var."

"Tank senin resimlerinden bir sürü satın aldı, değil mi?"

"Öyle yaptı." Ve eşyalarımı Bay Silver'ın stüdyosuna taşıyıp onları bitirmek için çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyorum. Sanırım Chevy birkaç gün sonra, Mari ayrılmadan hemen önce bana yardım edecek, ama ben bunu düşünmemeye çalışıyorum. "Ama bu bazı zengin adamların bir düzine

resim satın alacağını ummak gibi sağlam bir strateji değil." Kaseye bakarak iç çekiyorum. "Sadece dünyada, hayatımda nereye ait olduğumu bulmaya çalışıyorum. Bu yüzden, bu benim için iyi bir plan gibi görünüyor. Şimdilik."

"Peki ya sonra?" Sesinde yine o dikkatli ton var.

Omuz silkiyorum. "Geri döneceğim. Ve sonra... Bilmiyorum."

Bana bir neden ver, Chevy. Hadi. Kalmamı iste. Ya da senin için geri dönmemi. Senin için.

"Eğer ihtiyacın olursa, burada kalabileceğin bir yer var," diyor, ve bu benim gerçekten istediğim şeye yakın, ama yine de çok uzak.

Yalvarmasını, tutkuyla yalvarmasını, sensiz yaşayamam gibi şeyler istiyorum. Misafir odasında kalmam için genel bir davet değil. *Of*.

Boş kasesini itiyor. "Bu arada, sen buradayken bir şey yapmak istiyorum."

Chevy mutfaktan çıkar, bir dakika sonra bir defter ve kalemle geri döner. Boş bir sayfa bulana kadar defteri karıştırır. Çok meraklı görünmemek için, günlük bir ajanda gibi görünen şeyi okumaya çalışırım. Chevy, günlük mü tutuyor? İlginç.

"Oda arkadaşı kuralları" diyor ve ben bu cümleyi sindirmeye çalışırken, onun aynı kelimeleri sayfanın üst kısmına dağınık, blok harflerle yazdığını izliyorum.

Taburede yerimi değiştiriyorum. "Yine bir hata mı yaptım?"

"Hayır," diyor biraz fazla hızlı bir şekilde, ve sonra evin içinde en azından bunu yaptığımı hatırlıyorum. Eşyalarımı toplamaya çalıştım, ama Chevy neredeyse klinik derecede düzenli ve temizken, ben daha çok Peanuts'ın Pigpen'i gibiyim, sadece toz yerine eşyalarımın izlerini bırakıyorum.

Chevy geçen gün bana kilerde bulduğunu söylediği bir çorap getirdi. O çorabın oraya nasıl gittiğini bilmiyorum, ama hiç de şaşırmadım.

"Peki, kurallar tam olarak ne için var?"

"Üniversitedeki ilk yılımda, RA'm hepimize bunu oda arkadaşlarımızla yapmamızı söyledi. Daha çok farklı saatlerde televizyon izlemek, sessiz saatler, arkandan temizlik yapmak ve, şey, misafir ağırlamak gibi beklentilerle ilgiliydi. Öyle şeyler. Sen bunu yapmak zorunda kalmadın mı?"

Kafamı sallıyorum, ama beynim Chevy'nin bahsettiği son seçeneğe takılıyor. *Eve misafir çağırmak*. Tabii ki, Chevy bir kadını eve çağırabilmek için kurallardan bahsetmek istiyor. kurallardan bahsetmek istiyor ki buraya bir kadın getirebilsin. Şimdi, taburede kıpırdanmıyorum ama kıvranıyorum. Yemeğime neredeyse dokunmadım, ama midem bulanırken daha az yemiş olmayı dilerdim.

"Mantıklı," diyorum, Chevy'nin nefes almak için kağıt torbaya ne kadar ihtiyacım olduğunu hissetmemesini umarak.

"Kolay olanlardan başlayabiliriz," diyor. "Çılgın partiler yapmamak konusunda anlaşabilir miyiz? Ya da diğer kişiye önceden sormadan gece yarısından sonra gürültülü toplantılar yapmamak konusunda?"

"Tabii." Sanki çılgın bir parti verecekmişim gibi. Üniversitede bile parti kızı değildim. Ama bu yumuşak topu kabul edeceğim.

Chevy, bir kişi ikisi için yemek pişirirse diğerinin bulaşıkları yıkaması, tek başına yemek yersek kendi bulaşıklarımızı yıkamamız gibi yumuşak önerilerle devam ediyor ve beni sahte bir rahatlığa sürükleyecek kadar uzun süre devam ediyor. Bu yüzden, aniden konuyu değiştirdiğinde, tabureden düşmek üzereyim.

"Ortak alanlarda çıplaklık yok," diyor ve bunu hemen yazmaya başlıyor. "Yatak odaları ve banyolar dışında pantolon ve gömlek giyilmesi zorunludur." banyolar dışında pantolon ve gömlek giyilmesi zorunludur."

Bu kural tamamen bana ve geçen gün pantolonsuz çamaşır yıkamaya koşmamı hedef alıyor. Ama son zamanlarda bu kuralı çiğneyen tek kişi ben değilim.

"Tamam. Bunu da ekleyelim — gömleksiz ve elin pantolonunda ön kapıyı açmak yasak," diyorum, sanki bu tamamen varsayımsal bir durummuş gibi masumca göz kırparak.

"Tamam." Boğazını temizler, sonra bana yan gözle bakar. "Ve evde pantolonsuz koşmak yok."

Ona sert bir bakış attım. "Bütün kıyafetlerimi çamaşır makinesine attığımda evde değildin." "Ama onları almaya geldiğinde evde olduğumu biliyordun," dedi

"Acele etmeye çalıştım! Bu yüzden düştüm. Çünkü odama odama dönmeye çalışıyordum."

Chevy kalemini sayfaya vurur. "Not edildi. Ama bundan sonra pantolon giymek zorunludur."

"Tamam," diyorum.

"Güzel."

Kalemini kağıda vurur ve ben başımı eğip listeyi okurum. Kıyafet zorunluluğu dışında her şey oldukça makul ve çok da önemli değil. Ama hala misafir getirme konusunda bir şey söylemedi. Yani, *randevular*. Bahsettiği için bunun geleceğini biliyorum, ama bu fikir başımı ağrıtıyor. Ama Chevy'nin bu konuyu dolambaçlı bir şekilde anlatmasını dinlemektense, bunu doğrudan konuşmayı tercih ederim.

"Peki ya yatıya kalmalar?" diye soruyorum.

Yine boğazını temizledi, sonra kalemi tıklatmaktan vazgeçip, sayfayı yırtacakmış gibi görünen şiddetli küçük daireler çizmeye başladı. "Mesela... Winnie ve Lindy'yi yatıya kalmaya davet etmek gibi mi?"

"Hayır. Birimizin randevudan sonra birini eve getirmesi gibi."

Bunu alışkanlık haline getirdiğimden değil. Chevy ve ben bu konuda zıt karakterleriz — ben seri monogamistim, o ise rahat bir flörtçü. Ama kurallar koymak istiyorsa, KURALLAR KOYACAĞIZ.

Bakalım terlemeye ne kadar süreceksin, Chevy.

"Bunun benim için bir sorun olacağını sanmıyorum," diyor yavaşça. "Benim için bir sorun olabilir."

Kalemin ucu sayfada kırılır ve gözleri benimkilere dikilir. "Erkekleri eve getirmeyi mi planlıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Belki. Bu bir sorun mu?"

Burun delikleri hafifçe genişler ve bu bana çok şey hatırlatır.

Winnie kızginken. "Hayır," diyor, ama sözleri sanki zorla ağzından çıkarılmış gibi geliyor. "Sorun değil. Misafirlerin de aynı kurallara uysunlar yeter."

"En azından yatak odasının dışında tamamen giyinik olmalarını sağlayacağım."

Sen de öyle yapar mısın?"

Chevy bunun sadece laf olduğunu anlayabilir mi? Benim için normal olsa bile, buraya *asla* bir erkeği getirmeyeceğimi. Ki bu kesinlikle normal değil.

Ama onunla sadece dalga geçtiğimi anlamıyor gibi görünüyor. Onu bir şeyin sınırına itmeye çalışıyorum. Kıskançlık olabilir mi? Tamam, evet. Onu kıskanç görmek istiyorum, onu bir randevuda hayal ettiğimde hissettiğim gibi, başka birini eve getirmesi bir yana.

Kafasını sallıyor. "Gece misafirleri konusunda bu kadar spesifik olmaya gerek yok."

"Bence gerekli."

"Benim için
değil."

"Neden olmasın, Chevy?"

Kırık kalemi masaya bırakıp defteri kapattıktan sonra tekrar gözlerime bakarak şöyle dedi: "Çünkü bu evde uyuyan tek kadın, kız kardeşimden başka sen varsın."

Oh. Oh.

Bu bilgi benim için neredeyse fazla geliyor. Bunu, özel biri olduğum anlamına gelmemeli, çünkü onun yatağını paylaşmıyorum. Sadece misafir odasındaki arkadaşım.

Yine de... bu bilgi beni etkiliyor.

Chevy'nin buraya hiç kadın getirmediğini bilmek, kıskançlığımı, onun itirafının parlak ışığında sis gibi yok ediyor.

"Ben de kimseyi eve getirmeyeceğim," diye fısıldıyorum. Defteri açıp kalemi alıyorum ve misafirler hakkında yazdığı son kuralı siliyorum. "Yani, kurala hiç gerek yok."

"Emin misin?" Sorusu bir meydan okuma gibi geliyor.

Kalemi bıraktım, parmak uçlarımla onun eklemlerini hafifçe okşadım. Kesiklerin ve kabukların yerine yeni, pembe bir deri oluşmuştu. "Eve götürmek istediğim kimse yok," dedim ona, rahatsız edici bir savunmasızlık hissi duyarak.

Çünkü istediğim tek erkek zaten burada, diye düşündüm ama söylemedim.

Gözlerimden okuyabilir mi? Cildim plastik bir sargı bezi kadar ince ve şeffaf hissediyor.

"O zaman anlaştık," diyor. "Sanırım
öyle."

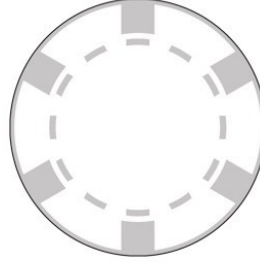
"Eğer bir şey değişirse..." Sesi kesilir ve onun bahsettiği tek bir kural olduğunu bilirim. Ya da daha doğrusu, listeden çıkardığımız için artık bir kural olmayan bir şey.

"Değişmeyecek," diye söz veriyorum.

Bu sefer bana gülümsediğinde, sanki bir sır paylaşıyormuşuz gibi yavaş ve yumuşak bir gülümsemeydi, ayakta kalabilmek için tezgahın kenarına tutunmak zorunda kaldım.

"Aynı şekilde," diyor.

BÖLÜM 18

Val

"^{Lütfen} bana burada neler olduğunu açıkla," diyorum.

"Hangi kısmı?" diye soruyor Lindy gülerek, çitin ötesinde bahçede duran Pat ve Jo'ya bakarak. Pat ağzında ters bir kaşık tutuyor ve Jo çimlere tavuk nugget parçaları atıyor.

"Hepsini, lütfen."

Lindy ve ben, yeni bitmiş evinin arka verandasındaki salıncakta, tüylü bir battaniyeye sarınarak hafifçe sallanıyoruz. Eskiden aynı yerde bulunan yıkık dökük evden çok uzak olan yeni ev mükemmel — Lindy'nin Pinterest panosundaki hayallerinden çıkmış gibi olmasa tatmin olmayacak olan Patrick Graham sayesinde. Bu adam, Lindy ve Jo'yu şımartmak için sürekli kendisiyle rekabet halinde gibi görünüyor.

Lindy arayıp Pat ve Jo'ya bebek haberini verirken moral desteği için burada olmam için yalvardığında, neredeyse koşarak arabama atladım. Chevy biraz sonra resimlerimi stüdyoya taşımama yardım edecek, bu yüzden çok az zamanım vardı. Bunu kaçırmak istemedim.

"Jo, kargaların çok zeki oldukları ve onları beslerseniz geri gelmeye devam edecekleri hakkında bir makale okumuş. Bazen insanlara hediyeler getirirlermiş. Parlak şeyler. Sanırım o, tam bir charm bileziği umuyor."

Bu tam Jo'ya göre bir şey, gülümsemeden edemiyorum. Aynı zamanda tam Pat'e göre de. "Asil bir hayal. Bekle, kargalar tavuk nugget yer mi? Biraz yamyamca."

"Biliyorum, değil mi? Ayrıca fıstık, meyve, kraker ve her şeyden önemlisi köfte de yiyorlar. Market faturamız çılgınca artacak."

"Peki Pat kaşıkla ne yapıyor?"

Lindy gülüyor. "Sevgili, tatlı kocam yüz yogası yapıyor. O ve Collin, yüzün elastikiyetini artırmaya ve kırışıklıkları önlemeye yardımcı olduğu söylenen bir uygulama indirdiler."

"Pat ve Collin bu konuda endişeli mi?" "Görünüşe göre öyle."

"Kargalar çok daha mantıklı. Yüz yogası yapmalı mıyız?" "Kesinlikle hayır," diyor Lindy.

Biz izlerken, Pat çenesini esneterek kaşığı ağzında yukarı aşağı sallıyor. Lindy ve ben kahkahalara boğuluyoruz ve ben tüylü battaniyeyi üzerime daha sıkı sarıyorum. Güneş yüzümü ısıtıyor ve Birkaç gün önce cephe geçtikten sonra sıcaklıklar biraz yükseldi, ama ben bahara hazırım.

Sanki sohbetimizle çağırılmış gibi, üç karga belirir ve yakındaki ağaçlara konar. Jo son birkaç parça yiyeceği atar, sonra Pat ile birlikte eve doğru geri çekilir. Bir süre sonra kuşlar öne atlar ve çimlerden nugget parçalarını toplar.

"Vay canına. Beklediğimden daha büyükler."

"Sesleri de daha yüksek," diyor Lindy. "Bu tam Jo ve Pat'e göre bir şey."

Pat, Jo'ya kolunu doladı ve bu hareket kargaları korkuttu. Kargalar biraz uzağa uçarak, bağırmaya benzeyen bir şekilde cıvıldadılar. Pat birkaç adım geri çekilir, Jo'yu da yanında sürükler ve kuşlar temkinli bir şekilde geri döner.

Lindy'nin omzuna omzumla hafifçe çarparım. "Onlara söylediğinde mutluluktan çıldıracaklarını biliyorsun, değil mi?"

Lindy bir an sessiz kalır. "Çok garip. Yıllarca kendimi kapana kısılmış hissettim — bu evde, bu kasabada, seçmediğim bu hayatta. Küçük şeylerde bile. Mesela, gece yarısı canım dondurma çekse, arabama atlayıp markete gidemezdim. Yalnız bırakılamayacak küçük bir insan vardı. Yani, Door Dash'ten önceki günlerden bahsediyoruz. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Bilmiyorum. Yani, Door Dash öncesi günleri hatırlıyorum. Ama birdenbire başka birinden sorumlu olmanın nasıl bir his olduğunu, gece yarısı dondurma sipariş edip edemeyeceğini hiç bilmiyorum.

Hala kendimi bir bebek gibi hissediyorum. Kendimi geçindirmek yerine Mari'ye güvenebildim. Kendimi ve bir çocuğu geçindirmek zorunda kalmadım.

"Sen benim kahramanımsın, Linds."

"Bana duygusal davranma, Valley Girl." "Sen başlattın!"

Gülüyor, ama ortada ıslak bir hıçkırık duyuyorum, bu da bana hala tüm duyguları hissettiğini gösteriyor. *Ben de, kardeşim. Ben de.*

"Kimse sana anne olmanın bedenine, ruhuna bir bağ bağlamak gibi bir şey olduğunu söylemez. Bu fiziksel bir şey, mesela geceleri evden çıkamamam gibi. Ama aynı zamanda *duygusal bir şey* de. Sürekli endişeleniyorum. Jo diğer çocuklardan daha akıllı. Farklı. İyi olacak mı? Zorbalığa uğrayacak mı? Bir çocukla bile başa çıkabileceğimden emin değilim. Bir tane daha olunca nasıl başa çıkacağım?"

Başka bir çocukla nasıl yapabilirim?"

Tek bildiğim, onu dinlerken bu hayat için çok acı çektiğim. Evet, sanatçı olmak istiyorum. Ama bundan daha da çok, kendi küçük ailemi kurmak istiyorum. Her zaman bunu istedim. Bu yüzden kendimi her zaman tüm ilişkilerimde. Bunu o kadar çok istiyorum ki, fiziksel olarak göğsüm sıkışıyor.

Yine de, arkadaşlarımla bunu bulmuş olmalarına çok seviniyorum.

Omzumu Lindy'nin omzuna yaslıyorum. O da bana yaslanıyor ve iç çekiyor. "Çok iyi iş çıkardın," diyorum ona.

"Öyle mi?"

Sesindeki titreme, gözyaşlarımla akmasına neden oluyor. "*Evet.*"

Gözleri doluyor ve ben onun omzuna gömüyorum. O da başını benim omzuma yaslıyor. "Bu her şeyi değiştirecek," diyor Lindy.

"Ama iyi bir değişiklik," diyorum. "Harika bir değişiklik. Çok güzel bir değişiklik." "Değişikliklerden bahsetmişken, Chevy ile yaşamak nasıl gidiyor?" İnliyorum. "Sen ve bebek hakkında daha fazla konuşalım. Lütfen?"

Lindy örgümün ucunu çekiştirir. "Hadi ama, üç cümlelik bir güncelleme. Winnie burada değil. Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Anlatacak bir şey yok."

Beni değerlendirmek (ve inanmamak) için yeterince uzaklaşan Lindy, "Hiçbir şey mi?" diyor.

Nefesimi verip bahçeye bakarım, kargalar nugget'larını bitirmiş gibi görünüyor ve Pat ile Jo'ya yüksek sesle cıvıldıyorlar. "Peki. Onun gibi. O beni sevmiyor. Son. Yüzümü buruşturuyorum. "Bizim için kurallar koydu."

"Ne tür kurallar?" diye sorar Lindy.

"Oda arkadaşı kuralları. Sanırım beni evde pantolonsuz koşarken yakaladığı için." Lindy'nin ağzı açık kalınca, hemen ekliyorum, "Hiçbir şey görmedi! Üzerime çamaşır döküldü. Mesele şu ki, eğer ilgilenseydi, kurallar koymazdı."

"Pat'le sahte evlendiğimizde ben de kurallar koymuştum." Lindy kendini beğenmiş bir ses tonuyla konuşuyor. "Ve bak, bu beni nereye getirdi."

"Evet, tabii. Chevy ve Pat aynı değil. Eminim sen kuralları koymuşsundur ve Pat tüm zamanını onları çiğnemeye çalışarak geçirmiştir. Oysa biz evli değiliz, bu kuralları Chevy koydu ve onun bunları çiğnemeye çalışacağını sanmıyorum. Birkaç... an yaşamış olsak bile."

"Anlar mı?" Tabii ki Lindy hemen bu konuya odaklandı. "Detayları anlat lütfen."

Ne kadar ilginç olursa o kadar iyi."

Keşke ona anlatacak ilginç şeylerim olsaydı. Ama aramızda bir tür bağ kurduğumuz küçük anları hızlıca hatırladıkça, hepsi çok zayıf geliyor. Sağlam bir yapı inşa eden tuğlalar gibi değil, daha çok ilk esintide uçup gidecek bir eve dengesizce istiflenmiş iskambil kartları gibi.

"Chevy'nin sana karşı hisleri olabileceğinden hep şüphelenmiştim."

Neredeyse salıncaktan düşüyordum. "Öyle mi? Hiçbir şey söylemedin ki!" Lindy bir buçuk saniye içinde cevap vermediğinde, kolunu tutup salladım.

"Neden? Söyle bana!"

"Bebeği sallama!"

"Henüz bebeği bahane olarak kullanamazsın. Sallanmaktan rahatsız olacak kadar küçük. Cevap ver bana, kadın!"

"Önce beni itip kakmayı bırak," diyor Lindy. Ve çok sakın ve olgun bir insan olarak, onu bir kez daha sallayıp bırakıyorum. "Kesin olarak söyleyebileceğim bir şey yok. Sadece küçük şeyler. Sana bir takma ad taktı. Sadece sana. Başka kimseye değil. Ve Winnie'nin onu benden uzak tutmak için uyarmak zorunda kalmadığını biliyorum."

Bir tabur insan mezarımın üzerinden geçiyormuş gibi bir ürperti hissediyorum. "Winnie ne yaptı?"

Lindy yüzünü buruşturur. "Bildiğimi bilmediğini sanıyorum. Ama Chevy'yi sana zarar verirse onu tehdit ettiğini duydum. Belki de bundan bahsetmemeliydim."

Bu bilgiyi işlemek biraz zaman alıyor. Sanki 2000'lerin başlarında, yetmiş beş programın açık olduğu bir Windows sistemine süslü bir yazılım yüklemeye çalışıyormuşum gibi. Winnie beni Chevy'den uzak durmam için uyarırken, ona da aynı şeyi yapıyor olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Chevy'ye uzak durmasını söylediği için ona kızgın mıyım, yoksa benim için kendi kardeşini tehdit edecek kadar beni önemseydiği için gurur mu duyuyorum, karar veremiyorum.

"Bu yakın zamanda mı oldu?"

"Yıllar önce. Kızma, tamam mı? Liseye gidiyorduk. Ama demek istediğim, Winnie Chevy'yi *benden* uzak durması için uyarmadı. O sadece senin için endişeleniyordu, Val. Kendine şunu sormalısın: Neden?"

Oh, inan bana, ben de kendime nedenini soruyorum. Winnie'ye de sormak istiyorum, ama bu biraz zor olabilir çünkü bu, Lindy'nin yıllar önce kulak misafiri olduktan sonra bana anlattığını Winnie'ye söylemek anlamına gelir. Aramızda bir şeyler değişiyor gibi görüldüğünde beni sürekli uzaklaştırmasının nedeni bu mu? Yoksa başka bir şey mi? başka bir şey mi?

Şimdilik, bunu kafamda çiğneyeceğim.

Kargalar, hala çok gürültü yaparak uçup gidiyorlar ve gördüğüm kadarıyla, arkalarında hiçbir tılsım bileziği bırakmıyorlar. Jo verandaya doğru koşuyor, Pat arkasında, hala kaşığı yukarı aşağı sallıyor. Ama yaklaşırken, kaşığı arka cebine sokuyor ve Lindy'ye, sanki o onun evrenindeki tek güneşmiş gibi gülümsüyor.

Birinin bana öyle bakmasını istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, neredeyse tüm vücudumda içgüdüsel bir zonklama hissediyorum. Ve içten içe, istediğim sadece genel birisi değil. Chevy. Her zaman sadece Chevy oldu.

"Başka bir konuya geçelim," diyor Lindy. "Mari gittiğinde iyi olacak mısın?"

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Bugün konuşmak istemediğim her şeyi gündeme getirmek zorunda mısın?"

"Arkadaşlar bunun için vardır," diyor Lindy.

"Öyleyse hayır. İyi olacağımı sanmıyorum. Bir oda dolusu bebek gibi ağlayacağım ve..."

Lindy aniden dik oturur, yüzü solgunlaşır. "Bebeklerden bahsetmişken ..."

Ve bu, atlayıp verandanın korkuluğundan çalıkların üzerine kusmadan önce verdiği tek uyarıdır. verdiği tek uyarı bu olur.

"Anne!" Jo, merdivenlerin altında donakaldı.

Bir saniye içinde ayağa kalkıyorum, Lindy'nin sırtını ovarken kusmuğa bakmamaya çalışıyorum. Birkaç kez daha kusuyor ve sonra Pat geliyor, gömleğini çıkarıyor — tabii ki, Pat gömleğini çıkarmadan gün tamamlanmış sayılmaz — ve nazıkçe Lindy'nin yanaklarından gözyaşlarını siliyor.

"Hey, tatlım, ne oldu? İyi misin?"

Lindy bana panik bir bakış attı. Bütün bir konuşma hazırladığını biliyorum, ama sanırım o tren kaçtı. Omuz silkiyorum ve cesaret vermek için omzuna hafifçe baskı yapıyorum.

Derin bir nefes alır ve Pat'e döner. Ama tek kelime bile söylemesine gerek yoktur. Pat, Lindy'nin ifadesine bir bakış atar ve yüzünde güneşten daha parlak bir gülümseme belirir.

"Gerçekten mi? Cidden mi?"

Lindy, yeni bir gözyaşı dalgası arasında gülümser. "Sana böyle söylemek istememiştim ama..."

"Ne söyleyeyim?" Jo en üstteki merdiven basamağına ulaşır ve bakışları Lindy'den Pat'e kayarken tereddüt eder. "Hasta mısın?"

Lindy testi yaptıktan sonra, Winnie ve bana, Jo'nun Pat ve Lindy'nin biyolojik bir çocuk sahibi olması konusunda kendini garip hissetmesini veya utangaçlık duymasını asla istemediğini söyledi. Çocuk sahibi olmakla ilgili en büyük endişelerinden biri, Jo'nun nasıl tepki vereceği idi.

"Kendini dışlanmış veya sevilmediğini hissetmeyecek," diye onu temin etmiştim. "Siz onu her zamanki gibi sevmeye devam edin, her şey yoluna girecek."

Bu konuda herhangi bir deneyimim olduğu için değil. Ben sadece iyi ebeveynlik görmemiş olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ama şimdi geriye dönüp baktığımda, küçük aileye biraz alan tanıyınca, endişelenmemem gerektiğine dair kanıt görüyorum.

Pat, Lindy'ye hızlıca sarılır ve sonra elini tutarak Jo'nun önünde diz çöker. "Jojo," der. "Çok önemli bir konuda yardımına ihtiyacımız olacak. Bu iş sadece sana göre ve senin bu işi çok iyi yapacağını biliyorum. Ekstra sorumluluk alabilir misin?"

Jo ona en ciddi ifadesini takınır. "Yemin ederim."

Pat, başını sallayan Lindy'ye gülümser. "Ablan olmak nasıl bir duygu olurdu?"

Gözleri tabak kadar büyüyen Jo, Pat ve Lindy'ye aynı anda sarılmaya çalışırken zıplamaya çalışır ve çığlık atar. Tüm bu itiş kakış Lindy'nin midelerini tekrar bozmuş olmalı, çünkü yine korkuluğun üzerine eğilir, bu sefer Pat ve Jo ona yatıştırıcı sözler fısıldayarak sırtını okşarlar.

Alabama sessizce kaçana kadar, burnumdan sümükler akarken ağladığımı fark etmedim. Hiçbiri gittiğimi fark etmedi, ki gerçekten sorun değil. Bu onların büyük, tatlı anı ve ben onların bunu yalnız yaşamalarını istiyorum. Ayrıca Chevy ile buluşup stüdyomu taşımak için neredeyse zamanı geldi, bu da kendimi toparlamam gerektiği anlamına geliyor.

Ama onun evine dönerken, kendimi çökmek üzereymiş gibi hissediyorum. Göğsümde bunun için bir özlem karanlık deliği var. Kendi ailem için.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Chevy'nin evinin önüne park ettiğimde, o da arabasını garaj yoluna çekiyor ve gülümseyerek arabadan iniyor. Üniforması içindeki hali, o kadar mutlu ve yakışıklı görünmesi, yeni bir gözyaşı selini başlatıyor. Başımı direksiyona yaslayıp hıçkırarak ağlıyorum, camıma hafifçe vurulduğunda başımı kaldırmayı reddediyorum.

"Tiny," diyor Chevy yumuşak, melodik bir sesle. Kapı kolunu deniyor ama hala kilitli. "Aç kapıyı."

"Hayır," diyorum hıçkırarak. "Bana slim jim'imi çıkarmaya zorlama." "Slim Jim'leri severim."

O gülüyor. "Yiyeceği kastetmedim. Kilitli araba kapılarını açmak için kullanılan aleti kastettim."

"Oh." Biraz gülümserim ve kapıları açmak için düğmeye basarım. Yine de, Chevy eğilip emniyet kemerimi açarken Kraken kokusu burnumu doldurur ve beni arabadan çıkararak sıkıca sarılırken, şaşkınlıkla bir çığlık atarım.

Birkaç dakika öyle durduk, vücudum içi boş bir bez bebek gibi gevşek, ayak parmaklarım yerden zar zor sürünüyordu. Chevy beni öylece tuttu, vücudu çok sıcaktı ve güçlüydü, nefesi yanağımı gıdıklıyordu. Sonunda hareket edebilme yeteneğimi buldum ve kollarımı boynuna doladım.

"Burada olduğumu biliyorsun," diyor, sesi yumuşak bir fısıltı gibi. "Biliyorum."

"Seni üzgün görmekten nefret ediyorum, Tiny." "Üzgün değilim."

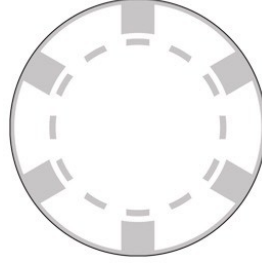
Beni daha sıkı kendine çekiyor ve mırıldanmaya başladığında, titreşim göğsünden benim göğsüme geçiyor. "Bunların mutlu gözyaşları olduğunu mu söylüyorsun?"

"Çoğunlukla. Mutluyum." Aynı zamanda çaresizce üzgünüm.

Chevy birkaç saniye hiçbir şey söylemez, sadece beni kucaklar. Ve ben —çok cesurca ve tamamen başarısız bir çaba—sadece dostça bir teselliden daha fazlasını istememeye çalışıyorum. Sonunda Chevy başını geriye eğiyor, beni hala sıkıca kendine sarıyor ama şimdi yüzümü inceliyor, ki eminim yüzüm kırmızı, şişmiş ve gözyaşlarıyla ıslanmış bir haldedir.

Chevy inleyerek beni göğsüne doğru çekiyor. "Beni öldüreceksin, Tiny."
Ona sıkıca sarılırken, Kraken kokusunu içime çekerek, "*Hiçbir fikrin yok*"
diye düşünüyorum.

BÖLÜM 19

Chevy

Mari'nin yüzündeki gülümseme, "tilki kadar kurnaz" deyimini doğuran türden bir gülümseme. Anında tetikteyim.

"Ee, yeni oda arkadaşınla nasıl gidiyor?" Boş oturma odasının ortasında durup süpürge sapına yaslanarak, sanki nasıl gittiğini *tam olarak* biliyormuş gibi bana bakıyor.

Kollarımı kavuşturup kaşlarımı kaldırıyorum. "İyi. Normal. Ev arkadaşı gibi."

Val ve ben, Mari'nin sanat stüdyosunu toplamak için buradayız, ama önce Mari'nin evine uğrayıp yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak istedim. Ya da, aslında, sadece Mari'yi görmek için. O yarın ayrılıyor, ama hala kabullenemiyorum. Ev neredeyse boşaldı — burada yardıma gerek yok — ve o son dakika temizliği yapıyor, beyaz saçlarına bir bandana bağlamış, elinde süpürgeyle. Bütün ev limonlu temizlik maddesi kokuyor.

"Öyle mi?" diye soruyor. "Öyle."

"İlginç." Bir mırıldanma ve başka bir sinsi gülümsemeyle süpürmeye geri dönüyor.

Val'e kamyonu yüklemesine yardım etmek için stüdyoya gitmeliyim. Burnumun dibinde sallanan yem gibi görünen şeye cevap vermemeliyim. "Bunun nesi ilginç?"

Mari başını kaldırmadan, zaten temiz görünen zemini süpürmeye devam ediyor. "Oh, onunla yaşamak sonunda nasıl hissettiğini anlamayı sağlayabilir diye düşündüm."

"Bir oda arkadaşım olması konusunda ne hissettiğimi mi?" diye soruyorum, aptal rolüne devam edebilmeyi umarak. Ama şansım yok.

Mari süpürmeyi bırakır. Gülümsemeyi de bırakır. "Sen iyi bir adamsın, Chevy. Ve *kendine ait* bir adamsın. Sen. Umarım bunu biliyorsundur."

Sırtımda karıncalanma ve kaşıntı hissi yayılıyor. Çünkü Mari'nin söylediği ve söylemediği şeyler, sanki biliyor gibi geliyor.

Val ile oda arkadaşı kuralları koymamın en derin nedeni. Onu uzak tutmaya çalışmamın, *arkadaş* mesafesinde tutmaya çalışmamın, her ne kadar bu gittikçe zorlaşsa da.

Bu da demek oluyor ki... Mari babam hakkında her şeyi biliyor.

Babamla ilgili *her şeyi*.

Soramam, çünkü bu onun hakkında konuşmak anlamına gelir. Ve bu güzel günü mahvetmek istemiyorum.

"Bunu biliyor musun, Chevy?" diye devam ediyor. "İyi bir adam olduğunu biliyor musun? Başkalarının hatalarının senin hatan olmak zorunda olmadığını?"

"Evet," diye fısıldıyorum, sesimin titrememesi için elimden geleni yapıyorum. Kalbim karada bir balık gibi çırpınıyor, bu çok zor. Ayrıca az önce söylediğim tek heceye tamamen inandığımı da söyleyemem.

Ama inanmak istiyorum.

Gözleri kısılr. "Bunu bilersen iyi olur." Ve sonra, sanki az önce beklenmedik bir şekilde hassas bir an yaşamamışız gibi, süpürmeye devam eder. "Dışarı çıkıp Val'e yardım etsen iyi olur."

Onun evinden neredeyse kaçır gibi çıktım. Müstakil garaja doğru kısa yürüyüşümde, tüm konuşmayı zihnimden silmek için elimden geleni yaptım. Babamı unutmaya çalışıyorum. Ama insanlar sürekli bu konuyu gündeme getiriyor.

Ya da üvey kardeşim bugün yaptığı gibi *başka* bir mektup gönderir. Ondan kaçamıyorum

Ondan kaçamıyorum ve her hatırlatma beni biraz daha derinden yaralıyor. Mari beni sakinleştirmeye çalışıyor olabilir ve haklı da olabilir, ama bu sadece babamı ve Val'i neden takip *etmediğimi* bir kez daha hatırlatıyor.

Çünkü sonuçta, kız kardeşimin uyarısı beni endişelendirmiyor. O bunu atlatır. Belki bile sevmeyi öğrenir.

Ve Val ile olan arkadaşlığımı riske atmaktan da endişelenmiyorum. Ya da en azından, bunun değerli bir risk olacağını düşünüyorum.

Her şey, babamın davranışlarının beni bir şekilde lekelediğini hissetmeme bağlı. Onun sadakatsizliği kanımda dolaşıyor.

Açık kapının hemen dışında durup, başımı duvara yaslayıp nefes almaya çalışıyorum. Vücudunuzun sizin düşünmeden sürekli yaptığı tüm o istemsiz hareketlerin birdenbire tek düşündüğünüz şey haline gelmesi ne garip. Ve sonra, bunlar artık

istem dışı olmaktan çıkarlar. Şu anda derin nefes almaya odaklanmayı bıraksam, eminim ciğerlerim işlevlerini yerine getiremezlerdi. Bu da nefes almayı daha da zorlaştırır.

Sen iyisin. Her şey yolunda. Ve birkaç hafta sonra Val gitmiş olacak. Kim olduğun ya da olmadığın, onun seninle yaşamaya gelmesinin dünyanın en iyi ya da en kötü fikri olup olmadığı konusunda endişelenmene gerek kalmayacak.
NEFES AL.

Orada ne kadar süre durduğumu, yavaşça oksijeni içime çekip dışarı verdiğimi bilmiyorum, ama Val'in binanın içinde dolaşırken kendi kendine şarkı söylemesi, dünyayı tekrar odak noktama getiriyor. Odak noktamın kaymış olduğunu fark etmemiştim galiba. Ama onun sesi —biraz detone ve tabii ki berbat bir pop şarkısı söylüyor— kalp atışlarımı düzenliyor ve nefes almamı kendim kontrol etmem gerekmeyecek bir hale getiriyor.

Val'in stüdyosuna girip kutuları bantlayarak kapattığını gördüğümde, hala bubblegum pop şarkısını söylüyordu ve ben gülümsüyordum. Eminim neredeyse normal görünüyordu.

Ve şu anda başa çıkamayacağım tüm düşünceleri beynimin karanlık köşelerine kilitledim.

"Bu Justin Bieber'ın şarkısı mı?" diye soruyorum.

Val irkilir, bana dönmek için hızla döner ve bu sırada bir kutu fırçayı devirir. "Tanrım, Chev. Kızın kalbi duracaktı!"

Hızla eğilip dağılmış fırçaları topladım, yardım etmeye çalıştığında elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "Ben hallederim. Seni korkuttuğum için özür dilerim."

"Hâlâ Mari ile içeride olduğunu sanıyordum. Sessiz bir ninja gibi arkamdan yaklaşacağını beklemiyordum."

"Çan takmam mı gerekiyor?" diye soruyorum. "Kitaplarda insanların hep önerdiği şeylerden biri gibi geliyor bana."

Val bana tuhaf bir bakış attı. "Ne tür kitaplar okuyorsun?"

Romantik romanlar, ama bunu yüksek sesle itiraf etmiyorum. Ne diyebilirim ki? Winnie beni bu tür kitaplara bağımlı hale getirdi. Ve bunları kütüphaneden ödünç almak yerine, birinin Neighborly'de kasabanın şerif yardımcısının

, telefonumdaki Kindle uygulamasını kullanarak okuyorum. Hoş ve gizli. Burada drama yok. Ayrıca, bunu bana karşı kullanacak bir yol bulacak olan kız kardeşime cevap vermek zorunda kalmıyorum.

Bir cevap bulamadan, Val kovboy şapkamın kenarını kaldırdı. "Evet, belki de buraya birkaç çan dikmelisin. Böylece tüm yıl boyunca kovboyların Noel'i gibi olur."

İkimiz de aynı anda ne kadar yakın durduğumuzun farkına varıyoruz. Val elini şapkamdan çekiyor ama geri adım atmıyor. Ben de atmıyorum. Ve işte

yine kalbim hızlanıyor, burada dururken, bakışlarım Val'in büyük kahverengi gözlerine kilitlenmişken.

Başkalarının hataları senin hataların olmak zorunda değil.

Mari'nin sözleri duman gibi zihnimde dolanıp duruyor. Bu düşüncüyü kafamdan atmak istiyorum, ama acaba haklı olabilir mi?

Val gözlerini kırıştırıyor ve ben bir adım geri atıyorum. Büyük bir adım. "Çanları hemen halledeceğim," diyorum ona. "Bunu bitirdikten sonra." Etrafıma bakıyorum,

Val'e bakmamaya zorluyorum. "Nereden başlayabilirim? Resimleri taşımak için özel bir yöntem var mı? En son istediğim şey, senin yaptığın bir şeyi mahvetmek."

"Altta kutular var. Tabloları üstüne sabitleyebiliriz." Val önündeki kutuyu kaldırmaya başlar ve ben onu kaparım.

"Hayır. Bugün kas gücü ben olacağım. Sen ise ağız olacaksın. Ne yapmam gerektiğini söyle, ben de yapayım."

Gülümseyerek kapıyı işaret etti. "O zaman kamyonu yükle, Kaslı. Yeterince hızlı olursan, sana akşam yemeği ısmarlarım."

"Peki ya yavaş olursam?"

"Yine de sana akşam yemeği ısmarlarım. Ama yeri ben seçerim." "Yeterince hızlı olursam, bana akşam yemeği yaparsın."

Val'in mutfağında olmasını gerçekten çok seviyorum. Son birkaç gündür programlarımız çakışmıyordu, bu da çok üzücüydü. Ama o yemek yaparken, suçluluk duymadan ya da dikkat çekmeden onu izleyebiliyorum. Ayrıca, yıllardır dondurulmuş yemeklerle besleniyorum. Her türlü ev yapımı yemek benim için bir lüks.

Val'in ev yapımı yemekleri mi? Herhangi bir özel yemek deneyiminden daha iyidirler.

"Anlaştık," diyor Val. "Hadi, Muscle. Hadi!"

Kutuyla kapıya doğru yönelirim, sonra onun resimlerinin -görmeyi çok istediğim- kasap kağıdı gibi bir şeyle sarıldığını fark ederim.

"Ah, resimlerini çoktan paketlemişsin."

Val yanımdan geçerken parmak uçları ön koluma dokunur ve midemi bulandırır. "Belki, uslu durursan, daha sonra sana bir göz atmana izin veririm."

Yutkunuyorum — SERTÇE — ve yemin ederim, Mari'nin evin içinden kıkırdadığını neredeyse duyabiliyorum.

Sonuç olarak, Val'in stüdyosunu toparlayıp Bay Silver'ın evine taşımak sadece bir saat kadar sürüyor. Işıklar sönmeye başlıyor ve güneşin sıcaklığını da beraberinde götürüyor. Bay Silver'ın evinin şehrin yeni bölümünde, planlı bir topluluktaki diğer evler gibi tuğla bir ev olması bizi daha çok şaşırttı, emin değilim.

"Huh," diyor.

Motoru kapatıp kapının yanındaki ev numarasını izliyorum. "Planlı bir toplulukta yaşamak, senin gergin, havalı patronun için hayal ettiğim bir şey değil."

"Aynı. Onun bir tür modern canavarın içinde yaşadığını tahmin ederdim. Her mobilya parçası işkence aleti olarak da kullanılabilecek gibi görünen cam ve metal bir çatı katı."

"Ya da belki orta yüzyıl modern bir ev," diyorum.

Val kıkırdar. "Bunun yerine, banliyöde yaşıyor. Hatta basketbol potası bile var!"

Gerçekten de var. Ben ona bakarken, garaj kapısı açılır. Ve bir korku filminden çıkmış gibi, Bay Silver kapı açılırken arkadan ışık alan ve hareketsiz bir şekilde orada durur.

"O adam seni de beni korkuttuğu kadar korkutuyor mu?" diye soruyorum. "Merak etme Chev, seni büyük, kötü sanat galerisi sahibinden koruyacağım." Dizime hafifçe vurup kamyonetimden atlar.

Bir an bekledikten sonra, kamyonetimden yavaşça indim. İndiğimde, garajda Val ve Bay Silver'a üç kişi daha katılmış. Yaklaştıkça üçünün de genç erkek olduğunu fark ediyorum. Bu da... beklenmedik bir durum. İki beyaz, uzun boylu, sırık gibi ve kahverengi saçlı, üçüncüsü ise siyahi ve Bay Silver'dan biraz daha kısa.

Bay Silver, ben onlara ulaştığımda tanıştırıyor. Uzun boylu çocukları zaten tanıyorum, ama bir gencin polisi tanımak isteyeceği şekilde değil. Beni gördüklerinde başlarını biraz eğiyorlar.

"Bu Valentina," diyor Bay Silver.

Üç çocuk da Val'in elini sıkıyor, gözlerine bakarak "Tanıştığımıza memnun oldum hanımefendi" diyorlar. Ve bunu mırıldanan ergen çocukların yaptığı gibi değil, tam heceleriyle söylüyorlar. Nezaketin timsali.

Diğer iki çocukla olan karşılaşmamdan hatırladığım gibi değil.

Val gülümser. "Hanımefendi yok. *Lütfen*. Sadece Val."

"Evet, hanımefendi... Yani, Val," en kısa boylu olanı diyor. Elimi sıkarken eli çok güçlü. "Ben John."

"Tanıştığımıza memnun oldum, John. Ben Chevy—Resmi olarak konuşursak, Şerif Yardımcısı Boyd. Siz kimsiniz?"

Geriye çekilen diğer ikisine kaşlarımı kaldırıyorum. Şaşkınlıkla başlarını kaldırıp birbirlerine bakıyorlar. Onları son gördüğümde ellerinde sprey boya kutuları vardı ve ben onları ekip arabamın arkasına koyuyordum.

Onlar da Bayan Fleming'in evine eşyaları doldurmaya başlayan ekibin bir parçasıydılar.

Ama artık değiller. Komşumdan kapı zili kamerasının görüntülerini ödünç aldım ve bu ikisi kesinlikle orada değillerdi.

İlk çocuk elimi hızlıca sıkar ve sanki "Yakaladım!" diye bağıracağımı ve kelepçelerimi çıkaracağımı beklermiş gibi geri çekilir. "Bryan," diye mırıldanır. "Tanıştığımıza... memnun oldum."

Diğeri öne çıkar, yüzünde bir tür meydan okuma ifadesi vardır. Ben de ona aynı şekilde karşılık veriyorum.

"Brady," diyor, el sıkışması gerekenden biraz daha sert. Bir başka meydan okuma. Ayrıca, kendini benimle Bryan'ın arasına yerleştirmeye devam etmesini de gözden kaçırmıyorum. Hatırladığım kadarıyla kardeşler.

"Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum," diyorum, Brady'nin ve ardından Bryan'ın gözlerine bakarak.

Doğru, çocuklar. Bazen yeni bir başlangıç yaparsınız. Siz söylemezseniz ben de söylemem.

Bay Silver muhtemelen onların hikayesini ya da büyük bir kısmını zaten biliyordur. Geçen yıl tutuklamadan sonra bir sosyal hizmet uzmanı çocukları aldı. Bunun bir koruyucu aile durumu olduğunu düşünüyorum.

Bay Silver çocuklardan Val'i dinlemelerini ve eşyalarını yerleştirmelerine yardım etmelerini istediğinde, onlar hemen ve hevesle başlarını salladılar. O halde bu iyi bir koruyucu aile durumu. *Gerçekten* iyi. Geçen yıl tanıştığım Bryan ve Brady'nin başkası için resimlerin yerleştirilmesine yardım etmeleri mümkün değil.

Bu beni birazcık değil, çok şaşırtıyor.

Onların yardımıyla, on dakika içinde Val'in şövaleyi kurup, garajın arkasına bitişik odada tuvallerin duvarın önüne istiflenmesini bitiriyoruz. Güneş battı ama bu odadaki büyük pencerelerin çok fazla ışık alacağını söyleyebilirim.

Bu resim yapmak için iyi bir şey, değil mi? Val'in ne yaptığını hiç bilmiyorum, ama insanlar sanatçıların iyi ışığa ihtiyaç duyduklarını sürekli söylüyorlar.

iyi ışığa ihtiyaçları olduğunu söylüyorlar.

"Siz çocuklar top oynar mısınız?" diye soruyorum son kutuyu içeri getirirken. "Dışarıda pota gördüm."

John hevesle başını sallar ve kısa buklelerini eliyle düzeltir. Brady ve Bryan daha hafifçe başlarını sallarlar, hala geldiğimden olduğu gibi bana karşı temkinli davranırlar.

"İkiye iki oynayalım mı?" diye soruyorum, sonra Val'e bakıyorum. "Tabii, siz ve Bay Silver üçe üç oynamak istemezseniz."

Val gülüyor. "Ben izlemeyi tercih ederim. Aslında, bunu izlemek için para bile veririm. Patlamış mısır var mı?"

Popcorn yapacağını veya sahip olacağını hayal edemediğim bir adam olan Bay Silver, başını eve doğru eğiyor. "Sanırım bir şeyler bulabiliriz."

İçeri girerler, çocuklar topu alırlar ve ben de bize yer açmak için kamyonetimi sokağa park ederim. Val ve Bay Silver, patlamış mısır kaseleri ve su bardaklarıyla dolu bir tepsiyle geri döndüklerinde, Bryan ve ben kaybediyoruz. Hem de fena halde.

Daha çok, *utanç verici bir şekilde*. Doksanların şarkısında yaşın sadece bir sayı olduğunu söylüyorlar, ama sınırsız enerjileriyle bu gençler ve benim aramdaki her sayıyı hissediyorum. Ayrıca çok da iyiler — bu tür bir garaj yolunda oynanan maçlar benim deneyiminin sınırlarıdır. Oyunlar benim tek tecrübem.

Nefes nefese, ter içindeyim ve henüz bir şut bile atamadım. Val'in izlemesi beni daha güvenli hissettiriyor diyebilmeyi isterdim, ama aksine, onun varlığı beni çok daha kötü yapıyor. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Bryan, pas atmaya çalıştığımda inliyor, neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşüyorum ve topu Brady'ye hediye ediyorum, o da potaya dokunmadan topu potaya atıyor. Eğilip ellerimi dizlerime koyuyorum ve nefesimin kesilmesinden endişelenmem gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyorum.

"Üzgünüm dostum. Bu anlaşmada sen kaybettin," diyorum Bryan'a, ama o gülümsüyor ve sırtıma bir şaplak atıyor.

"Hadi ama. Henüz ölmedin, ihtiyar."

Hırıltılı bir kahkaha atıp, *yaşlı adam* olarak adlandırılmam konusunda yorum yapmamaya karar veriyorum. "Yakın. Ne kadar yakın olduğunu bilemezsin," diye mırıldanıyorum.

Bay Silver ve Val derin bir tartışma içinde oldukları için Brady'nin dikkatini çekerim. "Birkaç gün sonra Bayan Fleming'in topunu temizleyeceğim. Biraz yardım isterim. İlgilenir misin?"

Bryan başını kardeşine çevirir, ben ise Brady'nin gözlerinden bakışlarımı ayırmam. Teklifimi anlamaya çalışıyor gibi görünüyor.

"Hile yok," diye başımı hızlıca sallayarak sessizce söylüyorum. "Ve zorunlu değil. Sadece eski bir yanlış düzeltmek için bir fırsat."

"Orada olacağız," diyor ve sonra Brady beni ve Bryan'ı geçip tekrar gol atmayı başarıyor.

Onlara dört puan daha verirsem, benim yaşımdaki birinin basketbol maçı sırasında kalp krizi geçirmesi mümkün mü diye merak ediyorum. benim yaşımdaki birinin basketbol maçı sırasında kalp krizi geçirmesi mümkün mü diye merak ediyorum. Evet diye düşünüyorum.

Omzumda bir dokunuş hissediyorum. Bu sefer Val. Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme var. "Ben oyuna giriyorum," diyor ve başını Bay Silver'ın izlediği bahçe sandalyelerine doğru eğiyor.

"Benim yerime geçmek istediğinden emin misin, Tiny?"

Gözlerini deviriyor. "Bu kadar çok olmuş gibi bakma. Alınabilirim."

"Sadece az önce şöyle demiştin..."

"İzlemek istediğimi söyledim. Oynamayacağımı değil. Ve şimdi izledim, bence artık kenara çekilmenin zamanı geldi." Gülümsemesi hızlı ve şiddetli, üç çocuk da bağırarak hakaretler yağıdırıyor.

Ama izleyen kişi olmak benim için sorun değil. Ayrıca, ciğerlerimin düzgün çalışıp çalışmadığından emin değilim.

"Peki. Bu çocuklara çok sert davranma." Onun at kuyruğunu hafifçe çekiştirdikten sonra, onun boşalttığı koltuğa çöküyorum.

Bay Silver, genellikle spor maçlarında verilen türden büyük bir plastik bardak uzattı. "Su ister misin?"

"Tabii, seve seve."

Hiçbir şeyi kaçırmamak için bardağı eğerek uzun bir yudum alıyorum. Çocuklar da az önce benim gibi şüpheyle bakıyorlar. Val onlardan birinin topunu alıyor ve rahatça top sürmeye başlıyor. Üçü de ondan çok daha uzun boylu ama yaklaştırmaya çekiniyorlar.

"Sadece kız olduğum için oynayamayacağımı düşünmüyorsunuz, değil mi?" diyor.

"Hayır, hanımefendi," diyorlar üçü bir ağızdan. Ama kaypak bakışları hızlı yanıtlarını yalanlıyor.

Val gözlerini kısar ve daha alçak bir duruş alır, topuyla biraz geriye doğru dans eder. "Hadi o zaman."

Hiçbiri cevap veremedi, Brady'nin etrafından hızla geçer, Bryan'a düzgün bir zıplayan pas atar ve Bryan pası geri verdiğinde muhteşem bir şut atar. Brady ve John, biraz şaşkın bir şekilde orada dururlar.

"Hayat dersi, çocuklar," der ve topu Brady'ye atar. "Asla Kadınları küçümsemeyin. Özellikle kısa boylu olanları. Ve sakın çekinmeyin."

Ama Val'in şu anki havası gökdelen kadar yüksek ve ben "bu benim kızım" demek üzereyken duruyorum.

Çünkü o benim kızım değil. Bir parçam bu fikre giderek daha fazla ısınsa da.

Ve onun uyarısından sonra, çekinmiyorlar. Çoğunlukla. Üçünün de Val'i incitmemeye dikkat ettiğini görebiliyorum, ama birkaç dakika içinde, Val'in kendini savunabileceği ve aynı şekilde karşılık verebileceği açıkça belli oluyor.

Val'in basketbol oynayabildiğini nasıl bilmiyordum? Kafamın içinde Val hakkındaki bilgilerimin bulunduğu oda büyük bir tadilattan geçmiş gibi hissediyorum.

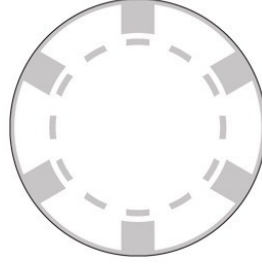
Val'i tezahürat etmek için ağzımı açtığım anda John biraz fazla sert girerek onu betona düşürdü ve Val'in başının arkası doğrudan darbe aldı.

O hareket edemeden yanına gittim, çocuklar ve Bay Silver de hemen arkamdaydı.

"İyi misin, Tiny?" Birkaç gün önce onu yatağa attıktan sonra yanına diz çöktüğüm anı bir an için hatırladım. Belki de onu balonlu naylona sarmam gerekir.

Ama o büyük kahverengi gözleriyle bana gururla sırtınca biraz rahatlıyorum. "Onlara çekinmemelerini *söyledim*."

BÖLÜM 20

Val

DIYETLERLE ASLA ARAM YOKTUR. Kısa ve kıvrımlı vücudum neyse odur. Ama bir keresinde Homecoming için bu elbiseyi *gerçekten* çok istemiştim. Mağazada sadece bir beden küçük olanı vardı. Yine de satın aldım ve bir ay boyunca onu giyebilmek için beş kilo vermeye çalıştım. kilo vermeye çalıştım.

Spoiler uyarısı: Elbise hiç uymadı.

Hatırladığım şey, diyetimi nasıl sürekli bozduğum. *Yarın daha iyi olacağım*, derdim kendime, üçüncü dilim pizzayı yerken. *Yarın yeni bir başlangıç yapacağım. Ama şimdilik, bunu tadını çıkaracağım* — boşluğu sürekli yediğim tüm yiyeceklerle doldurun.

Yarın pişman olabileceğim bir anın tadını çıkarma hissi, Chevy ile tam olarak hissettiğim şey.

Yarın daha iyi olacağım. Yarın onun benden hoşlanmadığını hatırlayacağım.

Ama yarın ayrı bir boyutta var, çünkü Chevy beni kamyonetine taşıyor ve beni göğsüne yaslayarak kapımı açmayı başarıyor.

Sevgili genç erkekler, diye düşünüyorum, başımı ona yaslayıp iç çekerek. *Basketbolda kendinizi tutmadığınız için teşekkür ederim. (En azından tamamen tutmadığınız için.) Beni yere deviren ve bana bu anı armağan eden kalça vuruşu için teşekkür ederim, John.*

Gözlerimin genişlemesini kontrol etmek için telefon ışığını gözlerime tutan Chevy ve Bay Silver, beyin sarsıntısı geçirmediğim kararını verdiler. En fazla hafif bir beyin sarsıntısı olabilir.

Her iki durumda da, hastaneye veya acil servise gitmeme gerek olmadığını düşündüler. Doktorlardan nefret ederim, bu yüzden zaten gitmezdim. Garaj yolunda basketbol oynarken kafama çarptığım için değil.

Düşerken başımın arkasına çarptığımı bile hatırlamıyorum, ama orada büyüyen bir şişlik var — alnımdan kaybolan boynuzun garip bir karşılığı. Chevy'nin yanında olmak kalbime VEYA kafama hiç iyi gelmiyor gibi görünüyor.

Ancak şu anda, kafatasımın arkasındaki ağırlı zonklamaya rağmen, kafam iyi hissediyor. Her şey bulanık ve uçarı, düşüncelerim patlamadan önce yavaşça yüzeye çıkan baloncuklar gibi — bir saniye sonra unutuluyor.

Belki de o beyin sarsıntısı konuşması sadece saçmalık değildi.

Ama beni buraya getirdi. Ve şu anda Chevy'nin kollarında, ben tamamen iyiyim. "Beni bırakmalısın, kadın," diyor Chevy hafifçe, ve ben onun ben birine ne kadar sıkı sarılabileceğine dair dünya rekoru kırmaya çalışırken, onun beni koltuğa oturtmaya çalıştığını anlıyorum.

Kıkırdayarak boynuna sıkıca sarılmayı bıraktım. "Tamam."

"Acı çekiyor musun?" diye soruyor, bacaklarımı kamyonete sokup beni koltuğa oturturken.

"Hayır. Daha çok uykum var. Ve popom ağrıyor. Popoda beyin sarsıntısı olabilir mi?" diye soruyorum.

"Hayır."

"Emin misin? Buttcession tamamen mantıklı geliyor."

"Hayır," diye mırıldanıyor Chevy, üzerime eğilerek emniyet kemerimi takmaya çalışırken.

Ben hiç yardımcı olamıyorum, gevşek ve güçsüzüm ve ısrarla buttcession olduğunu söylediğim bir şeyim var. "Ama kafanı kontrol ettirmek için hastaneye gitmemiz gerektiğini düşünmeye başlıyorum."

Onun ön kolunu tutuyorum. "Hastane yok. Doktor yok. Söz ver?"

O, toka aramaya devam ederken iç geçirir. "Bakacağız. Seni yakından takip etmem gerekecek."

Bu hoşuma gitti! Gülümserim, yanağına burnumu sürtmekten zar zor kendimi alıkoyarım. Yani, *tam orada!*

Onun yerine, sadece yakışıklı profilini inceliyorum. "Bana iyi bak, Chevrolet Boyd."

İfademin ardından gelen sessizlikte kemerimin sesi yüksek çıkıyor. Chevy olduğu yerde donuyor, sadece gözleri bana doğru kayıyor. Gözleri çok büyük ve mavi. Çok sıcak. Çok *yakın*.

Eğer biraz öne eğilirsem...

Bir anda, Chevy ortadan kaybolur. Kapı neredeyse yüzüme kapanır — *ne kaba!*

Sonra kamyonetin kendi tarafına tırmanıyor. "Boo," diyorum, ama beni görmezden geliyor.

"Seni eve götürelim."

"Eve." Bu kelimeyi duyunca tekrar mutlu olurum. Chevy ile eve. Evet. Kapıya yaslanırım. Yüzümü soğuk cama dayadığımda hissettiğim soğukluğu seviyorum. Soğukluk güzel.

Uykuya dalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki hatırladığım şey, kapımın açılması ve üst bedenimin neredeyse Chevy'nin kollarına düşmesiydi.

"Hey, dur bakalım," diyor, sanki ben ürkek bir atmışım gibi, hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş ve uyanmış bir kadın değilmişim gibi. Büyük ellerinden biri omzumu nazikçe kavrarken, diğeri emniyet kemerimi çözüyor. Sonra Chevy beni tekrar kaldırıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve gözlerimi kapatıp kalp atışlarının sesini dinliyorum.

"İyi misin, Tiny?" diye sorar Chevy, ön verandanın merdivenlerini çıkarken. "Ya da belki o basketbol maçından sonra sana Scrappy demeye başlamalıyım."

"Bana Tiny demeni seviyorum."

Düşüncelerim, Lindy'nin Chevy'nin sadece bana takma ad taktığına dair söylediklerine kayıyor.

Söylediği *diğer* şeyler de merak ediyorum. Chevy'nin bana karşı hisleri olabilir mi? Bir nedenden dolayı sakladığı ya da inkar ettiği hisler?

Lindy, Winnie'nin onu uyardığını söyledi. Belki de o ve ben konuşmalıyız, böylece o uyarıyı geri alabilir. Ya da onu uyarmalıyız.

Ama nedeni bu değilse... onun neden direndiğini bilmek ister miyim?

Düşünmek beynimi zonklatıyor, bu yüzden düşüncelerime gitmelerini söylüyorum.

Chevy bizi eve götürürken gözlerimi kapalı tutuyorum. Bu, Chevy'nin beni yaralandığım için taşıdığını değil, ya da burası onun evi değil, *bizim* evimiz ve geceyi geçirmek için eve dönüyoruz.

Yatak odalarını ayırmak için değil. Tek bir yatak odası, tek bir yatak ve bütün gece onun göğsüne sarılıp, onun yüzüğünü takıp, onun soyadını taşıyarak geçirmek için.

Belki duş aldıktan *sonra*, çünkü ikimiz de basketbol oynadıktan sonra pek temiz sayılmayız. Her nasılsa, erkeklerin genelde yaptığı gibi, Chevy hala harika kokuyor. *Kraken gibi*, diye düşünüyorum, kendi kendime gülümseyerek.

"Sana Tiny demem hoşuna gidiyor, değil mi?" diye soruyor. "Ben hep seni kızdırdığımı sanıyordum."

"Belki de benimle dalga geçmeni seviyorumdur."

Chevy duraksıyor ve anahtarlarıyla oynuyor, umarım benim söylediğimin nasıl yanlış yorumlanabileceğini benimle aynı anda fark ettiği için değildir.

Kafam açıklamak için çok bulanık.

Bir şekilde beni tek eliyle tutarken kapıyı açmayı başarıyor. Ben de ellerimi boynuna dolayarak, Chevy'nin gövdesinden asla sıyrılmak niyetinde olmayan bir deniz kabuğu gibi ona destek oluyorum.

Bizi içeriye götürüyor ve botunun arkasıyla kapıyı kapatıyor. Neden bunu bu kadar seksi buluyorum?

"Yatağa mı, kanepeye mi?" diye soruyor ve yine, farklı bir gerçeklikte bu soruyu duymayı arzuluyorum.

"Kanepe, sanırım."

Yatak, Chevy'nin benimle kalmayacağı anlamına geliyor. Kanepe ise, onun göğsüne yaslanmış, olduğum yerde kalma şansım olabileceği anlamına geliyor.

Ama Chevy oturup beni kendine yakın tutmak yerine, beni nazıkçe kanepeye indirip bırakmaya çalışıyor. Ben protesto ederek ses çıkarıyorum ve inatçı bir deniz kabuğu gibi boynuna daha sıkı sarılıyorum.

O gülümser. "Val, bırakmalısın tatlım."

Tiny'yi unut. Chevy'nin bana tekrar tekrar "tatlım" demesini istiyorum.

"Neden? Neden burada kalamıyorum?" diye soruyorum, ne kadar muhtaç olduğumu bilerek.

İhtiyaç duyulan ve mızımız. Ama gözlerim hala kapalı. Bu benim mutlu rüyam.

"Sana su ve ibuprofen getireyim," diyor. "Sanırım yakında başın çok ağrıyacak. Bırak da seninle ilgileneyim."

Peki, madem öyle diyor...

İç çekiyorum ama ellerimi boynundan çekiyorum. SS Chevy'de inatçı bir deniz kabuğu olmak buraya kadarmış.

Ama başımı dikkatlice kaldırıp altına bir yastık koyduğunda ödüllendiriliyorum. Sonra yumuşak mavi battaniyemi alıyor ve ayaklarımdan başlayarak sıkıca altına sokuyor. Bacaklarımdan yukarı doğru ilerlerken, vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor. Chevy'nin beni battaniyeye sardığı için gerçekten çok heyecanlanan uyluklarımın üstünde duruyor ve bakışları benimkilere kayıyor.

"Çok mu fazla?" diye sorar ve ben *"Daha fazla! Daha fazla! Daha fazla!"* diye bağırmanın için zor tutarım kendimi.

Kollarımı vücuduma düz bir şekilde uzatıyorum. "Beni sarmala," diyorum.

O gülerek beni örtmeye devam eder, bunu büyük, dramatik bir şekilde yapar. Omuzlarıma ulaştığında, battaniyeyi çeneme kadar çeker. "İşte. Nasıl, gelecekteki kelebek?"

Yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, mavi gözlerindeki lacivert benekleri görebileceğim kadar yakın. Yanağımda nefesini hissedebileceğim kadar yakın. Açıkçası

battaniyeyi bana bu kadar iyi sardığı için mutluyum. Bu, tüm kontrolümü kaybetmemi ve onun ağzını benimkine çekmemi engelleyen tek şey.

Chevy direnir miydi?

Geri çekilip bana onun *arkadaşı*, küçük *kız kardeşi* olduğumu hatırlatır mıydı?

arkadaşı, *oda arkadaşı* mı?

Yaklaştığımızda aramızdaki havanın, performans artırıcı ilaçlar almış bir elektrik fırtınası gibi yüklendiğini hayal mi ediyorum?

Hislerim *gerçekten* karşılıksız mı?

Tereddüt ediyor, muhtemelen benim cevabımı bekliyor, ama ben soruyu unuttum. Bir soru mu sordu? Gerçekten kelimeleri kullanmamız gerekiyor mu?

Ya da... belki de ağızlarımızı *başka* bir şekilde kullanabiliriz?

Yemin ederim ki bu sadece hayal değil. Kafamın arkasındaki şişlik yüzünden böyle görmüyorum. Göz bebeklerinin genişleyip gri-mavi gözlerini karartışını hayal etmiyorum. Nefesinin kesilmesini ya da gözlerinin yanaklarımdan aşağı doğru bir yol izleyip dudaklarımda üzerinde durmasını uydurmuyorum. Öpülmeyi yeterince kez yaşadım, bir öpücüğün yaklaştığını hissedebiliyorum. Ve şu an da o anlardan biri.

Kalbim, beklenti ve arzuyla beslenen çılgın bir ritimle atmaya başlıyor.

Öpüşme üç... iki...

Chevy neredeyse geriye sıçrayarak, homurdanarak sehpaye çarpar. Hayal kırıklığından çılgılık atmamak için elimden geleni yapıyorum.

Ben battaniyeden çıkıp ona sarılmayı düşünemedim, o uzaklaşır, daha doğrusu kaçır. "Su ve ilaçları getirip hemen döneceğim."

Ve seni. Ama bu sefer, işler yolunda giderken seni engelleyen çekincelerle gelme.

Mutfakta dolap kapaklarının açılıp kapandığını duyuyorum ve Chevy bir dakika sonra geri gelir ve tavandaki ışığı açar. Gözlerimi sıkıca kapatarak inlerim. Kapalı göz kapaklarımdan bile ışığı tekrar kapattığını anlayabiliyorum.

"Çok mu fazla?" diye soruyor ama cevap vermiyorum.

Çünkü bu yeterli değil. Birdenbire tüm bunlar *yetersiz gelmeye başladı*. Arkadaşlık. Ev arkadaşlığı. Yakın ama çok da yakın olmayan ilişki. Flörtleşme, dokunma, aramızdaki elektrik ve onun sürekli kaçmaya çalışması, aramıza duvarlar örmesi. Benim hiçbir şey hissetmediğimi

ve sınırın yakınına geldiğimizde fark etmiyormuş gibi davranmam ve sonra Chevy'nin çekip gitmesi.

Ona olan hislerim her zaman uygunsuz ve imkansızdı. Chevy hiçbir zaman arkadaşlık hissinden başka bir şey vermedi, bu da aramızda sert bir durdurma yarattı. Cümlelerin sonundaki nokta gibi.

Ama bu sağlam noktalama işareti her geçen gün biraz daha çok üç nokta gibi geliyor.

Belki de bir soru işareti gibi.

En azından, her uzaklaştığında. Ve onun cümleye nokta koyup koymadığını ya da sadece parantez içine aldığını karar veremiyorum. Ya da belki de bu benzetme hiç uymuyor ve kafamdaki yaralanma nedeniyle benzetme yapmamam gerekiyor.

"Al bakalım."

Chevy sehpaye oturur, bana bir tablet ve bir bardak su uzatır. Hapı yuttuktan ve suyu içtikten sonra, bardağını masaya koyar. Koltuğa oturmasını ya da belki uzaktan kumandayı bana uzatıp odadan çıkmasını beklerim. Bunun yerine, beni şaşırtarak ayaklarımı kaldırıp oturarak, önceki gece yaptığı gibi onları kucağıma koyarak beni şaşırtır. Tek tek, dikkatlice ayakkabılarımı çıkarır ve ayaklarımı ovmaya başlar.

Bu cennet gibi.

Ama yüzünü yüzümden uzak tutmasının kasıtlı olup olmadığını merak etmeden edemiyorum. Dudaklarını dudaklarımdan uzak tutuyor.

Chevy, "Film falan izlemek ister misin?" diye soruyor.

Ya da *başka bir şey*. Onunla gerçekten, GERÇEKTEN *bir şeyler* yapmak istiyorum. "Aklında ne var?" diye soruyorum.

Başparmakları ayak tabanlarımı ovuştururken, ben bir iniltiyi yutuyorum. Adam ayak masajı yapmayı iyi biliyor.

"*Yüzüklerin Efendisi*'ni izlemem gerektiğini söylememiş miydin?

Toplumun işlevsel bir üyesi olmakla ilgili bir şeydi."

Sakin ol, kalbim! "O filmleri benimle izlemek mi istiyorsun? Bu oldukça büyük bir taahhüt."

Chevy göz kırpmıyor. "İstediğim zaman taahhütte bulunabilirim."

Gerçekten yapabilir misin? Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş olsam da, bu soruyu kendime saklamayı başardım.

"Akşam yemeği ne olacak?" diye soruyorum. "Bir şeyler yapmam gerekiyor." "Hiçbir şey yapmayacaksın. Orada oturup şımartılacaksın, biz de film izleyeceğiz. Yemek sipariş edeceğim. Pizza mı, Çin yemeği mi, yoksa başka bir şey mi istersin?"

"Chevy, tüm bunları yapmana gerek yok. Düştüm. İyiyim."

Kaşlarını çatarak ellerini topuklarına kaydırıyor. Gıdıklanmıyorum, az önce olduğu gibi değil, ama parmaklarının tenimde kayması beni titretir.

"Lütfen rahatla ve sana bakmama izin ver. Sana borçlu olduğumu hissediyorum.

Sen taşındığından beri, bir yumurta aldın..." "Boynuz tercih ederim."

O burun kıvrırır. "Tamam, bir *boynuz* ve şimdi de kafanın arkasında büyük bir şişlik."

"Popoküsyonu da unutmayalım," diyorum.

"Evet. Tamam, popo sarsıntısı. Mesele şu: Senin sağlığın ve güvenliğinin konusunda pek de iyi değilim. Ve bu önemli. *Sen* önemlisin."

Sesindeki endişe, duygularımın kabarmasına ve göğsümü doldurmasına neden oluyor.

Çünkü onun endişesini *istiyorum*. Ama arkadaşımın ağabeyi gibi bir endişe değil. Sadece arkadaşça bir endişe değil.

Hayır, ben sahiplenici, koruyucu ve özel bir endişe istiyorum. Her şeyi tüketen, hiç bitmeyen türden bir endişe. Başka biri yaklaştığında "*O benim*" diye homurdanan türden bir endişe istiyorum.

Chevy, birkaç paket servis menüsü almak için ayaklarımdan ayrılır. mutfak. Çin yemeği yemeye karar veriyoruz. Sipariş verdikten sonra Chevy, *Yüzük Kardeşliği* filmini başlatıyor, sonra ayaklarım kucağında oturarak, tam bir masajdan ziyade hafifçe ovmaya başlıyor. Frodo ve Sam yüzükle yolculuğa çıktıklarında yemek gelmiş ve Chevy kahve masasına tabakları koyar.

"Bay Silver'ın koruyucu aile olduğunu biliyor muydun?" diye sorar Chevy, portakallı tavuktan bir ısırık alarak.

"Kesinlikle bilmiyordum. Onun böyle bir şey yapacağını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi." Başımı sallıyorum, onun çocuklara sert ama nazik bir şekilde konuştu ve hepsi saygıyla karşılık verdi. "Ama kesinlikle iyi bir iş çıkarıyor gibi görünüyor. Ayrıca şok edici."

"Evet." Bir dakika sessiz kaldı. "Ama sana pek iyi davranmıyor."

Yumurta rulomdan bir ısırık alırken bunu düşündüm. Bu haftaya kadar, hemen aynı fikirde olurdum. Hiç sorgulamadan, düşünmeden. Ama stüdyosunu teklif ettiğinden beri, etkileşimlerimizi farklı bir bakış açısıyla görmeye başladım ve bunca zamandır yanlış mı yorumladığımı merak ettim. *Onu* yanlış mı yorumladım?

Görünüşte, Bay Silver sert ve evet, belki de kaba. Ancak bunun altında, huysuz bir nezaketin küçük işaretlerini görmeye başladım. şimdi onları arıyorum. Onu çocuklarla birlikte görmek, onun içten içe huysuz bir adam olduğu yönündeki şüphemi daha da pekiştirdi.

"O kadar da kötü biri değil," diyorum.

"Bence sen herkeste iyi yanları görebiliyorsun, Tiny. Ve bence sen onların içindeki iyiliği ortaya çıkarıyorsun."

Onun iltifatları beni o kadar duygulandırdı ki, ona teşekkür bile edemedim.

"Peki, seni motive eden şey sanat mı? Hayatında yapmak istediğin şey bu mu?" diye soruyor.

Kafam yumuşak ve sünger gibi hissettiğimde bu büyük bir konuşma, ama hayır demeyeceğim. "Onlardan biri. Ama sanatçı olmaktan daha çok, anne olmak istiyorum."

Chevy'ye ihtiyatla bakıyorum, onun gergin ve kaçmaya hazır olmasını bekliyorum. Oysa o sadece beni dikkatle izliyor.

"Sanatı seviyorum ve her zaman resim yapacağım, ama bir aile kurmak istiyorum, istediğim ama hiç sahip olamadığım türden bir aile. Mari'nin harika bir iş çıkarmadığını söylemiyorum," diye ekliyorum hemen.

"Gerçekten de öyle," diyor Chevy sessizce. "Benim ve Winnie için de."

Annesini düşündüğünü biliyorum, eğilip dizine hafifçe vuruyorum ve ona cesaret verici bir gülümseme atıyorum.

"Her neyse, benim istediğim bu. Sanat ve aile. Ya sen?" Chevy ağzını peçeteyle siler ve sudan uzun bir yudum alır.

"Emin değilim," diyor. "İşimi seviyorum, ama iş dışında... Hala kendimi bulmaya çalışıyorum."

Onun cevabından hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum ve sanırım o da bunu fark ediyor, çünkü bana tipik bir Chevy gülümsemesi atıyor, gamzeleri ortaya çıkıyor ve sonra boş tabağını mutfığa götürüyor. *Kendini bulmaya çalışıyor*, diyorum kendime. *Bu iyi bir şey. Bu bir adım.*

Neye doğru, bilmiyorum. Ama *umarım* bana doğru, bize doğrudur.

Tabakları yıkayıp bulaşık makinesine koyduğunu duyabiliyorum. Kirli tabakları öylece bırakabilecek türden bir insan değil. Chevy'nin temiz olduğunu hep biliyordum, ama onunla yaşamak, düzenli olma eğilimini daha da vurguladı. Eşyalarına ve sevdiklerine gösterdiği özen ve ilgiyi takdir ediyorum.

Geri döndüğünde, yanımdaki kanepeye oturdu. Artık uzanmak yerine oturuyorum, bu yüzden birbirimize dokunmamız için bir mazeret yok. Peki,

tahmin et ne oldu? Ben bahane beklemiyorum. Battaniyeyi kapıp, ona yaklaşıyorum ve yeni bir yuva arayan bir sokak kedisi gibi, Chevy'ye o bana sarılmak zorunda kalana kadar sıkıca sarılıyorum.

Hiç pişman değilim.

O oynat düğmesine basıp hobbitlerin yolculuğunu izlemeye devam ederken, ben daha çok Chevy'nin düzenli kalp atışlarına ve omuzlarımın üzerindeki kolunun ağırlığına odaklanıyorum. Birkaç dakika sonra, biraz gevşer ve elini battaniyenin üzerinden kolumda yukarı aşağı gezdirir.

"Mari'yi havaalanına kim götürecekt?" diye soruyor.

Soru birdenbire geliyor ve bu konuya ilişkin yoğun inkarımı düşünürsek, sanki Chevy Alaska'daki bir kulübenin kapısını açmış ve içeriye soğuk rüzgarların girmesine izin vermiş gibi. Havayı bozmak için iyi bir yol, dostum.

"Sadece ben."

"Bana gün ve saati hatırlatır mısın?"

Sanki bunu daha önce konuşmuşuz gibi konuşuyor, ama kesinlikle konuşmadık. Yine görüyoruz: Mari'nin gerçekten ayrılacağını düşünmekten veya konuşmaktan kaçınmaya çalışıyorum. Onu görmek için bazen günde üç kez lokantaya uğruyorum, tezgahın arkasındaki görüntüsünü hafızama kazımak için. O gittikten sonra orada tekrar yemek yiyebileceğimden emin değilim. Ama tabii ki Big Mo'yu desteklemem gerekecek, bu yüzden yapacağım.

"Uçağı iki gün sonra kalkıyor. Winnie'nin partisiyle aynı gün." Winnie, Kyoko'yu Sheet Cake'e hoş geldin partisi vermek için bir parti düzenlemeye karar verdi. Sanırım Mari'nin benim için ayrıldığı gün için planladı, yatakta ağlamamı önlemek için.

"Çalışmıyorum. Seninle geleceğim."

"Buna gerek yok, Chevy."

Ama ben gerçekten, GERÇEKTEN onun gelmesini istiyorum. Onun önünde ağlamak istediğimden değil - ve ağlayacağım da - ama yalnız kalmak istemiyorum.

Zaten beni ağlarken görmemiş de değil, bugün ilk kez değildi. Beni birkaç haftadan fazla tanıyan herkes bu ayrıcalığa sahiptir. Lindy, kendisinin orta yolcu olduğunu söylemeyi sever, oysa benim duygularımın yüzeye çıktığını, Winnie'nin ise duygularını bir kasada sakladığını söylemekten hoşlanır.

"Havaalanına gideceğiz, sonra da Winnie'nin partisine. Seni yalnız göndermeyeceğim, Tiny."

Kollarını bana daha sıkı sarıyor ve ben bir kedi olsaydım, mırıldanıyor olurum. Dudakları saçlarıma değdi mi, yoksa bu sadece benim hayalim miydi?

"Yalnız değilsin," diye devam ediyor. "Umarım bunu biliyorsundur. Burada seni seven insanlar var. Ben varım."

Onun sözleri bir merhem gibidir. Ama aynı zamanda beni huzursuz da ederler, çünkü tam olarak duymak istediğim şeyi söylemiyor.

Gözlerimi kapatıp, sözcükleri Scrabble taşları gibi hareket ettirip, Chevy'nin gerçekten söylemesini istediğim şekilde yeniden düzenliyorum: "Yalnız değilsin. Burada insanlar var. Ben varım. Seni seviyorum."

O böyle demedi. Ama şimdilik, alabildiğimi alacağım, yani Chevy'nin tatlı sözlerini ve benim en sevdiğim filmlerden birini izlerken bana sarılmasını. En sevdiğim filmlerden birini izlerken bana sarılması.

En azından o, beni bir kez daha uzaklaştırmaya karar verene kadar.

NEIGHBORLY UYGULAMASINDAN

Konu: Hoşa kal, Mari!

Bob1

Bu günün geldiğine inanamıyorum. Mari ayrılacak. Sheet Cake yarın. Eğer onu lokantada görmeye uğramadıysanız, bugün son gününüz! Herkes en çok neyi zleyecek?

TheRealBob

Onun gülümsemesini özleyeceğim. Ve ne kadar uzun süre lokantada kalırsak kalalım, sadece kahve isek bile hiç aldırış etmemesini özleyeceğim.

Vanz

Sadece kahve içiyorsanız, bir lokantada yer kaplamamalısınız.

Chels

Herkes Bob'ların bol bahşış verdiğini bilir. Boş ver, Vanz. Mari'nin saına taktığı çiçeği görmeyi özleyeceğim.

1BigBass

Her zaman gülümsemeyle karşılanmayı özleyeceğim. Bazen sadece onun gülümsemesini görmek için oraya giderdim.

DeltaDeltaDelta

Ben lokanta yemeği yemem, o yüzden bunun ne önemi var anlamıyorum.

Cal_45

DDD'yi uygulamadan kaldırabilir miyiz? Ya da en azından bu konuyu?

DeltaDeltaDelta

Burası zgr bir lke. Beni kaldırmak, Anayasa'nın 1. maddesinde belirtilen haklarımı ihlal etmek olur.

Neighborly Mod

Birinci Anayasa Değişikliği, özellikle hükümetin ifade özgürlüğü üzerindeki yetkisini düzenler. Bu uygulama özel mülkiyet olduğu için, bu kural geçerli değildir. Kullanıcılar, yalnızca kullanım koşulları ihlal edildiğinde askıya alınır. Bununla birlikte, Mari hakkında kötü konuşan kullanıcılar sadece askıya alınmakla kalmayacak, aynı zamanda yasaklanacaktır. Lütfen nazik ve her şeyden önce komşuluk ruhunu unutmayın!

1BigBass

Winnie sana söyledi, DDD!

SweatPea23

Bir keresinde işte çok kötü bir gün geçirmiştım ve başka açık yer olmadığı için lokantaya uğramıştım. Mari bana yemek verdi ve işimdeki sorunları dinledi. Bunu asla unutmayacağım. Ya da onun peynirli mısır lapası.

Vanz

Tüm yemekler aslında Big Mo'nun yemekleri değil mi? O şef olduğu için...

WayneNGarthBrooks

Big Mo'nun Mari'nin tariflerini kullandığını ve Mari'nin ona yemek yapmayı öğrettiğini sanıyordum.

BagelBytes

Mari'nin Sheet Cake'de olmayacağını düşünmek bile beni üzüyor. restoranı ve Big Mo'yu desteklemeye devam edeceğim, ama Mari'yi çok özleyeceğiz. Seni seviyoruz Mari!

BobToo

Teşekkürler Mari. Hepimize gidecek bir yer verdiğin için. Ve Tank Graham sihrini göstermeye başlayana kadar şehir merkezinde açık kalan tek işletme olduğun için! Son kalan kadın sendin ve bununla gurur duymalısın. Lütfen geri gelip bizi ziyaret et!

The_Real_Shell_E

Mari'nin kahkahasını özleyeceğim. Ve kapısından giren herkesi gerçekten önemseydiğini gösteren tavrını.

LindyLouWho

Mari benim için ikinci bir anne gibiydi. Bencilce, onun kalmasını istiyorum. Ama diğer ailesinin onu eve döndüğü için ne kadar mutlu olacağını hayal edebiliyorum.

Seni seviyorum Mari!

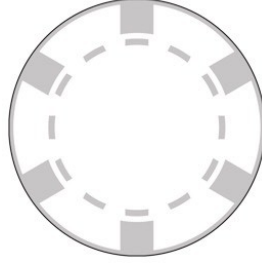
DeltaDeltaDelta

Bu çok saçma. O sadece yağlı bir lokanta işleten yaşlı bir kadın. Aş bunu artık.

Komşuluk Modu

DeltaDeltaDelta kullanıcısı askıya alınmıştır ve daha ayrıntılı incelemenin ardından uygulamadan kalıcı olarak yasaklanabilir. Lütfen nazik ve her şeyden önce komşuluk kurallarına uygun davranmayı unutmayın!

BÖLÜM 21

Chevy

Polis arabamda oturuyorum, radarımı pencereden dışarıya doğrultmuş, bazen okul bölgesinden hızla geçen hız canavarlarını izliyorum. Ceza kesmek, işimde en sevmediğim görevlerden biri. Ama ceza kesmek hiç umurumda değil. Dikkatini veremeyen veya küçük çocukları umursamayan insanlar. Bir geçit töreninde şeker dağıtmak gibi, seve seve ceza keserim.

Bu, dikkatimi biraz fazla dağıtan bazı insanları düşünmekten de Beni büyük bir esneme kaplar ve bardak tutucudaki büyük kahveden bir yudum alırım.

Dün gece kesinlikle yeterince uyuyamadım. Uzak bile değil. İlk olarak, bir filme bağlandığınızda onu izlemeyi bırakmak gerçekten zor ve şimdiye kadar hayatım boyunca hobbit ve Orta Dünya ile ilgili her şeyden kaçınmış olmama rağmen, tamamen kendimi kaptırdım. Val uykuya daldıktan sonra, ilk filmi sonuna kadar izledim. Sonunda bile nefesimi tutmuş olabilirim.

Benim kapanışım nerede? Mordor'a giderken o küçük hobbitlere ne olacak? Boromir için boğazımın düğümlendiğini itiraf etmeyeceğim. Ve o sırada Val kollarımda uyuyordu, bu yüzden kimse bir şey kanıtlayamaz.

Elbette, Val'i kollarımda tutmak geç saatlere kadar uyanık kalmamda rol oynadı. Sadece film yüzünden değildi. Göğsüme yaslanan yumuşak ağırlığı, uyurken çıkardığı minik sesler, kollarımı gıcıklayan uzun saçları. Şimdi bile bunu düşünmek içimi ılık ve yumuşak hissettiriyor.

Kendime, benim gözetimimde tekrar yaralandıktan sonra iyi olduğundan emin olmak istediğim için böyle olduğunu söylemek istiyorum. Bu sefer, onu yaralayan ben değildim.

başını yaraladı. Ama bir haftada iki kez mi? Ona daha iyi bakmalıyım.

Ama Val'e bakmak senin işin değil, diye kendime söylemeye çalışıyorum.

Sen öyle istemedikçe, diye cevap veriyorum kendime.

Ve belki de, babamın sadakatsizliğini öğrendiğimden beri hayatımda ilk kez, tek eşliliği gerçekten düşünüyorum. Bağlılık. Yeminlerimi tutma yeteneğim.

Mari'nin dediği gibi, başkalarının hataları benim hatam değil.

Bunları çok fazla ya da çok derinlemesine düşünmemeliyim, yoksa fikir parçalanır. Neredeyse optik illüzyon resimlerinden biri gibi - hayal etmeye çalışırsam, yapamam. Ama bakışlarımı biraz bulanık ve odaklanmamış bırakırsam, işte orada.

Aniden, radar tabancası yanar ve bu cadde için çok yüksek rakamlar yanıp söner. Bu, okulun önünden geçmeyen, yan caddeden gelen bir arabadır. Yine de —sınırın neredeyse iki katı.

"Burası otoban değil dostum." Koltuğumda yerimi değiştirip radar tabancasını yere koyar ve emniyet kemerimi takarım.

Ama motoru çalıştırmadan önce, araba köşeyi dönüp yasadışı bir U dönüşü yapar ve hemen arkama park eder. Arabayı ve yüksek topuklu ayakkabılarla bana doğru gelen sürücüyü tanıdığımda, kafamı direksiyona vurmayı düşünürüm.

"Arabadan in, şerif yardımcısı," diyor kız kardeşim, penceremin yanında durup ellerini beline koyarak.

"Benim repliğimi çaldın,"
diyorum yavaşça. "*Şimdi.*"

Bir iç çekerek dışarı çıkıyorum. Winnie benim küçük kardeşim olabilir, ama ses tonu *böyle* olduğunda onunla dalga geçmemem gerektiğini biliyorum. Ve bunun ne hakkında olduğunu da gayet iyi biliyorum. Ya da en azından *kimin* hakkında olduğunu.

"Yıllar önce Val'i incitmemen konusunda sana ne demiştim?" diye sorar.

İç çekip şapkamı kaldırarak saçlarımı elime alıyorum. "Çocuk sahibi olma yeteneğimi yok edeceğini."

"Aferin sana. Ama yine de... endişeli görünmüyorsun."

"Çünkü Val'i incitmedim."

Winnie'nin ifadesi değişmez. "Yani onu yataktan atıp kafasına yumruk atmadın mı?"

"Oh, şey, o..."

"Ve senin gözetiminde hafif bir beyin sarsıntısı geçirmedi mi?"

"Patronunun genç oğullarıyla basketbol oynuyordu! Ben de oradaydım! Ve sonra ona ben baktım."

Gözleri korkutucu bir şekilde kısılr. "Nasıl?"

"Onu arabaya ve sonra eve taşıdım. Onunla kaldım ve film izledik. Ona akşam yemeği sipariş ettim. O bilmiyor ama bütün gece onu izledim."

Evet, öyle yaptım. Nefes alıp almadığını kontrol etmek için odasına gizlice girdim. Nabzını bile kontrol ettim.

Bu, kardeşim için yeterli mi? Yüzüne bakılırsa, görünüşe göre yeterli değil. Gerginleşiyorum, kardeşimin saldırısına karşı kendimi savunmaya hazır oluyorum.

Ama onun yargılayıcı ifadesi tamamen beklenmedik bir şeye dönüştüğünde, neredeyse botlarımın üzerine düşüyordum: bir gülümseme.

Hayır, bir *sırıtiş*.

Bu gülümseme, başlangıçta düşündüğümde daha büyük bir belada olduğumu söylüyor. Tıpkı Mari'nin geçen gün oda arkadaşım ile ilgili soru sorduğunda bana attığı bakış gibi.

Elini uzattığında, geri çekildim. Elimde değil. Güçlü, kendine güvenen bir adam olabilirim. Rozetim, silahım ve kelepçem olan bir adam. Ama benim yerimde olan herhangi bir adamın da aynı şeyi yapmayacağını iddia edemem.

Winnie bana vurmaz. Omzumu tutar ve sıkar. "İşte tanıdığım kardeşim."
"Ha?"

Geri adım atmadan önce bana son birkaç acı verici tokat atıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana garip bir şekilde beklenmedik bir gururla bakıyor. Sanki o bir dans annesiymiş ve ben de karmaşık bir tap dansı rutini başarıyla tamamlayarak jüriden mükemmel puanlar almışım gibi.

"Kendini aşır iyi bir adam olabileceğini biliyordum. Val'in ihtiyacı olan türden bir adam."

Gözlerimi kaçırıyorum, spor arabadaki bir aptal, benim dikkatimin dağılmasından yararlanarak okul bölgesinde olması gerekenden daha hızlı gidiyor.

"Winnie, öyle değil. Biz... o... ben..."

Val ile benim ne olduğumuzu ya da ne olmadığımızı tam olarak tanımlayamıyorum. Gerçek şu ki, emin değilim.

Val ve ben *bir şey* değiliz.

Ama *hiçbir şey de* değiliz.

"Val'in ihtiyacı olan kişi olabileceğimden emin değilim," diyorum sonunda, bu sözleri söylerken, belki, sadece belki, olabileceğimi hissederek. Belki deneyebilirim.

Belki, Mari'nin birkaç gün önce bana söylediği gibi, hayaletlerle savaşmayı bırakabilirim. Winnie beni ittiğinde hazırlıklı değildim.

Geriye doğru sendelerim ve sonra beni gömleğimin yakasından yakalar, yumruğuyla sıkıca tutarken beni kendi ekip arabama doğru iter. Bazen onun boyuna göre ne kadar tuhaf bir şekilde güçlü olduğunu unutuyorum.

Zihnimde, onun işlediği tüm suçları saymaya başlıyorum: hız ihlaliyle başlayıp, yol kenarına yanlış park etmeyle devam edip, şimdi de bir memura saldırmaya kadar. Onu hapse atarsam ne olur acaba? Winnie'nin karakolda parmaklıklar arkasından bana bakması bana biraz fazla keyif veriyor.

"Sen," diyor, bir eliyle gömleğimi tutarken, diğer eliyle parmağını yüzüme doğrultuyor. "*Denemeyeceksin*. Değil mi? Çünkü küçük parmağınla söz verdin. Ama *bana* verdiğin sözü tutmaktan daha önemlisi, bu *seninle ilgili*. Benimle değil. Seninle ve Val ile ilgili. Benimle, babamla ya da annemi kaybetmemle ilgili değil. Ve kaybettirme korkunu küçümseme, Chevy. Ben de

."

Annemin adı bile içimi yakıyor. Göğsümü tutmak isterdim ama Winnie zaten gömleğimi tutuyor, bu yüzden sadece ikiye katlanmamaya çalışıyorum.

Annem yüzünden kaybetmekten mi korkuyorum?

Bunu hiç düşünmedim. Dürüst olmak gerekirse, bu konuyu hiç düşünmedim. Evet, terapi ve ruh sağlığının fiziksel sağlık kadar önemli olduğunu biliyorum. Ama hiç yardım gerektiren biri olduğumu hissetmedim. belki de bunu daha fazla düşünmeliydim.

Ama bu düşünceler beni gergin, nefes nefese ve biraz mide bulandırıcı hissettiriyor. Kim bundan kaçınmak istemez ki?

"Ben de aynı mücadeleleri veriyorum, ama deniyorum," diyor Winnie, sesi artık daha yumuşak, çok daha az cinai geliyor. "Ve ben yapabiliyorsam, sen de yapabilirsin. Sana inanıyorum, Chevy. Gerçekten."

Bu, ikimizden birini yapar. Ya da, en azından bir parçam inanmaya başladığı için, ikimizden bir buçuk yapar.

"Kısırlaştırma tehdidini hatırlatmam mı gerekiyor?" diye soruyorum. "Bu tür şeyler erkeklerin aklında kalır."

"Onunla çıkma demedim ki, seni koca aptal. Sadece onu *incitme* dedim."

Ama sorun şu ki, Val'i *incitmeden* onunla çıkabileceğimi bilmiyorum. Ve işte benim sorunum da bu. Dün gece uykumu kaçıran şey...

Onu neredeyse öpecekken, bütün gece boyunca. Beni buraya getiren şey, birine hız cezası keserek dikkatimi başka yöne çekmeyi ummak.

Winnie gömleğimi bırakıp yakamı düzelttikten sonra geri çekildi. "Sözüm geçerli. Val'e zarar verirsen, pişman olursun. James de bana yardım edecek."

Kız kardeşimden daha çok korkmam garip mi? Ayrıca, Winnie'ye evlenme teklif etmek için hala benim onayımı bekleyen James'in bana *gerçekten* zarar vereceğinden şüpheliyim. Evet dememi istiyorsa, vermez.

Kız kardeşime birkaç saniye bakarak tanıdık yüzünü inceliyorum. Siyah çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gözleri benimkilerle aynı renkte. Gerçekten bunu yapıyor. Babamızın yaptıklarını öğrenmenin ve annemizi kaybetmenin acısını aşıyor. Winnie cesur davranıyor. Her şeyi riske atıyor ve dahası, ben ona ve James'e para yatırırdım.

Aynı parayı kendime yatırır mıydım? Val ve bana?

"Anlaştık mı?" diye sorar Winnie.

"Anlaştık. Şimdi, işimiz bitti ise, gün ışığı boşa gidiyor ve benim gözetimim altında okul bölgelerinde hız yapan adamlar var."

"İşimiz bitti," diyor. "Şimdilik."

Arabama geri biniyorum ve yolcu koltuğunda klipsli tahtamı ararken, Winnie açık pencereye yaslanıyor. "Sen iyi bir adamsın Chev. Sen o değilsin. Onunla hiçbir alakan yok."

"Kasabadaki herkes bana öyle olduğumu söylemeyi seviyor," diyorum, biraz dikkatim dağılmış bir şekilde. "Evet, tabii. Çünkü onu tanımıyorlardı.

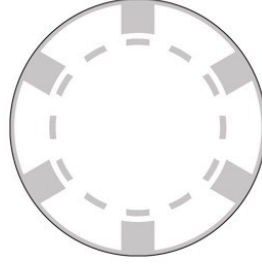
Ve senin büyük, yumuşak, marshmallow gibi kalbini de bilmiyorlar." senin büyük, yumuşak, marshmallow gibi kalbini de bilmiyorlar."

Winnie konuşurken yazdığımı fark etmemiş gibi görünüyor ve bileti uzattığımda bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Bu ne?"

"Bu, 30 km hız sınırında 55 km hızla gittiğin için. Bir kopyasını alıp, geçen ay erkek arkadaşına verdiğim çerçevenin yanına asabilirsin."

Winnie şoktan alışılmadık bir sessizliğe bürünmüş halde orada dururken, ben oradan ayrılıyorum. Beni çok fazla düşünmeye zorlayan meraklı sorularını geride bırakarak.

BÖLÜM 22

Val

RESMİ OLARAK. Havaalanlarından nefret ediyorum. Tabii, havaalanına sadece iki kez ayak bastım, ama bu çok sağlam bir fikir oluşturmak için yeterli. *Nefret ediyorum.*

Yukarıda, hoparlörler, kapılarına yetişemeyen bazı yolcuları çağırmak için cızırtılı bir sesle çalışmaya başlar. Bilet gişesine doğru koşan bir kadın, tekerlekli çantasıyla beni neredeyse yere serer. Chevy sert bir ses çıkarır ve bana öfkeyle bakar.

Kadının sırtını, beni omuzlarımdan tutup koridorun ortasından uzaklaştırırken.

Onun dokunuşuna, omuzlarımı koruyucu bir şekilde saran o büyük ellerin hissine kapılmamak için elimden gelen tek şey bu. Ve bu koruyucu hareketi, Chevy ile benim yeni bir şeye doğru gittiğimize dair giderek uzayan kanıtlar listesine eklememek imkansız. Daha büyük bir şeye.

Neredeyse hayal bile edemediğim bir şey. Koruyuculuk. Centilmenlik. Flört. Sürekli *arkadaş* hatırlatmalarının sona ermesi. Neredeyse öpüşmeler.

Ancak, küçük jestleri sevmenin sorunu, onları her yerde görmeye başlamam. Ve şu anda hepsi sadece bu. Bir anlamı olabilecek küçük hareketler, ama onları tanımlayan kelimeler olana kadar ne anlama geldiklerini bilemeyeceğim.

Ya da, bilirsin, bir öpücük. Bu bana kesinlikle bir şey söyleyebilir.

Chevy geri adım atar, ellerini indirir ve ben iç çekerim.

"Val? Hala benimle misin?" Mari'nin sesi düşüncelerimi bölüyor.

"Buradayım." Sayılır. Birazcık. Ve bu, sistemimi suçluluk duygusuyla dolu yeni bir keder dalgası

suçluluk duygusuyla karışık yeni bir keder dalgası

sistemimi kaplıyor. "Üzgünüm." "Zamanı geldi," diyor Mari.

"Öyle mi?" diye zayıf bir sesle soruyorum. "Çünkü az önce gecikme duyurusu yaptıklarını duydum ve..."

Mari beni kucaklıyor, gerçek, sonsuza dek sürecek ama bu sonsuza dek bir veda DEĞİL. Mari'yi tekrar göreceğim. Yakında.

Ama bu önemli bir şey. Bu, kesin bir son olduğunu bildiğiniz anlardan biri. Hayatında bir öncesi ve bir sonrası olan bir çizgi. Mari'nin Sheet Cake dışında başka bir yerde yaşadığı fikrini hala tam olarak kavrayamıyorum. Ya da belki de kavrayamıyorum.

Onu bırakmayı reddettiğimde Mari gülerek "Yakında görüşürüz" diyor.

"Evet." Onu daha sıkı sarıyorum ve maymunların cıvıldadığı bir yağmur ormanında böyle sarılmamızı hayal etmeye çalışıyorum

Maymunların cıvıldadığı bir yağmur ormanında böyle sarıldığımızı hayal etmeye çalışıyorum - Costa Rica'yı hep böyle hayal ederim.

Aniden onu bırakamayacağımı hissediyorum. Chevy onu tutuklar mı? Mari'yi kaçırıp burada tutmaya çalışırsam bana ne yapar? Yoksa onu arabasına geri koyup bagaja tıkmamda bana yardım eder mi?

Umarım Mari titremeye başladığımı fark etmez.

"Valentina," diye uyarıyor. "Hâlâ güvenlikten geçmem gerekiyor." "Biliyorum."

"Henüz sana sarılmadım bile," diyor Chevy arkamdan.

Mari'nin elleri sırtımdan kalkıyor. Bakmadan da onun Chevy'yi çağırdığını anlıyorum.

"Gel, gel. Grup kucaklaşması yapalım bari."

Sonra Chevy'nin kolları ikimizi de sarar ve kendimi küçük ve korunmuş hissederim. Sevilen. Güvende.

Bana başka türlü şeyler de hissettiriyor. Havaalanına uygun olmayan türden şeyler.

Arkadaşlık dışı şeyler.

Mari yanağıma öpücük konduruyor. "Seni seviyorum, prenses." "Ben seni daha çok seviyorum," diyorum boğuk bir sesle.

Ağlayacağımı biliyorum. Şimdi, sonra, sonsuza kadar. Bu yüzden onu yalnız getirmek istedim, dönüş yolunda sık sık mola vermem gerekeceğini çok iyi bilerek.

Gözlerimden yaşlar akarken araba kullanmak zor, ve ben de tam olarak bunu yapacağım.

Ve şimdi bunu Chevy'nin önünde yapacağım. Hiç iyi değil.

Yumuşak, güzel bir ağlayıcı değilim. Cildimde lekeler oluşur. Ve sesler çıkar. Burun çekme, sümük akıtma sesleri. Burnumu sildiğimde, sanki

sis düdüğü. Trafiği yönlendirebilir veya gemilerin limana girmesine yardımcı olabilirim. Chevy'yi kazanmak istiyorsam, bu doğru yol değil.

"Gerçekten gideceğine inanamıyorum," diyor Chevy ve parmak uçlarının boynumu okşadığını hayal mi ediyorum? Gerçekten merak edecek vaktim yok çünkü sonra şöyle diyor: "Sen olmadan Sheet Cake, Sheet Cake olmaz Mari."

Olamaz! Burnumun üstünde yanma hissi ve gözlerimde batma hissi başlıyor! Burada dağılmamalıyım. Gözyaşlarımı tutmalıyım.

Gözyaşlarını tutmak için insanüstü bir güç gerekiyor.

Bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Ama şu anda, iyiyim. Yarı iyi. Daha çok, birinin içine dev bir mantar tıkadığı aktif bir volkan gibiyim. Mantarın artan basınca ne kadar dayanabileceği konusunda saat işliyor.

"Çok zayıflamayın," diyor Mari, arkamdan uzanıp Chevy'nin yanağını okşayarak.

Chevy gülüyor. "Bu hiç sorun olmadı."

"Valentina yemek yapabilir. Sana bakmasını sağla! Bu adama yemek vermeyecek misin, Val?"

Çok ince, Mari. Çok ince.

Chevy'nin beni göremediğini bilerek gülümsüyorum. "Deniyorum. Adam inatçı."

"Bunu ben de bilmiyor muyum?" diyor Mari.

"Hey, ben buradayım," diyor Chevy.

Kesinlikle öyle. *Tam burada* duruyor, bir kolunu omzuma dolamış, göğsünü sırtıma dayamış. Parmak uçları *kesinlikle* boynumda hareket ediyor — küçük dokunuşları beni titretmeye yetiyor.

Aniden bu tür bir yakınlık için çok fazla ısındım ve elimden geldiğince çabuk üçlü kucaklaşmadan kurtuldum. Chevy geri adım attı ve ellerini ceplerine soktu. Bakışları üzerimde dolaşüyor, sanki iyi olup olmadığımı ya da tüm uzuvlarımın yerinde olup olmadığını kontrol ediyor gibi.

Mari, parmağını onun göğsüne doğrultarak azarlıyor. "Yüzüne karşı söyleyeceğim, genç adam. Sen inatçısın. Val'in seninle ilgilenmesine izin ver." Sonra parmağını bana çeviriyor. "Sen onunla ilgilenecek misin?"

Sanki sorması gerekiyormuş gibi. Gözlerine bakarak, benim gözlerimdeki meydan okumayı görmesini umuyorum. "Hiçbir şeyden daha çok istemezdim."

Chevy'nin yanaklarının bir an önce olduğundan daha pembe olup olmadığına karar veremedi, Mari ikimizin ellerini de kendi ellerine alır ve geri adım atmadan önce bizi el ele tutmaya zorlar.

Çok mu bariz?

Onun bariz çöpçatanlık girişimini reddedip protesto edebilir veya şaka yapabilirdim.

Bunun yerine, Chevy'nin elini tutmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi parmaklarımızı birbirine kenetledim.

Bu cesur bir hareket. *Bana bakın, cesur Val şehre geldi millet!*

Bu arada, cesur Val'in sakın görünüşünün altında, çılgınca bağırان ve coşkulu saçmalıklarını gevezelik eden küçük bir grup yordakçı var. Çünkü *Chevy'nin elini tutuyorum.*

"Ve sen benim Val'ime iyi bakacaksın," diyor Mari.

"Bakacağım."

"O bana güvenli bir şekilde ulaşana kadar ona iyi bak. Peki ya sonra?"

Mari omzunu kaldırıp sırtıttı. "Belki ona bakmaya devam edersin."

Chevy yanımda kıkırdayarak gülerken ben gözlerimi deviriyorum, ama gülümsüyorum. Ve beni bırakmak yerine parmaklarımı sıkıca tutmasını da kaçırmıyorum.

Yanağıma son bir öpücük kondurup Chevy'ye göz kırpan Mari, el bagajlarını alır ve güvenlik kontrolüne doğru yürür. Onu kovalayıp yere yatırıp, uçağını kaçırana kadar onu tutma isteğı çok güçlü.

Bu gerçekten oluyor. O gerçekten gidiyor. Ve ben de yakında onu takip etmeliyim.

Yapabilir miyim? Gerçekten gitmek istiyor muyum?

Son zamanlarda bu soruları çok düşündüm. Erken çiçek açan bir ot bulduğumda, netlik kazanmak için yazı tura attım ve karahindiba dilek tuttum. Bir keresinde, o sıcak hatlı medyumlardan birini bile aradım, ama bana Kosta Rika'ya taşınmam gerekip gerekmediğini söylemedi, *sadece* bu haftanın loto oynamak için şanslı bir hafta olduğunu söyledi.

Her ihtimale karşı, oynadım. Tek bir numara bile tutmadı.

Mesele şu ki: Mari'nin gidişini izlerken, şimdi de eskisi kadar emin değilim.

Hiç tanışmadığım ailemle tanışmak istiyorum. Gerçek, çalışan bir sanatçıdan öğrenmek istiyorum. Teksas'tan çıkmak istiyorum — *kişisel algılama, ülkenin en harika eyaleti* — hayatımda ilk kez. Gitmem *gerekliyor*. Kendim için.

Bunu biliyorum, Chevy'nin elini tutan elim, beni kalmaya ikna edebilecek bir çapa gibi hissettirse de.

Ve geri döneceğim! Chevy'nin bekleyemeyeceğı bir durum yok. İnsanlar her zaman uzun mesafeli ilişkiler yaşıyor. Eğer - ve benim için bu hala bir "eğer" -

burada bir şey olursa.

O zaman, Chevy'nin benimle daha farklı olamayacak kadınlarla olan ilişkilerini yıllarca izlediğimi veya duyduğumu hatırlıyorum. Chevy uzun mesafeli bir ilişki yaşayabilir mi? Hatta bir ilişkiye bağlı kalabilir mi?

"Elin çok sıkı," diyor Chevy.

Kendimi tutmam LAZIM. Tamamen panik fırtınasına giriyorum. Ama o, neredeyse kemiklerini kıran elimi kastediyor.

"Üzgünüm."

"Öyle olma," diyor, mavi gözleri keskin ve benimkilere odaklanmış. "Ben yanındayım."

Beni nasıl koruduğunu bilemezsin.

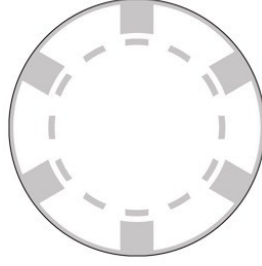
Mari bize bir öpücük gönderip arkasını dönünce nefesimi tutuyorum. Chevy parmaklarımızı ayırıyor. Hayal kırıklığına kapılmaya vaktim yok çünkü kolunu omzuma atıp beni kendine çekiyor.

"İyi misin, Tiny?"

Mari'nin beyaz saçları gittikçe uzaklaşırken, onun sakinliğine ihtiyaç duyarak göğsüne yaslanıyorum.

"İyileşeceğim," diyorum, bunun doğru olmasını umarak.

BÖLÜM 23

Val

WINNIE loftunun kapısını açtığında, ilk olarak Chevy'nin koruyucu bir şekilde omzuma doladığı koluna bakıyor. Gülümsüyor. Sonra yüzümü görüyor. Gülümsemesi kayboluyor.

"Sen... *vay* canına."

Yani, eve dönerken arabada tam anlamıyla on dakika hariç tüm yol boyunca ağladığım için bu beklenen bir şeydi. Tek olumlu yanı, Chevy yol boyunca elimi tuttu ve havaalanından beri bana dokunmayı hiç bırakmadı. Daha sonra, Mari'nin ayrılmasına bu kadar üzülmediğimde, bugün aramızda meydana gelen ince ama o kadar da ince olmayan değişime sevinçten havaya uçacağım.

Şu anda hala berbat durumdayım.

Kyoko geniş gözlerle bir bakış attı ve beni Chevy'den çekip kollarına aldı. "Gel, göğsüme yaslan," dedi, sanki yıllardır tanıştıyormuşuz gibi bana sarıldı. Sanki nispeten yeni bir arkadaşım değilmiş gibi.

"Senin... kucağına mı?"

"Kelimenin tam anlamıyla demiyor. Mecazi bir kucak."

"İkisi de." Kyoko, teknik olarak onun göğüslerine daha sıkı sarılmamı sağlarken, "Şşşş" diyor.

Winnie ikimizi de itekliyor. "Kapıyı kapatıyorsunuz. Çekilin." Kyoko beni bırakmıyor, bizi kenara iterek Chevy arkamızdan girebilsin.

"Bunu ona sen mi yaptın?" diye sorar Winnie.

"Sakin ol, Winchester. Mari'yi havaalanına bıraktık," diye açıklıyor Chevy.

"Ohhhh," diyor Winnie. "Anladım. Yani Mari gitti, ha?"

Neredeyse sıvı takviyesi için serum bağlanmam gerekse de, gözyaşlarım durmak bilmiyor. Beni alıp kuraklıkla boğuşan bir ülkeye götürseniz, gözyaşlarım oradaki mahsulleri yeniden canlandıracaktır.

"Ben... üzgün olmaktan nefret ediyorum," diye hıçkırarak ağlıyorum, kimsenin bana bakmasını görmek istemediğim için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Onu odama götür," diyor Winnie Kyoko'ya. "Onu iyileştireceğiz."

Bu hem rahatlatıcı hem de uğursuz geliyor, ama Kyoko bizi Winnie'nin yatak odasına götürüp kapıyı sertçe kapatırken ona karşı koymuyorum.

"Ağla tatlım. Sorun yok."

Bu beni bir şekilde güldürüyor ve Winnie bir fincan kahve, ünlü jalapeño aromalı votkası ve tek tek paketlenmiş bitter çikolatalar ile geldiğinde, Kyoko ve ben buruşuk yorganın üzerinde yatmış, kahkahalarla gülüyoruz. Winnie'nin yüzündeki şok ifadesi

yüzündeki şok ifadesi bizi daha da güldürüyor.

Gözlerimden hala yaşlar akıyor, ama bu iyi hissettiren türden bir ağlama. Bir rahatlama. İyileştirici gözyaşları. Tam olarak değil, ama neredeyse mutlu gözyaşları.

"Kafeinle mi yoksa alkolle mi başlamak istersin diye soracaktım, ama belli ki cevap çikolata," diyor Winnie, poşeti bana atarak.

Çanta göğsüme çarpmadan hemen sonra onu yırtıp açıyorum. Folyo ile sarılmış çikolataları yatağın ortasına döküyorum ve Winnie de bize katılıyor, böylece diz diz diz oturup ambalajları yırtıyoruz. OC, Winnie'nin tek gözlü kedisi, yatağın altından çıkıp aramıza girerek ilgi bekliyor. Bu gece, muhtemelen partinin şerefine, James'in ona aldığı papyonu takmış.

"Oh! Bu, özel mesajlar içeren çikolata türü," diyor Kyoko. Sonra elindeki ambalaja kaşlarını çatıyor. "'Şehir otobüsünün önüne çıkarak zamansız bir sonla karşılaşacaksın. Yaya geçidini kullan.'" Winnie, bu ne? *Bayıldım*."

Winnie, dudaklarının köşesinde çikolata lekesi ile sırıtıyor. "Bunlara DARK Dark Chocolates deniyor. Mutlu mesajlar yerine, çarpık mesajlar var. Onları doğru an için saklıyordum."

"Dahice," diyor Kyoko. "Neden ben bunu düşünemedim? Zengin olurum." "Muhtemelen," diyor Winnie. "Bu torba on iki dolardı."

On beş dakika sonra, zamansız sonumuzu getirecek birçok yaratıcı yol hakkında uyarıldık (otobüsün çarpması dışında, bir de

timsah saldırısı ve dökülen mocha üzerinde kayma) ve ayrıca aşta ASLA şans bulamayacağımız konusunda da ikna edildik.

"Doğru," diye mırıldandım ve Winnie koluma vurdu.

"Öyle değil," diyor. "Bu komik olması gerekiyor. Seni neşelendirmesi gerekiyor ki partiye geri dönebilmemiz için."

"Lindy nerede?" Onun burada olmadığını fark etmediğim için kendimi kötü hissediyorum. Muhtemelen Kyoko onun yerini çok iyi doldurduğu için. Bu konuda biraz suçluluk duyuyorum, sonra da ayrıldığımda Kyoko'nun *benim* boşluğumu dolduracağını düşündüğümde biraz üzülüyorum.

Bu, yeni bir ağlama krizine girmek için neredeyse yeterli.

"Gecikti," diyor. "Karga acil durumu falan mı?" "Bu kasaba tuhaf,"

diyor Kyoko. "Bayılıyorum."

Ayağa kalkıp, gözyaşı ve çikolata lekeli gömleğimi düzeltiyorum. "Tamam, daha iyiyim. Partiye katılabilirim."

Winnie ve Kyoko birbirlerine bakışıp başlarını sallarlar. "Henüz olmaz, yapamazsın," der Winnie. "Yüzünü düzeltmemiz lazım. Ve... geri kalanını da. Banyoya!"

Bu son cümle bir savaş çılgılığı gibi söylenir, havaya kaldırılmış bir yumrukla tamamlanır.

"Ama aynaya bakmasan iyi olur," diyor Kyoko, kolumu okşayarak.

Buna alınabilirdim, ama bu kadar ağladıktan sonra, ölümden dönmüş, sonra tekrar donmuş, sonra da fırına koyup dışarıda çürümeye bıraktılar. Bu yüzden aynaya bakmıyorum. Winnie'nin tezgahının kenarına oturup ikisinin bana adını bile bilmediğim ürünlerle uğraşmalarına izin veriyorum.

Kyoko gözlerime bir şeyler yaparken, Winnie, "Sen ve Chevy içeri girdiğinizde çok samimi görünüyordunuz," diyor.

Boynumdan yukarıya doğru sıcak bir kızarıklık yayılır ve gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. "İşler biraz farklı görünüyor."

"Gözyaşlarının altında bir ışıltı var," diyor Kyoko.

"Bu demek oluyor ki...?" Winnie sözünü bitirmeden, kaşlarını kaldırarak yanaklarıma pudra sürüyor.

"Henüz bir anlamı yok. Ama sanırım bir şeyler oluyor. *Belki*."

"Belki'leri sevmem," diyor Winnie. "O belki'yi boynuzlarından tutup kesin bir evet'e dönüştürmelisin."

Winnie muhtemelen öyle yapardı. Ama ilk adımı atacak kadar cesur olduğumdan emin değilim. Ya da aramızda bir şeylerin değişip değişmediğini soracak kadar.

Yüzüm bittiğinde, Winnie'nin tarzından biraz daha benim zevkime uygun olan Kyoko'nun kıyafetlerini giymeme izin verdim. Kyoko'ya göre, artık daha çok gerçek bir insana benziyorum ve yol kenarında ölü bir hayvana benzemiyorum, o yüzden bunu kabul edeceğim.

Ama OC, biz banyodan çıktığımızda yatağın altına geri kaçıyor, yani durum belirsiz.

Biz Winnie'nin odasında kapalı kaldığımız sırada parti büyümüş. "Vay canına. Bütün bu insanlar nereden geldi?"

Winnie ellerini uzatır. "Kyoko'nun Sheet Cake deneyimini tam anlamıyla yaşamasını istedim."

"Bu kesinlikle... öyle."

Yargıç Judie, Winnie'nin köşe kanepesinin yanında Tank Graham ile ciddi bir tartışma yapıyor gibi görünüyor. James, elinde birayla sandalyeden somurtarak bakıyor. Collin, hepimizin duyduğu gizemli ve korkunç kız arkadaşıyla kavga ediyor ve Wolf Waters, Winnie'nin mutfak adasında barmenlik yapıyor.

Bir kişi dikkat çekici bir şekilde ortada yok.

"Kardeşimi arıyorsan," diyor Winnie, omzuma hafifçe dokunarak, "balkonda."

Gözlerimi kaçırıyorum. "Belki biraz yemek almalıyım ya da..."

"Hayır. Oraya gitmelisin. Ve istediğin şeyin peşinden gitmelisin."

"Win, orada bir şey olup olmadığından hala emin değilim."

Winnie bana anlamlı bir gülümseme atar. "Ben ikiniz için de eminim. Belki de ilk adımı atmanın zamanı gelmiştir. Chevy duygusal olarak gelişmemiş kafasını kaldırdığında, ikinizin dışında en mutlu kişi ben olacağım..."

"Anladım. Teşekkürler, Win."

"Git onu yakala, kaplan." Sonra, sözlerini yeniden düşünmüş gibi, yüzünü buruşturur. "Söylediklerimi unut."

Chevy balkonda tek başına duruyor. Hava soğuk ama açık, balkona çıkıp arkamdaki kapıyı kapattığımda hava taze ve canlandırıcı. Chevy siyah metal korkuluğa yaslanmış, Main Street boyunca uzanan parıldayan ışıkları seyrediyor. Umarım Tank onları bütün yıl boyunca açık tutar.

Bu ışıklar çok hoş ve Tank'ın Sheet Cake'i yeniden ayağa kaldırmak için harcadığı emeği göstermeye çok yardımcı oluyor.

Aynı zamanda bir atmosfer de yaratıyor. Belki de O atmosfer? Chevy bugün benim tamamen dağılmamı gördükten sonra emin değilim. Ama yine de, hiç şok olmuş ya da dehşete kapılmış görünmedi. Sadece benim için endişelendi.

Belki de aşkın gerçek testi budur: Bir erkek, saatlerce yüksek sesle ağlayarak gözyaşları döktüğünü gördükten sonra hala seninle ilgileniyorsa.

"Hey."

Tembel bir dönüşle arkasını döndü ve poposunu korkuluğa dayadı. Gülümserken birasını dudaklarına götürdü ve "Selam, Tiny" dedi.

Erkekler nasıl olur da... tişört ve kot pantolon giyip, herhangi bir şeye rahatça yaslanarak bu kadar seksi görünebilirler?

kot pantolonla, herhangi bir şeye rahatça yaslanarak nasıl bu kadar seksi görünebilirler? Chevy, çocukların atlıkarıncasındaki sahte hayvanlardan birine ya da mısır tarlasındaki bir korkuluğa yaslansa da aynı derecede iyi görünürdü.

Bu arada, ben ise bütün gün ağlamamış gibi görünmek için iki kadının yardımıyla makyaj yaptırmak zorunda kaldım.

"İyi misin?" diye soruyor, ben hala tüm bu insanlık dışı durumu düşünürken. "Gözlerin biraz daha az şişmiş görünüyor."

Biraz daha az şişmiş. Winnie'nin gözlerimin altına sürmem için ısrar ettiği onca krem ve kokuşmuş serumdan sonra, *biraz daha az şişmiş mi* görünüyorum?

Balkona yaslanıp öfkeyle bağırmak istiyorum. Ama ağlarken ne kadar trol gibi göründüğümü kabullenmiş olgun bir insan olmaya karar veriyorum. Bu yüzden orada duruyorum, bağırıyorum, ama cevap da vermiyorum, çünkü ne diyebilirim ki? Bir adım geri çekiliyorum, çünkü belki de burada yapılacak doğru şey diğer yöne koşmaktır.

"Ah, şaka yapıyordum. Buraya gel."

Kaçışımı gerçekleştiremeden, Chevy birasını masaya koyar masaya koyar ve beni kendine doğru çeker. Sadece kendine doğru değil, içine doğru, havaalanında el ele tutuştuktan hemen sonra yaptığı gibi kolunu omuzlarımın etrafına dolayarak.

Derin bir nefes alıyorum, Chevy'nin temiz kokusunu ve sıcak göğsünü tadını çıkarıyorum. "Henüz iyileştin mi?" diye soruyorum ona.

"İyileştim mi?"

"Duygularıyla bu kadar derin bir bağ kurmuş bir kadına bu kadar yakın olmaktan mı?"

Chevy gülümser. "Kadınların ağladığını görmüşlüğüm var. Bir kız kardeşim olduğunu hatırlarsın. Onu tanıyor olabilirsin?"

"Onu gerçekten ağlarken gördün mü? Winnie duygularını retina tarayıcı kilidi olan kurşun geçirmez bir dolapta saklıyor."

Bu, bir kıkırdamadan daha fazlasını ortaya çıkarır ve Chevy kahkahalarla gülerken beni daha da sıkı kendine çeker, beni vücudunun hemen önündeki korkuluğa doğru iter ve kollarıyla iki yanımı da sarar.

Bir kız buna alışabilir. Ben. Ben o kızım. Buna alışabilirim.

Chevy dudakları neredeyse kulağıma değecek kadar yaklaşır. Ben de buna alışabilirim.

"Bugün o kadar da kötü değildi," diyor bana. Yalancı.

"Bir ara Pat'i arayıp yardım istedin. Ona, bir kadının ağlamasını durdurmaya yardımcı olacak herhangi bir ilaç biliyor mu diye sordun," diye işaret ediyorum. "Ve melatoninin beni bayılttığını sorduğunu duymadığımı sanma."

Eğer o kadar yıkıcı bir üzüntü içinde olmasaydım, Chevy'nin Pat'e yaptığı çılgınca telefon görüşmesi beni güldürürdü. Belki daha sonra, biraz zaman geçip mesafe koyduğumda gülerim. Chevy'nin paniğe kapıldığını hiç görmedim sanırım. Ama şu anda bile, Mari'nin ayrılması konusunda hala biraz hassas olduğum için gülemiyorum.

"Şaka yapıyordum," diyor.

Kesinlikle yapmıyordu.

"Neden Pat? Dünyadaki onca insan arasından neden o?"

"Garip gelebilir, ama Patrick Graham tanıdığım herkesten duygularıyla en çok bağlantıda olan kişi olabilir. Tabii ki sen hariç."

"Bugün duygularımla çok fazla temas kurdum," diye onaylıyorum.

"İyi misin?" Sesi ciddileşti ve dudakları kulağıma biraz daha yaklaştı. O kadar yakındı ki, tüm vücudumu donduran hafif bir dokunuş hissettim.

"Gerçekten, bugün çok önemli bir gündü."

Yutkunuyorum. "Evet." Neye katıldığımı - iyi olduğuma mı, yoksa önemli bir gün olduğuna mı - açıklamıyorum, çünkü ben de emin değilim.

Chevy'nin elleri korkulukta birbirine yaklaşır, böylece kolları benimkilerle aynı hizaya gelir. Konuştuğunda dudakları kulağıma sadece dokunmakla kalmaz. Neredeyse öpüyor.

"Gitmek zorunda

mısın?" "Gitmek mi?"

Sesim biraz nefes nefese geliyorsa, bunun sebebi soğuk hava. Hepsi bu. Ve konuşmayı takip etmekte zorlanıyorsam, bunun sebebi uzun bir gün geçirmiş olmam. Chevy'nin dudakları ve fısıltıları beni işe yaramaz hale getirdiği için değil.

"Kosta Rika'ya. Sen gittiğinde bu beni öldürebilir, Tiny."

O zaman kalmam için bir neden ver. Kelimeler TAM ORADA. Boğazımda, dilimde, ama aptal ağzım onları dışarı çıkarmıyor. Bugün Chevy'nin elini tutan cesur Val buraya kadarmış. Görünüşe göre, ömrü kısa.

Ama Chevy'nin az önce söylediği şeye gerçekten odaklanmak için kendimi suçlamayı bırakıyorum.

Bu büyük bir şey. Hatta çok büyük.

Derin bir nefes alıp Chevy'ye dönerek bakıyorum. Ona bir şey sormak, bir şey itiraf etmek, hatta sonunda onu öpmek gibi bir şey yapmak üzereyim ki, arkasında cam pencereye yapışmış yüzleri görüyorum.

Mari'nin sadece bir şeye gerçekten kızdığında söylediği bir İspanyolca küfür kelimesini fısıldayarak mırıldanıyorum. Anlamı ne olursa olsun, o kadar kötü ki bana asla söylemezdi.

"Ne?" Chevy başını çevirip neredeyse tüm partinin bizi izlediğini görüyor. Sonra inliyor.

Kapı biraz aralanır ve Pat kafasını dışarı çıkarır. "Hey, aşk kuşları. Nerede durduğunuzu gördünüz mü?"

"Balkonda," diyor Chevy kuru bir şekilde, bana dönüp hafifçe başını sallayarak.

"Yukarı bak, aptal." Pat kapıyı çarparak kapatır ve Chevy ile ben, neredeyse içgüdüsel olarak Pat'in dediğini yaparız.

Büyük, yapraklı bir şey başımızın üzerinde sallanıyor. Ökse otu mu? Açıkçası gerçek ökse otunu hiç gördüğümünden emin değilim, ama sanırım bu o. Ya da, daha doğrusu, olması gereken şey.

Bakışlarım onu tutan ipi takip ediyor. İp değil, olta ipi. Görünmeyen birinin elinde, çatıda, gözden uzak bir yerde duran bir olta çubuğuna bağlı.

"Gerçekten mi?!" Neredeyse bağıriyorum. "Ökse otu olan bir olta mı?"

"O mistletoe bile değil," diyor Chevy. "Bence o küçük bir çalı. Köklerini görüyorum."

Şimdi o söylediğine göre... Sanırım haklı. Olta ipi biraz aşağı iniyor ve omuzlarımıza biraz toprak düşüyor.

"Ruhen ökse otu," diye yukarıdan sert bir ses geliyor.

"James?!" Chevy ve ben aynı anda sesleniyoruz.

"Winnie beni zorladı. Şimdi işinize bakın. Kollarım yoruldu."

James yukarıda dramatik bir şekilde boğazını temizler ve Chevy'nin kolunun üzerinden geriye baktığımda penceredeki yüzleri görürüm. Hâlâ izliyorlar, ama şimdi

biraz daha huzursuz. Artık kapılar zamanında açılmadığında Black Friday alışverişçilerinin oluşturduğu kuyruk gibi sabırsız görünmeye başladılar.

Chevy, hala pencereye yapışmış insanları görmemi engelleyerek duruşunu koruyor. Bu jestini takdir ediyorum çünkü sanki tüm dünyanın izlediği küçük bir sahnedeymişiz gibi hissediyorum.

"Belki onları görmezden gelirsek giderler?" diye umutla öneriyorum.

"İnsanlara istediklerini verirsen giderler," diyor James. "Buna şaşırmamalıyız," diyor Chevy, James'in duyamayacağı kadar alçak sesle.

"Bu çok Sheet Cake'e özgü bir şey."

"Bir grup Peeping Sheeters," diyorum ve o gülüyor.

Balkon kapısı tekrar açılır, ama bu sefer bakmam, bakışlarımı Chevy'nin ifadesine sabitlerim, ki onu okumakta zorlanıyorum.

"Halk kararını verdi ve bir öpücük istiyor," diye bağıyor Pat. Chevy, gülmeye dönüşen bir dil çıkarma sesi çıkarıyor. "Çok ince, dostum."

Tüm parti "Öp! Öp!

Öpüşün!" diye bağırmaya başladığında, Winnie'nin gürültü önleyici kulaklık takıp bir yerlerde sallanarak kendine her şeyin yakında biteceğini söylediğini merak ediyorum. Bunu o ayarlamış olabilir, ama izlemek isteyeceğini sanmıyorum.

Gerçek şu ki, Chevy'yi öpmek istiyorum, o kadar ki insanların izlemesi umurumda bile değil. Ya da bunu zorlamaları. Elbette, Chevy'nin beni öpmek *istemesini* istiyorum. Ama ne olursa olsun kabul ederim.

Chevy sesini yükseltir. "Sakin olun millet. Kendi işinize bakın!"

Onlar onu duymuyorlar ya da umursamıyorlar. Hangisi olduğunu bilmiyorum ama sloganlar devam ediyor. Arkadaşlarımızın bu aptalca baskısının Chevy'yi bu çizgiyi geçmeye ikna edeceği yönündeki küçük umut kısıntısı, biz burada dururken titremeye ve sönmeye başlıyor. biz burada öylece dururken. Öpüşmüyoruz.

Tüm umudumu yitirip kendimden nefret dolu bir çukura çökmek üzereyken, Chevy'nin ifadesi pes etmekten daha çok kararlılığa dönüşüyor. Ve sonra, aniden, ateşli bir şekilde yaklaşıyor.

Bir eli belime kayarak sırtıma bastırırken, diğer eli saçlarıma dolanıyor. Beni nazikçe kucaklayarak beni korkuluğa doğru eğiyor. Beni eğdiğinde, Chevy yüzünü bana doğru eğdiğinde, sinirlerimin çılgınca titrediğini ve nabzımın hızlandığını fark edecek zamanım oluyor.

Gözlerimi kapatıyorum, ama ağzı benimkine hiç ulaşmıyor. Bunun yerine, dudakları yanağıma dokunuyor ve sertçe fısıldıyor.

"Tiny, seni gerçekten öpersem, bunun nedeni arkadaşlarımızın bizi buna zorlaması ya da mistletoe gibi görünen küçük bir çalı tutan bir olta altında duruyor olmamız olmayacak."

Bir an durur ve nefesim kesilir. Elektriksel bir uğultu omurgamdan aşağı doğru ilerler ve ayak parmaklarımdan ucuna kadar hissedilir.

"Onlara göre, muhtemelen öpüşüyormuşuz gibi görünüyor. Bu senin için sorun değil, değil mi? Çünkü öyleyse, muhtemelen susacaklardır."

"Evet?" Şu anda çıkabildiğim tek ses, mırıldandığım bu soru.

"İyi." Bir süre durur. "Çünkü seni öpersem, bu kadar basit olmayacak. Hızlı olmayacak. Tatlı olmayacak. Ve seyirciler önünde olmayacak. Anladın mı?"

Oh, ANLADIM.

Aramızdaki öpücük hızlı ya da tatlı olmayacak.

Kimsenin izlemesini istemiyorum.

Ben de tamamen aynı fikirdeyim.

Ama... beklemek istemiyorum. Seçici değilim ve kimin izlediği umurumda değil.

Chevy'nin fikrini değiştirip daha sonra tüm bunları geri alması riskini göze almak istemiyorum. Kafama bir tohum ekmiş ve bu tohum Jack'in Fasulye Sırası tohumlarından biri olmalı çünkü gökyüzüne imkansız bir şekilde uzanan bir asma filizlenmiş.

Chevy hareket etti ve tam fikrini değiştirip beni öpecek sandığım anda, başını eğip burnumun ucunu öptü.

Burun ucuna küçük bir öpücük sevimli olur diye düşünürsünüz. Tatlı. Eğlenceli ve pek de şehvetli değil. Ama hayır.

Hızlı olsa da, Chevy'nin dudakları yumuşak ve naziktir. Dişlerinin hızlı ısırması, başka tür bir öpücük için verdiği sözü ifade eder. *Daha fazlasını* ifade eder. Onun daha fazlasını istediğini ifade eder. Sadece umutlarımda, hayallerimde ve hayal gücümde değil, GERÇEKTE.

Ve bu alaycı öpücük, beni harekete geçiren hızlı bir tekme gibidir.

Açgözlü ellerimle ceketini tutuyorum ve onu sabit tutuyorum. Bakışlarını yakalıyorum. "Hayır."

"Hayır, ne?"

"Katılmıyorum."

"

Gözlerini kırpıştırır, dudakları şaşkınlıkla açılır, neredeyse biraz incinmiş gibi görünür. "Hangi kısmına katılmıyorum?"

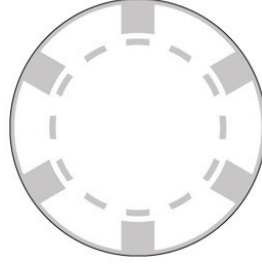
"Az önce söylediğin Şeyde sadece bir kelimeye itirazım var."
Yutkunuyorum, bir yanım büyük bir hata yapmamayı umarken, diğer yanım umursamıyor.

"Hangi kelime, Tiny?"

"Eğer," diyorum, sesim hissettiğimden daha emin ve güçlü çıkıyor.
"Çünkü öpüşürsek diye bir Şey yok, sadece *ne zaman öpüşeceğimiz* var. Ve açıkçası, ne zaman öpüşeceğimizi beklemekten yoruldum."

Ceketinin yakasını sıkıca tutup Chevy'yi kendime doğru çekerim, dudakları benimkilere çarpar.

BÖLÜM 24

Chevy

Son zamanlarda Val ile aramızdaki ilişkinin nasıl yürüyeceğini anlamaya çalışmak için zihinsel jimnastik yaparak çok zaman ^{harcadım}. Yapabilir miyim? Yapmalı mıyım? Onu hak ediyor muyum? Babamın DNA'ma aktardığı mirastan kaçabilir miyim? Meğer o saatler boşa harcanmış zamanmış.

Korkularımı yatıştırmak ve bu soruları cevaplamak için tek ihtiyacım olan bir öpücüktü. Ve birdenbire, düşünmeye yer kalmadı.

Geleceği planlamaya ya da geçmişimle uğraşmaya gerek yok. Bunu ikinci (ya da üçüncü ya da dördüncü) kez düşünmeye hiç niyetim yok.

Çünkü Val'in dudakları benimkilerle buluştuğu anda, dünyam eksenini üzerinde dönmüyor, içe doğru çöküyor.

Sıcak, yumuşak ve çok tatlı olan ağız, tereddüt etmeden, çekinmeden hareket ediyor. Val'in öpücüğü emin ve şüphe içermiyor. Onun özgüveni benimkini de ortaya çıkarıyor.

Bunu hep yapmalıydık. Hep arkadaşlıktan öte olmalıydık.

Tamam, aramızdaki birkaç yaş farkının garip gelmeyeceği kadar büyüdüğünde. Ama ondan sonra, evet.

Yıllarımı neye harcadım ben?

Ceketimin önünden beni daha sıkı tutuyor. Ama buna gerek yok. Ben hiçbir yere gitmek istemiyorum.

Bu öpücüğü Val başlatmış olabilir, ama dudakları benimkilere değdiği anda ben de kendimi kaptırdım. Aldığım kadar veriyorum ve aldığım şey hayatımı değiştiren bir şey.

Ben ve Val. Val ve ben.

Sanki benim savaşmadığımı ya da kaçmadığımı fark etmiş gibi, Val'in elleri paltomu bırakıp keşif görevine başlar. Bir avucunu kalbimin üzerine koyar ve onun dokunuşuyla kalbim daha da hızlı atmaya başlar.

Bunu hissedebiliyor mu? Bu öpücüğün beni ne kadar etkilediğini görebiliyor mu?

Diğeri elini omzumdan boynuma doğru kaydırıyor ve saçlarımla oynuyor. Onun dokunuşunun başladığı yerden omurgam boyunca sıcak ve elektriksel bir his yayılıyor, sanki onun cildi benimkine dokunarak bir akım tamamlamış gibi.

"Tiny," diye fısıldıyorum dudaklarına, başlarımız eğilirken öpücüğümüzün açısı değişiyor. "Tiny, Tiny, Tiny."

Saçları yumuşaktı ve ona dokunmak, ellerimi saçlarına gömmek istememe neden oluyordu. Uzun saç telleriyle oynamak. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek. Onu daha derin öpmek için başını eğdiğimde saçlarını yumruğuma dolamak.

Heck—Ellerimi onun saçlarında daha fazla tutabilmek için örgü örmeyi bile öğrendim.

Ama ona daha çok ihtiyacım var. Ellerim hareket etmeye can atıyor. Hatta açgözlü bile denebilir. Bir elimi belinin altında tutuyorum, sıcak teni avucumu yakana kadar süveterinin altına kaydırıyorum. Diğeri elimi saçlarından yüzüne kaydırıyorum, yanağını, sonra çenesini okşuyorum, sonra boynuna kaydırıyorum, parmak uçlarımda parmak uçlarımda nabzının atışını hissediyorum.

Boğazına dayadığım başparmağımın ucunda titreyen bir uğultu sesi çıkarır. Bu sesi tekrar çıkarmasını, başka sesler çıkarmasını, sadece sesi değil, parmak uçlarımda hissettiğim dokunuşunu da deneyimlemesini istiyorum.

O hareket eder, başını eğerek çeneme ve boğazıma sıcak ve açgözlü öpücükler kondurur, sonra yanaklarıma ve tekrar ağzıma, onu açgözlülükle bekleyen, nefessizce inleyen ağzıma. Val için. Sadece Val için.

Kısıtlamalara karşı savaşan, ancak sonunda kırılan bir adam gibi hissediyorum ve mücadelemın ivmesi beni güçlü bir dalga ile ileriye itiyor. Val'in daha yakınında olmasını, onu daha sıkı tutmamı istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var, hatta içimden bir ses, *daha fazlasının* asla yeterli olmayacağını söylüyor.

Tatmin olmayacağım.

Ne bu öpücükle, ne haftalarca, aylarca, yıllarca sürecektir öpücüklerle. Hepsini istiyorum — şu andan itibaren onun her öpücüğünü sahiplenmek istiyorum. *Benim olsun.*

Bu kelime içimde bir davul ritmi gibi yankılanıyor, sonra yavaşlayıp yumuşak, tüylü bir battaniye gibi üzerime yerleşiyor. Yatağa girip bir daha çıkmak istemediğin türden bir battaniye.

Ve hala bağıllık için yaratılmamış olabileceğime dair içimi kemiren bir endişe varsa, onu bir kenara atmaya karar veriyorum. Şu anda şüpheye yer yok.

Bir hışırtı ve ardından yumuşak bir gürültü duyulur, başımızın üzerindeki çalı yanımıza düşer. Val zıplar ve biz birbirimizden ayrılırız, alınlarımız birbirine değiyor.

"Buradaki işim bitti," diyor James başımızın üstünden bir yerden.

Val'e bakıyorum, gülümsüyor ve dudağını ısıyor. Yüzünde hafif bir şaşkınlık var ama uzun zamandır görmediğim kadar mutlu. Mullet'le birlikteyken olduğundan çok daha mutlu. Kaşlarımı çatıyorum, ayrılmalarının üzerinden çok zaman geçmediğini hatırlıyorum.

"Ne?" diye sorar.

"Sadece bir teselli olmak istemiyorum," diyorum ona, bu soruyu sorarken bile garip bir şekilde hassas ve savunmasız hissediyorum. O kadar hassas ki, o güldüğünde, geri çekilmeye başlıyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, beni şaşırtıcı bir güçle yakaladı ve yerinde tuttu. Artık gülümseme yok, sadece şefkat var.

"Gülmek istemedim. Sadece..." Başını sallar, sonra bir elini kaldırıp parmaklarını çenem boyunca gezdirir. "Sen asla bir teselli olamazsın, Chevy. Teselli olanlar onlar. Çıktığım her erkek, sadece seni unutmak için bir girişimdi."

Sözler yavaşça ama şaşırtıcı bir güçle etkisini gösteriyor. "Beni unutmak için mi?"

"Benim sana olan hislerimi gerçekten bilmiyor muydun? Çok açıldı sanki. Her zaman."

Kafamı sallıyorum, öpücüğün etkisiyle hala yarı baygın olan zihnimi bu fikre odaklamaya çalışıyorum. "Yani, daha gençken biliyordum. Ama bunun sadece geçici bir hayranlık olduğunu düşünmüştüm."

"Aşk değildi. Ve hislerim geçmedi. Daha büyük bir şeye dönüştü. Ama hiç düşünmemiştim, sen hiç öyle görünmüyordun..." Durur, başka yere bakar ve utanmış görünür. "Duygularımın tek taraflı olduğunu düşünüyordum. Çıktığın onca kadın varken. Ve sonra defalarca bana arkadaş olduğumu söyledin. Kız kardeşinin arkadaşı. Oda arkadaşın. Başka dillere geçmene şaşırmadım. Amigo. Uh... Fransızcada arkadaş demek ne demek? End-fray... Pig Latin böyle mi çalışıyor?"

"Tiny. Dur." Parmağımı dudaklarına bastırıyorum, ama dürüst olalım, bunun nedeni

onu susturmak için değil, ona dokunmak istediğim için.

"Uzun bir süre, sen çok küçüktün. Sonra Winnie beni tehdit etti, ama bunun sebebi sana zarar vermemek, seninle çıkmamak değildi."

Parmağımı alt dudağına kaydırıyorum. Sonra aynı parmağımı elmacık kemiğinin şişkinliğinden çene köşesine kaydırıyorum, parmağım çenesinin hemen altına gelene kadar durmadan. Parlak gözlerle bana bakıyor. Umutla.

Umut etmeye değer bir erkek olmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Güvenilir biri olduğumdan emin olmasam bile.

"Kendime senin için böyle hisler beslemeye ya da böyle düşünmeye izin vermedim. Eğer verseydi, bunların ne kadar eskiye dayandığını bilemezdim. Çünkü mesele şu ki, Tiny—seni hep gördüm. Kız kardeşimi gördüğüm gibi değil. Lindy'yi gördüğüm gibi de değil. Çıktığım kimseyi gördüğüm gibi de değil. Bu farklı. Sen farklısın." Nefesimi içime çektim. "Bunu itiraf ettiğime göre, başka bir şeyi de itiraf edeceğim: Korkuyorum."

Gülümsemesi hafif bir alaycılık içeriyor, ama sesi nazik. "Neden korkuyorsun, şerif yardımcısı?"

"Her şeyden. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım, gerçek bir şey. Hiç bu kadar riskli olduğunu hissetmemiştim. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ama muhtemelen her şeyi mahvedeceğimi biliyorum. Muhtemelen birden fazla kez."

"Peki, benim yapacağım tüm hataları affedersen, ben de seni affederim." Sanki kafamda oluşan tartışmayı görebiliyormuş gibi, yüksek sesle "Ben her şeyi mahvedeceğim" diyor.

Öne eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum, Val'i öptüğüm gerçeği beni hayranlık duygusuyla dolduruyor. "Denemeni görmek isterim."

Val ve ben balkonda öpüşmeyi bırakıp içeri girdiğimizde, alkışlar, ısıklar ve bağırışlar yükselir ve Patrick Graham kafama bir şişe sporcu içeceği dökmeye çalışır ama başaramaz.

"Ben koç değilim, bu bir soğutucu değil ve ben bir maç kazanmadım," diye homurdanarak Pat'in elinden şişeyi almaya çalışıyorum. Mavi sıvı şişeden yay şeklinde sıcıyor ve ben Winnie'nin beyaz kanepesine sıçramaması için elimden geleni yapıyorum. Val hızla uzaklaşıp menzil dışına çıkıyor.

Pat sırtarak, şişeyi neredeyse elimden almayı başarır. "Oh, bence büyük bir zafer kazandın kardeşim."

"Durun. İkiniz de." James aramıza girer ve bir şekilde bir damla bile dökmeden içkiyi alır. Pat'e sert bir bakış atar. "Temizle. Bezler lavabonun altında."

"Emredersiniz, kaptan." Pat mutfığa doğru giderken, ben de ellerimi ceketimin üzerinde silkeliyorum.

James bana sert bir bakış attığında, "Ben başlatmadım," derim.

"Biliyorum." İçkiden bir yudum alır, sonra yüzünü buruşturur. "Ayrıca, bana ökse otu sağlamamın yanı sıra..."

Parmağımı kaldırdım. "*Sahte* ökse otu."

"Sahte ökse otu," diye kabul eder. "Buna ek olarak, Winnie sana Val'e iyi bakman konusunda tehdit etmemi söyledi. Ama sana tehdit etmeme gerek olduğunu sanmıyorum, Chevy. Onun kalbini kıracak kadar aptal olacağını sanmıyorum."

"Bu hayatta yapmak istediğim son şey Val'i incitmek," diye dürüstçe cevap veriyorum. "İyi." James hızlıca başını sallayarak ayrılıyor.

Gözlerim odayı tararken, Winnie, Lindy ve Kyoko ile birlikte duran ve beni izleyen Val'e takılır. Hepsi beni izliyor.

Winnie başını sallıyor, Lindy sadece gülümsüyor ve Kyoko bana başparmağını kaldırıyor. Val ise aptalca bir gülümsemeyle ve pembe yanaklarıyla el sallıyor. Ben de el sallıyorum ve onlar da dönüp muhtemelen benim hakkımda dedikodu yapmaya devam ediyorlar.

"Oğullarım sana çok zorluk çıkarıyorlarsa, bana haber ver." Tank Graham aniden yanımda belirir. Collin, Pat ve hatta James'ten korkmuyorum ama omuzlarımı dikleştirirken buluyorum kendimi.

"Evet, efendim."

Tank gülüyor. "İkimiz de yetişkiniz. Formalitelere gerek yok."

"Evet, *efendim... Evet.* Özür dilerim. Kırılması zor bir alışkanlık." Boğazımı temizliyorum. "Oğullarınıza gelince, sanırım onlarla başa çıkabilirim. Ama yine de sizi telefonumun favoriler listesine ekleyeceğim. Ne olur ne olmaz."

"Güzel. Oğullarımın tebrik ya da tehditlerini ilettiklerinden eminim, ama ben başka bir şey teklif etmek istiyorum."

Boğazım birden kurur. Tank kolunu omuzlarıma atıp bana yoğun bir bakışla bakınca ağzım da kurur.

"Hayatında babanın olmaması nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ya da güvenilebileceğin bir babanın olmaması nasıl bir şey olduğunu." Çenesi gerilir, bir an durur, sonra devam eder. "Desteğe ihtiyacın olursa, ben buradayım. Oğullarımın bana sormasını umduğum türden tavsiye ve öğütlere ihtiyacın olursa, ben buradayım. Ne zaman istersen, Chevy. İlişkiler asla kolay değildir. İyi ilişkiler için mücadele etmeye değer, ama

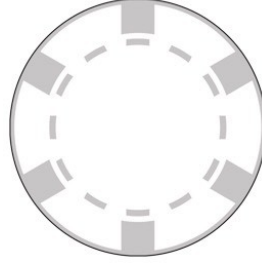
biri tek başına mücadele edemez. O yüzden beni yedeğin olarak gör. İstedğin zaman ara."

Val bugün Sheet Cake kasabasının tamamını kaplayacak kadar gözyaşı döktü, ben de buna katkıda bulunmayacağım. Yine de gözlerimin arkasında ve burnumun ortasında, kendimi utandırmak üzere olduğumu uyaran bir batma hissi var. Özellikle Tank beni biraz daha sıkı sararak, iri cüssesine yaklaştırdığında.

Cevap veremiyorum, ama o bunu biliyor gibi görünüyor. Tank sadece başını hafifçe sallayarak odanın diğer tarafına geçip Yargıç Judie ve kocası Burt ile konuşmaya başlıyor. Ben ise burada tek başıma durmuş, bugün bir değil iki kişinin beni yerinden oynattığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Hâlâ kendimden emin değilim, ama Val'i öptükten sonra bir daha asla eskisi gibi olmayacağımdan eminim.

BÖLÜM 25

Val

EGER GEÇEN HAFTA Winnie ve James'in birbirlerini milyonlarca kez eve kadar geçirdiklerini

iğrenç derecede sevimli bulduysam, Chevy ve benim her gece milyonlarca kez birbirimizin yatak odası kapısında iyi geceler dilememiz hakkında ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Zaten birlikte yaşadığınız biriyle çıkmaya başlamak, kendine özgü bir takım zorlukları beraberinde getirir. Bu, çok fazla birlikte olma anlamına gelir ki, inanın bana, bu hiç de sorun değil. Özellikle de onun tuhaf çalışma saatleri ve benim Tank için resimlerimi bitirmek için acele etmem nedeniyle, birbirimizi istediğim kadar sık göremiyoruz. Aynı evde yaşamıyor olsaydık, birbirimizi görebilir miydik, emin değilim.

Ama evi paylaşmak da uyku meselesi nedeniyle karmaşık bir durum. Yıllarca özlemle bekledikten ve sadece arkadaşlık ettikten sonra bir ilişkiye atılmaya ve sonra da Chevy'nin yatağına atlamaya hazır değilim.

Yine de... Her gece odamın dışındaki duvara yaslanıp beni öptüğünde ya da odasının kapı çerçevesine yaslayıp öptüğünde bunu yeniden düşünmek zorundayım. Sonra tekrar odama dönüyoruz. Kısa sürede iğrenç derecede sevimli bir çift olduk ve *bunu çok seviyorum*.

Bir süredir kendimi kaybettiğim Chevy'nin ağzından uzaklaşıyorum. Boynunu öperek yukarı doğru ilerlerken, kocaman bir esneme için durmak zorunda kaldım. Her zamanki gibi saçlarıma gömülmüş elleri durdu.

"Üzgünüm," diye gülerek, çenesinin kenarını öperim. "Ben sadece" —bir kez daha esnerim—"biraz yorgunum."

Chevy'nin saçlarını okşayan elleri daha yumuşak ve yavaş hareket etmeye başlar. "Seni yatağa götürmeliyim, Tiny. Sabah erken kalkman gerekiyor mu?"

Yanağıma ve şakağıma fısıltı kadar yumuşak öpücükler konduruyor, bu da programlar, günler, işler gibi şeyleri düşünmeyi zorlaştırıyor. Her şeyi.

onun dışında hiç kimse, beni kapalı yatak odamın kapısına doğru itiyor. Dışleri kulağımı hafifçe okşadığında, odaklanamadığımı fark ediyor olmalı, çünkü geri çekildi ve alnını alnıma dayadı.

"Öğlen galeriye gideceğim, bu yüzden sabah resim yapmam lazım." Kosta Rika'ya gitmeden önce Tank'ın loftları için hala bir düzine kadar resim yapmam gerekiyor. Bu, düşünmek bile istemediğim bir şey. Uzun zamandır istediğim kişi *sonunda* beni de istediği halde.

Henüz bu konuyu konuşmadık ve bunu acilen yapmamız gerekiyor, ama çok korkuyorum. Her şey şu anda çok mükemmel, ama aynı zamanda çok yeni ve kırılabilir. *Buna* yeni alışmaya başladım; *bunu* düşünmeye hazır değilim. Mari'nin sanatçı arkadaşı Luis Henry esnek biri. Ne zaman istersen dedi. Bu yüzden, mümkünse bunu biraz daha uzatacağım.

"Resimlerini görmek isterim," diyor Chevy.

"Onları gördün."

"Yeterince görmedim," diyor. "Hepsini görmek istiyorum."

Bu, yüzüme kocaman bir gülümseme yayıyor. Ama sonra başka bir esnemeyle yok oluyor.

Chevy şimdi geri çekiliyor ve vücudumdaki tüm hücreler protesto ederek çığlık atıyor, onu geri istiyor, daha yakınında olmasını istiyor. "Yarın sabah vardiyamdan önce uğrayabilir miyim?"

"Çok isterim," diyorum ona, ağlamamak ve gözyaşları dökmemek için çaresizce çabalarken. Sanırım Chevy son zamanlarda benim ağlamamı yeterince gördü, çok teşekkürler.

"O zaman anlaştık," diyor. "Şimdi yatmaya git, kadın." Yatak odamın kapısını açıyor, beni içeri itiyor ve arkamdan kapıyı kapatıyor. Yine de dışarıda ayaklarının gölgesini görebiliyorum.

İki avucumu da kapıya dayadım. "Chev? Hala orada mısın?"

"Buradayım."

Onun da benim gibi durduğunu, alnı ve elleri kapıya yaslanmış, beni taklit ettiğini neredeyse hayal edebiliyorum. Bu, zihnimi uzak —ya da o kadar da uzak olmayan?— bir geleceğe götürüyor. Düğünleri ve tören öncesinde gelin ve damadın kapının iki yanında durdukları anı yakalayan fotoğrafları düşünüyorum. Henüz birbirlerini görmek istemiyorlar ama gelecek olanı bekliyorlar.

Bu düşünceyle kalbim hızlanıyor. "*Seni seviyorum*" demek için zorlukla kendimi tutuyorum.

Aptalca mutlu gözyaşları yine gözlerime dolarken, boğazımda takılıyor. "İyi geceler, Chevy," diyorum onun yerine.

"İyi geceler, Tiny. Umarım tatlı rüyalar görürsün. Tabii ki beni görerek."
Gülerek ve kalmak istediğimi dileyerek, kapıdan uzaklaşıp yatağıma gidiyorum, Chevy'nin benim için istediği türden rüyalar görmeyi umarak.

"Gittiğin yönü beğendim."

Bay Silver'ın sesini duyunca irkildim ve sessiz, sanatsever bir suikastçı gibi stüdyoya gizlice giren adama dönüp baktım. Ya da belki bir cyborg ya da beden ele geçiren bir uzaylı gibi, çünkü Bay Silver'ın çalışmalarımı övdüğünü *hiç* duymadım. Arada sırada uğrayıp yapıcı geri bildirimlerde bulunur. Kötü bir şey söylemez, ama övgü de etmez.

"Renk ve kompozisyon çok güçlü," diye ekliyor, ben şoktan bayılmamaya çalışırken.

"Teşekkürler?"

Kaşlarını çatıyor, belki de gerçekten Bay Silver'dır. "Neden şaşırmış gibisin?"

Fırçamı suya batırıp, berrak su boyayla maviye dönene kadar biraz salladım. Kollarımı kavuşturup, tekrar ona döndüm. "Belki de bu, benim çalışmalarım hakkında söylediğiniz ilk güzel söz olduğu içindir."

Kaşları daha da çatılır. Stüdyoya doğru ilerler, Tank'ın almaya hazır olduğu bitmiş tuvaleri dizdiğim duvar boyunca yürür.

"Ben sadece Aralık ayında bana gösterdiğiniz eserleri gördüm," diyor Bay Silver, başını eğerek mavi renkli bir dizi eserden birini inceler.

"Onlar hakkında ne dediğini hatırlıyor musun? Çünkü ben hatırlıyorum." Sözleri içimde derin bir iz bıraktı. "Sanırım kullandığın kelimelerden biri *'ilhamsız'dı*."

Yüzünü buruşturdu, sonra bir sonraki resme geçti. "Bu haksızlık olabilir ... hak edilmemiş olabilir. Ve biraz da sert."

"Eğer özür dileme şeklin buysa, pek de iyi değilsin."

Derin bir nefes alan Bay Silver, sanki dişçisi çift kanal tedavisi yapacakmış gibi bana dönerek şöyle dedi: "Özür dilerim. Çocuklarla zor bir gün geçiriyordum ve kimseyle konuşacak durumda değildim. Gerçekten özür dilerim."

Sanırım dilimi yuttum. Bu yüzden cevap veremiyorum.

Sonra şöyle diyor: "Bu arada, Luis Henry Aguilar'ı araştırdım. O iyi birisi ve bence senin için iyi olacak. Bu tür çıraklıklar her zaman iyidir. Ama umarım kendi stilini kaybetmezsin. Gerçekten kendine özgü bir stilin var. Ne zaman ayrılmayı planlıyorsun?"

Yutkunuyorum, çünkü yakında gitmek düşünmek istediğim en son şey. Sadece nazik sözler, iltifatlar ve sert görünüşünün altında aniden ortaya çıkan yumuşaklığıyla yetinemez miydi?

"Hala emin değilim," diye kaçamak cevap veriyorum.

"Bir erkek yüzünden vazgeçmeni istemem."

"Vazgeçmeyeceğim," diyorum, ama bu sözleri söylemek bana zor geliyor. Kosta Rika'ya gitmem gerekiyor. Bunu biliyorum. Bu doğru seçim olduğunu içimden gelen bir his söylüyor. Bir ilişki yüzünden, benimki gibi mutlu bir ilişki olsa bile

Chevy ile olan kadar mutlu bir ilişki olsa bile.

Yine de... Onu terk etme düşüncesini kabullenemiyorum.

Sanki onu düşündüğüm için, Chevy ortaya çıkıyor ve zaten açık olan kapıyı çalıyor. Gözlerini kırpana kadar dudaklarında bir gülümseme var, gözleri hala ambalajlıyken taşımaya yardım ettiği tüm tablolara ve o zamandan beri yaptığım yeni tablolara kayıyor.

Gözleri ve ifadesi takdirle değil, saf hayranlıkla doludur. "Vay canına, Tiny. Şunlara bak!"

Yüzüm anında kızarır ve sıcaklık hissederim, yavaşça değil, boynumdan ve yanaklarımdan yukarı doğru hızla yayılır. Gülümsemem de aynıdır: hızlı ve geniş. "Teşekkür ederim."

Bay Silver, Chevy'ye başını sallar, sonra ikimize de veda etmeden ayrılır. Beklenmedik iltifatlar ve özürler, o hala Bay Silver. Kaba. Yargılayıcı. Biraz sert.

Artık kendimi Chevy'nin kollarına atabileceğim halde, onu her gördüğümde kendimi kollarına atmak istesem de, şövalemimin başında kalıp odadan geçmesini izliyorum. Bakışları bir resme her düştüğünde, sanki bana bakıyormuş gibi hissediyorum — gözleri çıplak tenim üzerinde dolaşüyor. Kızarmam devam ediyor, şimdi de kollarımda ve bacaklarımda tüylerim diken diken oluyor.

Sonunda incelemesini bitirdiğinde, olduğum yerde titriyorum. Chevy, sanki daha önce hiç görmediği biriymişim gibi bana bakıyor. Çok hayran olduğu ve belki de tecavüz etmek istediği bir yabancı.

Son kısmı, odanın diğer ucuna doğru yürürken gözlerinin kararmasına dayanarak söylüyorum. Tam önümde duruyor, göğsü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Aramızdaki ve etrafımızdaki hava birden elektrikleniyor.

saçlarımın statik elektrikle çekiliyormuş gibi başımdan kalkmaya başlayacağını umuyorum.

"Valentina," diyor Chevy, dudaklarında benim adım bir okşama gibi. "Çok güzelsin. Ve güzelliğini alıp bir tuval üzerine yansıtmak şeklin beni tamamen büyüledi." Kafasını sallıyor ve ben onu tutup ağzını ağzıma çekme dürtüsüne direniyorum. "Sanattan pek *anlamam*, bu yüzden doğru kelimeleri bilmiyorum ama..."

"Sözlerin gayet iyi, Chev. Gayet iyi olmaktan da öte. Onlar... her şey."

Aramızda oluşan gerilim neredeyse dayanılmaz bir düzeye ulaşıyor, tüm vücudumu titretiyor. Ama yine de kıpırdamıyoruz, havadaki elektriksel uğultunun yükselip etrafımızda doruğa ulaşmasına izin veriyoruz.

"Seni izleyebilir miyim?" diye soruyor, sesi boğuk ve emin değil. "Resim yaparken beni izleyebilir miyim?"

Başını sallar, sonra neredeyse bitirdiğim büyük tuvali işaret eder. "Bu sabah çalışıyordun. İzlemek isterim."

Çıplak ayaklarımın üzerinde ağırlığımı değiştiriyorum. "Beni izlemek mi istiyorsun? Oldukça sıkıcıdır."

"Seni izlerken sıkılmamın imkanı yok, Tiny."

Bu hissedilir gerginliği sadece ben hissetmiş olamayacağıma göre, onun beni öpmesini bekliyorum. Ama belki de şu anda öpüşmenin resim yapmayı *engelleyeceğini* bildiği için geri çekiliyor ve yakındaki bir tabureye oturuyor.

"Ben burada değilmişim gibi davran," diyor. İmkansız.

Yine de, birkaç dakika içinde kendimi tekrar kaybettim, sadece kolum kramp girince ve tuvalim hakkında bir tamlık hissi duyduğumda geri çekildim. Gözlerimi kırıştırarak kendime, odaya, Chevy'ye geri döndüm. yakındaki taburede oturan ona baktığımda, neredeyse fırçamı düşürüyorum.

Daha önce bakışlarının takdir dolu olduğunu düşünüyorsam, şimdi kesinlikle hayranlık dolu. İçgüdülerim utançtan küçülmek, gevezelik etmeye başlamak istiyor. Ama

Bunun yerine, kendimle gurur duymaya karar verdim. Kendimle. İşimle. Chevy'nin bakışlarının sıcak ışığında kendimi şımartıyorum.

"Buraya gel," diyorum ona, sesimde neredeyse tanıyamadığım bir küstahlık var.

O hemen yanıt veriyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Tıpkı daha önce olduğu gibi, aramızda çok az bir mesafe bırakıyor.

"Üzerinde hep boya izleri var," diyor ve az önce bastırđığım utanç duygusu yeniden yükseliyor. Ellerimi inceliyorum, sonra birini yüzüme sürerek, dağınık renk izlerini ve mavi lekeleri siliyorum. Chevy elimi yakalıyor ve aramızda tutuyor. "Yapma. Hoşuma gidiyor."

Gözleri vücudumun her yerini dolaşıyor. Her zamanki tulum ve tişört giymiş olsam da, sweatshirt'ümü kapının yanına bırakmış olsam da, onun önünde çıplak hissediyorum.

"Seni izlemeyi, seni incelemeyi seviyorum. Yanaklarında, ellerinde, saçlarında boya izleri arıyorum." Başparmağı bileğimin içini okşadı ve nabzım neredeyse derimden dışarı çıkacak gibi atıyordu. "Sen sensin," dedi. "Tamamen sensin. Ve ben seni gerçekten çok seviyorum, Tiny."

Daha önce hiç hissetmediğim bir cesaretle, "Tabureyi buraya getir. Otur," diyorum.

Chevy kaşlarını kaldırır ama dediğimi yapar. Tekrar oturduğunda, bacakları geniş açılı, elleri uyluklarında, gözleri meraklı bir şekilde, ben de yaklaşırım. Kuru fırçalar ve palet bıçaklarının bulunduğu kavanozumdan bir fan fırça alıp, kalbim göğsümde çarparak daha da yaklaşırım.

Ben genellikle çıktığım erkeklere karşı inisiyatif alan türden bir kadın değilim. Pasif, solgun bir çiçek olduğumu söylemiyorum. Ama cesur da değilim. Ve

Hiçbir zaman özellikle yaratıcı veya yenilikçi biri olmadım. Kesinlikle böyle bir şey yapmadım.

"Gözlerini kapat," diyorum ona. O da kapatıyor, ama önce bana ateşli bir bakış atıyor, ağzının bir tarafı sırtarak yukarı kıvrılıyor.

Oradan başlıyorum. Fırçayı elimde rahat bir açıyla tutarak, ağzının köşesine çok hafifçe dokunuyorum. Sırıtiş kayboluyor, nefesinin hızlanmasıyla dudakları açılıyor. Elmacık kemiğini, sonra şakağını ve alnını fırçalıyorum. Futbol oynarken kırıdığı için hafifçe eğri olan burnunun eğimini ve diğer yanağını fırçalıyorum. Yavaş, yavaş, yavaş.

Yüzünden yumuşak fırça kıllarını kaldırmadan, bir göz kapağını, sonra diğerini okşadım. Sıkılan çenesinin kenarını takip ettim ve sonra boynuna doğru ilerliyorum. Elma ağacını okşadığımda, boynu titriyor ve yakasının içine, köprücük kemikleri arasındaki çukura doğru eğildiğimde, burnunu genişleterek bileğimi tutuyor.

"Küçük." Bu kelime, sanki kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi, zorlukla ağzından çıkıyor.

Öne eğilip, fırçamın durduğu yeri öperim.

Ve sonra Chevy kontrolünü kaybeder.

En azından, ayağa kalkıp beni kollarına aldığında öyle hissediyorum. Fırçam yere düşüyor ve ben bunun farkında bile değilim çünkü her şey Chevy'ye odaklanmış durumda. O benim kalbimin atışı. Ciğerlerimdeki nefes. Onun ruhumun tamamlayıcısı olduğunu söylemek çok mu dramatik olur?

Evet, muhtemelen. Ama aynı zamanda... çok doğru.

Ağzlarımız, aklıktan daha derin bir şeyin etkisiyle dağınık bir şekilde birleşir.

Sakalının uzaması ona sert bir hava katarken, dudakları yoğunluğuna rağmen çok yumuşaktır. Chevy stüdyoya girdiğinden beri biriken tüm gerilim en iyi şekilde patlamıştır. Bundan kurtulabileceğimi sanmıyorum, ellerini belime sıkıca sararken, sanki beni tüketmek, ama aynı zamanda korumak ve güvende tutmak istemiş gibi.

Sırtım kavisleniyor, vücudum sanki bir çiçek tarlasıymışçasına öne eğiliyor, ufukta yükselen güneşe doğru eğiliyor. Kayboldum. Bulundum. *Onunum.*

Yine de hiç olmadığım kadar *kendimim*.

Geri çekiliyor, ikimizin de nefes almasına izin veriyor. Ayaklarım yere değene kadar beni nazıkçe indiriyor, alnını omzuma koyuyor, ellerini sırtımda yukarı kaydırarak beni sıkıca sarıyor.

"Sanata yeni bir takdir duygusu kazandım," diyor sonunda, başını çevirip boynuma burnunu sürtüyor. Gülümsediğinde, bunu boğazımda hissedebiliyorum. "Sana yeni bir takdir duygusu."

"İyi," diyorum ona, "çünkü umarım gelecekte çok daha fazla takdir edebiliriz."

Yani... nispeten yakın gelecekte ve sonra Kosta Rika'dan döndüğümde. Ama şimdilik, bu sözleri ve mesafe, zaman ve diğer her şey hakkındaki korkularımı söylemeden bırakıyorum.

NEIGHBORLY UYGULAMASINDAN

Konu: Tebrikler, Koç!

BobToo

Genelde dedikodu yapan biri değilim, ama Sheet Cake High futbol takımının yardımcı kou Chevrolet Boyd ve Valentina Ramirez'in resmi olarak bir ilişkiye başladıklarını hep birlikte kutlayalım!

1BigBass

Sen tam bir dedikoducusun Bob. Ama yine de mutlu ifte tebrikler!

BagelBytes

Bence burada insanların özel hayatlarını tartışmak çok uygunsuz. Bırakın yaşasınlar!

DeltaDeltaDelta

Yani, tebrikler mi demeliyim? Ama dikkat et Val, gelecek hafta yeni birine takılacaktır.

Cal_45

Cezandan döndün, DDD, ve şimdiden ağzını açmaya başladın.

TheRealBob

Bana başlama, DDD. Ve benim senin GERÇEKTE kim olduğunu bilmediğimi sanma. Chevy hakkında başka olumsuz bir şey ylersen, seni kesinlikle cezalandıracağım.

Vanz

O "dox" değil, "docks". Ve hepimiz DDD'nin gerçekte Tabitha Waters Graves olduğunu biliyoruz.

BagelBytes

İnsanlar bir nedenden dolayı anonim kalmayı tercih etmişken, gerçek iletişim bilgilerini paylaşmak gerçekten haksızlık.

Vanz

Zorbalık yapabilmek için bunu seçiyorlar. Hiç sempati duymuyorum.

Chels

Daha da önemlisi, Chevy ve Val'in çift ismi ne olmalı? Ben Vevy'ye oy veriyorum.

Danielle_L

Cheval nasıl? Kulağa sofistike geliyor.

Bob1

Cheval Fransızca'da at anlamına geliyor. Valviolet nasıl?

MegaB

Ben Cheval'e oy veriyorum!

TheRealBob

Cheval'e bir oy daha.

Vanz

Çiftlerin neden isimlere ihtiyacı var ki? Ama eğer bir isim gerekiyorsa, Chevrotina nasıl olur?

Cal_45

Vevy

BobToo

Cheval

SweetPea43

Cheval

BagelBytes

Bu fikri onaylamıyorum, ama Cheval'dan gerçekten nefret ediyorum, bu yüzden oy versem - ki vermeyeceğim - Vevy'ye oy verirdim.

The_Real_Shell_E

Cheval!!!!!!

WayneNGarthBrooks
Cheval

Chels

VEVY. Çiftinizin adının at anlamına gelmesini ister miydiniz?

BagelBytes

Ben çift ismi istemem.

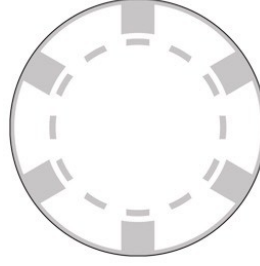
Vanz

Chevrotina'yı kimse beğenmiyorsa Cheval da olur sanırım.

Komşuluk Mod

Bu başlık altındaki yorumlar kapatılmıştır. Ancak Cheval'ın daha fazla oy aldığını kayıtlara geçirin. Lütfen nazik ve her şeyden önce komşuluk ruhunu unutmayın!

BÖLÜM 26

Chevy

"YİNE Mİ ZİNDANLIYORSUN."

Sinirli bir nefes vererek kalemimi bırakıp, bir masa ötedeki Grant'e, önünde benzer bir dosya yığınıyla oturan Grant'e sert bir bakış attım. "Evet, ne olmuş?"

"Bu evraklar mırıldanmaya ilham verecek gibi görünmüyor."

Normalde olmazdı. Butch adında oldukça sinirli ve sarhoş bir çiftçi dün gece getirilirken biraz gürültü çıkardı ve bir dosya dolabını devirdi. Bugün Grant ve ben tüm evrakların doğru klasörlerde olduğundan emin olmak için onları tek tek kontrol etme zevkini yaşıyoruz. Evet, bu çok kötü.

Ama daha sonra Val'i göreceğim.

Meslektaşım sırtıyor. Komşuların dedikodularını takip ettiği için benim neden sırttığımı bildiğini gösteren bir sırtış. Bu hafta dedikoduların çoğu Val ve benim hakkımda.

Birdenbire Sheet Cake'in Brangelina'sı olduk, umarım daha umut verici bir gelecek bizi bekliyordur. Çiftimizin adı daha da kötü. Komşular arasında yapılan bir ankette

oylar Cheval'e gitti, bu isim Fransız parfüm tasarımcısı gibi geliyor ve Vevy'den sadece biraz daha iyi.

Futbolcuların ailesinin şehre taşınması ve Sheeters'a aşık olması daha fazla ilgi çekeceğini düşünürsünüz. Graham ailesi küçük kasabanın ilgi odağı olmayı başardıysa da, Val ve bana olan ilgi daha büyük.

Bunun bir kısmı ikimizin de burada büyümüş olmamızdan kaynaklanıyor. Bir kısmı da muhtemelen bahislerden kaynaklanıyor, ki bu bahisler benim bilmek istediğimden daha uzun süredir devam ediyor.

"Ah, bence mırıldanman çok hoş," diyor Charlotte resepsiyon masasından. Sessiz bir şekilde pembe dizi izliyor ve

Aynı nedenle artık telefonlara cevap vermiyor, ama hepimiz Charlotte'u seviyoruz ve kapıdan giren insanlara gülümsediği sürece onu burada tutacağız.

"Teşekkürler, Charlotte."

"Senin ve Val için çok mutluyum," diye ekliyor. "Çok uzun sürdü."

Evet, öyle oldu. Ve zaman zaman alevlenen bazı şüpheler dışında, en son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.

Grant homurdanana kadar farkında olmadan yine mırıldanmaya başlıyorum.

"Tamam! Bir isteğin var mı, çaylak?" diye soruyorum ona. "*Freebird* deme sakın."

"Zac Brown grubu nasıl olur?"

"Bunu yapabilirim. Eğer işine dönüp beni rahat bırakırsan."

O da öyle yapar. Ben "Toes"u mırıldanmaya başlarım, Grant da benimle birlikte mırıldanmaya başlayınca biraz şaşırırım. Şarkının yarısını bitirmişizdir ki telefon çalar. En yeni çalışan olarak, Grant telefonu açma şerefine nail olur.

Onun "*evet efendim*" ve "*mm-hmm*" korosunu görmezden geliyorum. Ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla, bu gerçek bir arama değil, bir şikayet. Ellerim kağıtlara geri dönüyor; aklım Val'de kalıyor.

Onu bir dahaki sefere ne zaman göreceğim. Ne giyecek. Akşam yemeği hazırlayacak mı?

Onu ne zaman kendime çekip öpebileceğim.

Grant telefonu kapatır ve başını sallar. "Arayan Bayan Fleming'di. Silahlarını temizlemeye geleceğinizi söyledi."

Sesindeki sorudan anlaşıldığı üzere, Grant Bayan Fleming ile hiç tanışmamış. Ya da onun toplarıyla.

"Bu bir tür gizli şifre mi?" diye soruyor.

"Hayır. Gerçek topları var. Bazı çocuklar onlara çöp dolduruyorlar. Bu büyük bir sorun. Halletmek istedim ama unuttum."

"Ben de gelebilir miyim?" Grant'in sarkık altın sarısı saçları ve geniş, umut dolu gözleri ona bir golden retriever havası veriyor.

"Tabii. Sadece kedisinden bahsetme." Bir dosyayı kapatıp bir sonrakine geçiyorum.

sonr

akin "Neden?"

e "Çünkü o aslında bir opossum."

geçi Grant *bu* konuda başka sorular sormadan önce, biri yoru

m.

çift kapıdan içeri girer. Daha önce hiç görmediğim siyah saçlı bir adamdır. Grant'in yaşlarında, üniversiteden yeni mezun gibi görünüyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Charlotte.

"Evet, şey..." Adam ellerini yıpranmış kot pantolonunun ceplerine sokar ve Charlotte'un arkasını geçer. Bakışları Grant'in üzerinden geçip bana takılır ve orada kalır. Gözlerindeki ifadeyi okuyamam ama çok yoğundur. Önümdeki dosyaya tekrar bakarım ve içimde bir tedirginlik hissederim. Onda tanıdık gelen bir şey vardır.

"Chevrolet Boyd?"

"Chevy'yi tanıyor musun?" Charlotte bana bakarak sorar.

"Hayır. Şey, sayılır. Konuşabilir miyiz diye umuyordum."

Huzursuzluğumu atamıyorum ama evrak işlerinden daha iyi bir şey yok. Sandalyeyi geri çekip ayağa kalkıyorum ve masamın yanındaki sandalyeyi işaret ediyorum. "Bu tarafa gelin."

Charlotte ve Grant'e bakıyor. "Özel bir yeriniz var mı?"

Daha fazla korku. Bu adamın benden ne istediği ve bunu başkalarının duymasını istemediği konusunda daha fazla endişe.

"Tabii." Onu konferans/sorgu/dinlenme odasına götürüp kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Burası her zaman yanmış kahve kokuyor, ki tüm seçenekleri göz önünde bulundurursak, o kadar da kötü bir koku değil. Kendime bir fincan kahve doldurmaya başlıyorum.

Adam bana sırtını dönmüş, odanın her ayrıntısını inceler gibi etrafına bakınıyor. "Suçluları burada mı sorguluyorsunuz?"

"Şüphelileri. Evet, gerektiğinde. Kahve ister misin? Berbat. Seni öldürebilir."

"Tabii. Tehlikeli yaşayalım." Bana döndüğünde gülümsemesi neredeyse yok, sonra da kayboluyor. Ama o kısa an içinde bile, tedirginliğim daha kötü bir şeye dönüşüyor: korku.

Çünkü o gamzeli gülümsemeyi tanıdığımı düşünüyorum. Ve neden tanıdık geldiğini de biliyorum.

Gözlerimi aşağıya indirip, dökerken elim titremesin diye uğraşıyorum. Onun önüne koyduğumda çoğunlukla sakınım. O, genellikle benim kullandığım sandalyeye oturmuş, ben de normalde şüpheliler için olan sandalyeye çöküyorum.

Bir yudum alıyor. Yüzünü buruşturuyor. Strafor bardağı dudaklarıma götürüyorum.

İçiyorum. Hiçbir şeyin tadı gelmiyor.

Bardağını masaya koyup kollarını kavuşturuyor. "Sana ulaşmaya çalışıyorum ama mektuplarımı geri gönderiyorsun."

"Charlie," diyorum. Midem bulanıyor.

"Demek kim olduğumu biliyorsun."

"İlk başta bilmiyordum."

Sorgu masasının iki yanında, aynı mavi gözlerle birbirimize bakıyoruz — üvey kardeşim ve ben. Renklerimiz benzer, yüz şekillerimiz ve vücutlarımız farklı. O uzun ve köşeli, soluk kot pantolon ve spor ayakkabılarla giyinmiş, uzun ve ince bacaklı.

Önce gözlerini kaçırır, parmak eklemlerine bakar, ki onlar da Val'in CVS'de bandaj yaptığı gece benimkilerden pek farklı görünmüyor. Şu anda onu düşünmek bile midemi daha da bulandırıyor. Onunla ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırırım.

"Başın dertte mi?" diye soruyorum. "Bu yüzden mi buradasın? Yardıma mı ihtiyacın var?"

"Gerçekten mektuplarımı okumadın mı?"

"Hayır."

Bu tamamen doğru değil. İlk mektubu, onun - bizim - babamızla ilgili kısma gelene kadar okumaya başlamıştım. Mektupların özelliği, çok daha kişisel olmalarıdır. Mektubu yazan kişinin aynı kağıda dokunduğunu, onu katladığını bilmek. El yazısını ve yazış tarzını görmek. Bu, birinin direkt mesajlarına kaymaktan çok daha müdahaleci bir şey. Ayrıca, mektupları telefon numarası gibi engelleyemezsin, onları gönderene iade etmek zorundasın.

Gönderen seni bulana kadar.

"Başım belada değil," diyor o, Charlie. "Sadece..." Elini kaldırıp saçlarını okşuyor, saçları benimkinden daha uzun ve birkaç daha koyu olan saçlarını tarar.

"Ne yapacağımı ya da bunu nasıl işleyeceğimi bilmiyorum, anlıyor musun?"

Biliyorum. Ve bu yabancıyla hiçbir şey konuşmak istemiyorum.

Kaburgalarım sıkışıyor, ciğerlerimi ve kalbimi mengene gibi sıkıştırıyor.

Charlie öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı, gözleri parladı. "Nereye gömüldüğünü bile bilmiyorum. Cenazesine katılamadım. Zaten pek ortalarda görünmezdi, ama sonra birdenbire ortadan kayboldu. Yani, ondan nefret etmem gerekirdi.

Değil mi? *Sen* ondan nefret ediyor musun?"

Panik atakları hakkında okudum. Birkaç tanesine şahit oldum. Ve şu anda bir tane yaşamayı reddediyorum, bu yüzden nefesimi düzenlemek için bir dakika ayırıyorum. Burnumdan yavaşça nefes alıp veriyorum. Nefes alıp tutuyorum... sonra veriyorum. Göğsümdeki sıkışma hafifliyor. Biraz.

"Hala bunu anlamaya çalışıyorum," diyorum ona. "Ama evet, sanırım onu biraz nefret ediyorum. Muhtemelen onu ilk başta çok sevdiğim için."

Şimdiye kadar söylediğim en samimi ve dürüst sözlerden birini söyledikten sonra sessizce oturuyoruz. Ona soru sormalı mıyım, hatta sormak istiyor muyum, bilmiyorum. Belki onu teselli etmeliyim, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum

çünkü ben de kendimi hiç teselli edemedim. Onun mektuplarını hiç okumadım, bu yüzden bir tür son hamle ya da istediği bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Belki de annesi gibi para istiyordur.

Kahveme uzanırken parmaklarımın hafifçe titrediğini fark ettim. Bir yudum alırken Charlie fincanını kaldırıp içini boşalttı, sonra kötü kahve savaşını kazanmış gibi fincanı masaya vurdu. Strafor fincan ezildi ve o sanki şok olmuş gibi fincana bakakaldı.

Tam da ona ne istediğini biraz fazla açık sözlü bir şekilde sormak üzereyken, odanın kapısı birden açılır. Val orada durmuş, bana sırtarak bakıyor ve açıkça odadaki durumu anlamamış. Charlie'yi görmüyor gibi görünüyor, ama onun koltuğunda dikleştiğini fark ediyorum.

Val öne doğru eğilip arkamdan boynuma sarılır. Sanki çabuk kuruyan çimento ile doldurulmuşum gibi tüm vücudum sertleşir.

"Bir işim vardı, uğrayıp merhaba demek istedim," diyor Val. Yanağıma yüksek sesle bir öpücük konduruyor, sonra Charlie'yi fark ediyor olmalı. "Oh. Yeni gelen adam

biri uğradı, ama senin resmi polis işi yaptığını fark etmedim. Üzgünüm!"

Val ayağa kalkarken, omuzlarımı bir kez sıkıp kapıya doğru geri çekilirken ben hiçbir şey söylemiyorum. Ona bakmak için bile dönemiyorum.

"Yine böldüğüm için özür dilerim. Neyse. Bu akşam yemeği ben yapacağım. Ne zaman eve geleceğini bana haber ver. Hoşça kal!"

Ve geldiği kadar hızlı bir şekilde Val dışarı çıkar. Sanki F4 kasırgası küçük bir kasabayı yerle bir etmiş gibi hissediyorum.

Charlie bana göz kırpmıyor. "Bir ilişkin mi var?" Zar zor hareket ederek başımı sallıyorum. "Evet."

Gözleri odanın içinde dolaşüyor, sanki veri topluyor ama hala bir sonuca varamıyor gibi. "Vay canına."

"Dikkatli ol, yoksa yakışıklılığım ile ilgili komplekslerim olur." Arkadaşlarımı kandıramayacak bir gülümseme zorla yapıyorum. Charlie'yi kandırabilir miyim, emin değilim.

"Sadece demek istediğim... Bulduğumdan beri hiç gerçek bir ilişkim olmadı. "O dışarıda." Boş kahve fincanına bakarak başını sallar. "Ona kızgınlım

. Kadınlara kızgınlım. Sana kızgınlım. Kendime kızgınlım."

Bu duyguyu biliyorum, hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmak için elimden geleni yapsam da.

Belki de ona anladığımı söylemeliyim. Açıkça konuşmak kendimi daha iyi hissettirebilir, çünkü Winnie'den daha çok Charlie'nin beni anlayacağını düşünüyorum. Ama hiçbir şey söylemiyorum.

Şimdi farkına vardığım, aslında yüzleşmek yerine derinlere gömdüğüm şeyler, tıkanmış bir lavabo gibi kabarcıklar halinde yüzeye çıkıyor. Benim Düşüncelerim bulanık, yapışkan ve ağır, kalp atışlarım ise yavaşlamış gibi, kulaklarımda devasa bir kıyamet saati gibi güm güm atıyor.

Val'in beni öptüğü yanağımı, sanki bir lekeyi silmeye çalışır gibi ovuşturuyorum.

Bir ilişkin mi var?

Şu anda Val'i düşünmek bile istemiyorum, günlerdir uyanık olduğum her anımı meşgul eden kişiyi.

Gerçekten sadece mırıldanıyor muydum? Sanki başka bir gün, başka bir hayat, başka bir adam gibi geliyor.

Charlie'nin yüzü gözlerimin önünde belirir ve gözlerimi kısarım.

İşe yaramaz. "İyi misin?" diye sorar.

Hayır. "Evet," diyorum.

Charlie ayağa kalkar. "Gitmeliyim."

O benim üvey kardeşim. Kanımdan. Ailemden. Onu durdurmalıyım. Ya da telefon numaralarımızı değiştirmeliyiz. E-postalarımızı. *Bir şeyler.*

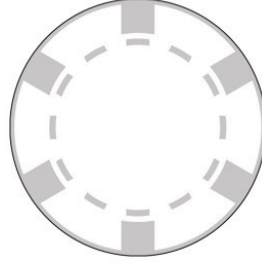
Ama yapmıyorum. Rahatsız metal sandalyede otururken, uzuvlarımda karıncalanma ve uyuşma hissi yayılıyor. Charlie ayrılıyor, belki veda ediyor. Eğer öyleyse, ben duymuyorum. Onun numarasını bir bir peçeteye numarasını karaladığını ve masanın üzerinden ittiğini görüyorum.

Ne kadar süre oturduğumu bilmiyorum. Bakıyorum. Düşünmemeye zorluyorum kendimi. "Chevy?"

Başımı kaldırdığımda Grant kapının eşiğinde duruyor. Büyük bir çaba sarf ederek ayağa kalkıyorum. Kabul edilebilir bir gülümseme takınıyorum. Kendime *sakin ol*, dostum, *sakin ol*, diye hatırlatıyorum.

Ama Grant altın rengi gözlerini bana dikip "Üvey kardeşin mi var?" diye sorduğunda, tüm soğukkanlılığım kaybolur.

BÖLÜM 27

Val

Chevy'nin mutfak adasında oturup, ben konuşurken yemek yapmamı izlemesine alışmış olsam da, bu gece farklı. Öncelikle, Bay Temizlik Manyağı botlarını çıkardı ve kapının yanında düzgünce dizmek yerine oturma odasının ortasına bıraktı. Bir yerlerde bir domuz kanat çıkardı ve uçtu. Sonra, bir kızın yemeği yakmasına neden olabilecek türden bir öpücükle beni selamlamak yerine, ben onu öptüğümde neredeyse hiç tepki vermedi — tamam, belki biraz irkildi, ama bu doğru olamaz — ve bir tabureye çöktü.

Yine de yemeği yaktım. Onun alışılmadık sessiz tavırları ve omuzlarının sert duruşu dikkatimi çok dağıttı. Bu gece, konuşmam normalde olduğu gibi akıcı değil, çünkü konuşmayı seviyorum. Daha çok kelime kusma gibi. Ve kötü bir konuşma gribi oldum.

“Kusura bakma. Sorun yoksa, dışarıdan yemek sipariş edelim mi? Ben ısmarlıyorum! Nereye istersen. Yanıklar hepimizin başına gelir. Bir keresinde, yedinci sınıftayken, Mari ocağı çok uzun süre açık bırakmış ve o da...”

"Kosta Rika'ya ne zaman gidiyorsun?"

Bu soru rahatsız edici. Sadece bunu henüz konuşmamış olmamızdan değil, ses tonundan ve soruş şeklinden dolayı da.

Hemen cevap vermiyorum, tavadan kömürleşmiş tavuk ve soğanları kazıyıp çöpe atıyorum. Tavayı da atsam iyi olur. Artık eskisi gibi olmayacak. Ama o benim değil, Chevy'nin, bu yüzden onu kurtarmak için elimden geleni yapacağım.

Dikkatlice ocağın üzerine koyup tezgahın kenarını tutuyorum.

Chevy'nin yüzü ifadesiz. Ben akşam yemeğini yakarken, o parçaladığı peçeteye dikkatle bakıyor.

"Henüz biletimi almadım. Birkaç hafta içinde çıraklığımı ya da mentorluğumu ya da her neyse onu başlatmam gerekiyordu. Ya da bir ay içinde. Luis

Henry esnek biridir. Mari de odanın her zaman açık olduğunu söylüyor, yani ne zaman olacağı önemli değil."

Chevy hiçbir şey söylemiyor.

"Neden soruyorsun?" Sözlerim acınası geliyor. Yumuşak, savunmasız ve utanç verici derecede samimi.

Çünkü bunun nereye varacağını çok kötü hissediyorum ve gözyaşlarım şimdiden seri üretime geçmeye hazırlanıyor. Burnum yanıyor ve çenemi sıkıyorum, kendimi tutmaya ve en kötüsünü düşünmemeye çalışıyorum.

"Gittiğinde bir ara vermek iyi olur bence," diyor Chevy.

Biz ara vermiştik! Friends dizisinden alıntı yaptığım bu söz, aklıma gelen ilk şeydi ve bu bağlamda hiç de komik değildi. Ama yine de boğuk bir kahkaha patladı içimden ve hıçkırığa dönüştü.

"Hepsi bu mu?"

Chevy elini yüzüne götürüp ağzını sildi. Gözleri hala benimkilerle buluşmuyordu.

"Bittiğini söyleyemiyorum, sadece... belki bir ara vermek bizim için iyi olur bize iyi gelir."

"*Senin* için demek istiyorsun. Çünkü ara vermek kesinlikle iyi bir fikir gibi gelmiyor.

Ben. Daha yeni başlamıştık, Chevy. Ne oldu? Bunu çözebiliriz. İlişkiler emek ister. Sorun değil. Ne olursa olsun, birlikte üstesinden gelebiliriz. Ama benimle konuşmalısın."

Bu kadar çaresiz görünmekten nefret ediyorum. Ama mesele şu ki, ben sadece ilişkimiz için mücadele etmiyorum. *Chevy* için mücadele ediyorum. Onun acı çektiğini hissedebiliyorum ve Winnie'nin onun duygusal olarak eski bir çizme kadar erişilebilir olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Ama yanılıyordu. O daha çok, gölün dibinde bir çizmenin tabanına yapışmış ezilmiş bir hamamböceği gibi.

Ama onu orada bırakmak istemiyorum. Ona yardım etmek istiyorum. Çünkü, kısa süren ilişkimiz bir yana, biz her zaman arkadaştık. Ve arkadaşlar, arkadaşlarını gölün dibinde bırakmazlar.

"Chevy, konuş benimle.

Lütfen." Hareket etmiyor.

Onu son gördüğümde bu yana bir şeyler olmuş olmalı. Öyle olmalı. Bu birdenbire olmadı. Ama ne? Gözyaşlarım akarken, o günü zihnimde geriye doğru izliyorum. Bu sabah, evdeki her sandalye, kanepeler ve taburede öpüşmeyi denememizi ısrarla istedi. Sonra iş yerine uğradım ve...

Aklım o ana takılıyor. *Orada*. O kadar acelem vardı ki Chevy'den başka hiçbir şeyi fark etmedim, ama şimdi geriye dönüp düşündüğümde, bir şeyler ters gidiyordu. O sandalyede kıpırdamadı. Beni kucağına çekip öpmeye çalışmadı. O işte olduğu ve benim acelem olduğu için bu durumu fazla önemsemedim. Ama o kendinde değildi.

Konuştugu adam kimdi? Ona zar zor bir göz attım ve şimdi yüzünü hatırlayamıyorum. Ama tanıdık gelmedi.

"Bugün işte ne oldu?"

Kafasını hafifçe salladı ve yemin ederim ki daha da gerginleşti. "Sana yardım edeyim."

Yine yalvarmaya başladım. Kendim için asla yapmayacağım bir şey. Hayır. Geçmişte, birinden ayrıldığımda, kuyruğumu kıştırıp kaçırdım. Yalvarmazdım. Daha fazlasını istemezdim. Nedenini tartışmazdım. Bu farklı. Bu sadece bir ayrılık değil.

Karşımda, kırılmış bir adam görüyorum. Gerçekten, gerçekten, GERÇEKTEN sevdiğim bir adam. Ve uzun zamandır sevdiğimi düşünüyorum.

Bu *onunla* ilgili. Benimle değil.

Bizimle değil. Keşke bu acıyı biraz olsun hafifletseydi.

Çenesi gerilir ve tüm hareketleri sertleşir. "Yardıma ihtiyacım yok. Mola vermem lazım."

İçimde bir yerde, bir ihlal olduğu için alarm çalmaya başlar. Kalbim bir anda parçalanır. Ve şimdi üzüntü, gözyaşları ve akan burnumla serbestçe dışarı akıyor. Tezgahın etrafından dolaşıp çantamı alırken, mendille burnumu silirim.

Chevy bileğimi tuttu ve ben durup, çirkin ağlayan yüzümü tüm ihtişamıyla ona çevirdim. Mavi gözleri fırtınalı bir okyanus gibiydi. Parıldıyorlardı ama gözyaşı akmıyordu.

"Asla istemedim... Demek istemedim..." Durur. Zorlukla yutar. Bileğimi bırakır. "Üzgünüm, Tiny."

Yere yığılmadan önce uzaklaşıyorum, kapıya doğru giderken onun attığı botların üzerinden atlıyorum. Kapıyı kapatırken, "Bana Val de" diyorum.

Ama onun duyabileceği kadar yüksek sesle söylediğimden emin değilim.

Bir saat içinde, Winnie'nin kanepesinde güvenli bir şekilde oturuyorum, onun ve Kyoko'nun arasında sıkışmış halde parçalanırken, OC tek gözüyle yüksek sesle mırılayarak destek oluyor. Onun kedi dilini, Chevy'ye ödetmek için üstü kapalı tehditlere çeviriyorum.

"Mesele şu ki," diyorum, ağlamaktan sesim kısılmış, "Sadece incinmiş, kızgın ve ayrılığın getirdiği tüm duyguları hissetmiyorum. Onun için *endişeleniyorum*."

"Endişelenmelisin," diyor Winnie dişlerini sıkarak. "Onu uyarmıştım."

"Seni merak ettiğimden değil. Onu adeta donduracak kadar endişelendiren şeyi merak ediyorum."

"Bunun mazereti olamaz," diyor Winnie.

"Hapis cezası yoksa yardım ederim," diyor Kyoko. "Uzun vadeli şaka savaşları benim uzmanlık alanım."

Bunun ne anlama geldiğini bilmek bile istemediğimden eminim.

Winnie'nin koluna dokunarak gözlerime bakmasını sağladım. "Onu kontrol eder misin? Eşyalarımı almaya gittiğinde?"

Gözleri kısılır. "Oh, ona bakacağım, tamam mı?" "Win, ben ciddiylim."

"Ben de."

Burnumu silmek için duraklıyorum. Yarım kutu mendil, üzüntüme kurban gitti bile. "Sanırım bugün bir şey oldu. İstasyon'da onunla birlikte bir adam vardı. Şimdi düşününce, tuhaf bir hava vardı. Acelem olduğu için pek aldırmadım ama..."

Winnie derin bir nefes aldı, sonra gözlerini devirdi. "Tamam. Onu kontrol edeceğim. Nazik, şefkatli, kardeşçe bir şekilde." Ayağa kalktı, sonra fısıldayarak mırıldandı, "Sonra da onu *gerçekten* istediğim şekilde kontrol edeceğim."

"Yardım ister misin?" diye sordu Kyoko.

"Sen Val'in yanında kal. Kaybettiği sıvıları yerine koymak için onu bol bol su içir. Yemek isterse ona yemek ver. Telefonuna yaklaşmasına izin verme, hüzünlü ya da romantik şeyler izlemesine ve hüzünlü şarkılar dinlemesine izin verme. Sarah McLachlan yasak. Nick Drake ve..."

Kyoko elini salladı. "Anladım."

Winnie, loft'tan ayrılmadan önce başımın üstüne bir öpücük kondurur.

"Seni seviyorum, Valley Girl. Sen her zaman benim kardeşim olacaksın."

Söylemediği ama benim yine de duyduğum şey, asla yengesi olmasam bile her zaman onun kardeşi olacağım.

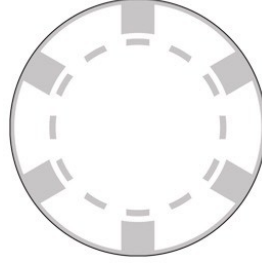
"Atıştırmalık bir şeyler alacağım," diyor Kyoko. Kısa, koyu renk saçlarını tutan sağ bandını düzeltiyor. "Mutfakta bir şeyler var, ama dışarıdan da sipariş verebiliriz. Ne istersin?"

"Pizza," diyorum. "Dolgulu hamurlu. Üstünde ne olduğu önemli değil. Ve sarımsaklı ekmek. Ve çikolata."

"Bir dağ pizza ve bir nehir çikolata hemen geliyor."

Kyoko sipariş vermek için koşarak uzaklaştığı anda, şantamdan onun el koymayı unuttuğu telefonu çıkarıyorum. Chevy'den gelen aramaları veya mesajları kaçırmadığımı kontrol ettikten sonra (tabii ki kaçırmamışım), Kosta Rika'ya gidebileceğim en erken uçak biletini alıyorum. Tek yön.

BÖLÜM 28

Chevy

KIZ KARDEŞİM misafir odamdan taşındıktan sonra, sessizlik ilk başta garip geldi, sanki görmekten mutlu olduğum ama yeniden alışmam gereken eski bir dost gibi. Sessizlik, ruhumun derinliklerinden gelen bir iç çekiş gibi hissettirdi.

Val sadece birkaç saat önce ayrıldı, ama evim tamamen farklı hissettiriyor. Sanki Val'in yokluğu eksik bir şey değil de, mekana eklenmiş fazladan bir şey gibi, onun hayaleti evi ele geçirmiş. Bir siğil. Bir deri etiketi. Bir tümör.

Bundan nefret ediyorum.

Eskiden olduğu gibi, boş bir evin normal olduğu dünyaya geri dönmek istiyorum.

Babamın *diğer* oğluyla yüzleşmek zorunda kalmadığım zamana. Val'in olması, ona sarılmak, onu benim olarak görmek... ve sonra onun kalbini kırmak nasıl bir şey olduğunu bilmediğim zamana.

Tıpkı her zaman korktuğum gibi. Bana "Kendini Gerçekleştiren Kehanet Yardımcısı" diyebilirsiniz.

"Lütfen bunu benim süpürgeliklerime yansıtma," diye yalvarıyorum, Winnie Val'in tekerlekli valizlerinden birini şiddetle ön kapıya doğru sürüklerken, tekerlekleri, birkaç yıl önce özenle boyadığım beyaz süslemeye çarptı. Zaten bir çizik görüyorum.

"Söz veremem," diyor Winnie, ateşi yakacak kadar öfkeli bir bakışla. "Görünüşe göre ortak bir yanımız var."

Kapı arkasından çarpar. Kemiklerimde hissedebileceğim bir iç çekişle, kanepeden kalkıp Val'in odasına girerek çantalar ve kutulara yardım etmek için yürürüm. İçeri girdiğim anda sendelerim ve dengemi sağlamak için kapı çerçevesine tutunurum.

Val'in kokusu havada. Sıcak vanilya ve şeker kokusu, sanki biri kek pişirmiş gibi. Gözlerimi sıkıca kapatıp,

o adam, Charlie, üvey kardeşim, istasyona girdiğinden beri içimde yükselen her şeyi bastırmaya çalışıyorum.

Açıkçası, bastırmak işe yaramıyor. Çünkü ben de bunu yapıyordum. Ve Charlie'yi gördüğüm ve tekrar düşünmek zorunda kaldığım anda...

babamız, her şey yeniden ortaya çıktı. Beni şüpheyeye düşürdü. Korkuyla doldurdu. Hiç ciddi bir ilişki yaşamamış olmamın tüm nedenlerini hatırlattı.

Val'e söylediğim şeyde ciddiydim — ara vermek istedim. Ayrılmak değil. Ama doğru şekilde ifade edemedim. Sözleri söyleyemedim, basit sorularını cevaplayamadım. Kadınlar konusunda, benden önceki birçok erkek gibi aptal olabileceğim konusunda genel bir kanı var, ama bence ben, işleri bu kadar tamamen mahveden çok özel bir aptalım.

Bir şey kalçama sertçe çarptı ve sendeledim. "Acıyor, değil mi?" diye sordu Winnie, beni itip odaya girdi.

"Daha önce de kalçama çarptın. Dayanabilirim."

"Kalça darbesini kastetmedim," diyor, başka bir kutu alıp bana buz gibi bir bakış atarak. "Oh, ve yardım getirdim."

James yanımda belirir ve kız kardeşim gibi kalçama çarpmaz ama bana attığı bakış, daha kötüsünü yapmak istediğini belli eder.

"Winnie..."

"Bana saçma bir bahane uydurmayacaksan konuşma. Sakın... konuşma."

Yutkunuyorum, ama o beni geçip kapıdan çıkmaya çalıştığında, elimi uzatıp kolunu tutuyorum. "Üvey kardeşim dün beni görmeye geldi."

Winnie'nin gözleri gözlüklerinin arkasından büyüdü. James aramıza girip Winnie'nin elinden kutuyu aldı. Hiçbir şey söylemeden yanımdan geçip eşyaları arabaya götürdü.

"Ne istedi? Para mı?" diye sorar Winnie. Kafamı salladığımda, alaycı bir şekilde, "Yani, birdenbire ortaya çıktı mı?" der.

"O, şey, bir süredir bana mektuplar yazıyor."

"Üvey kardeşimizle iletişim halindeydin ve bana söylemeyi düşünmedin mi?" Winnie'nin sesi, cinayet sınırında diyebileceğim bir keskinlikle, çılgılık atan bir yılan balığı gibi yükseliyor.

"Hepsini açmadan geri gönderdim. Bununla başa çıkamadım, anlıyorsunuz?"

Winnie geri çekildi ve şaşkın bir şekilde yatağa çöktü. "Neden bana söylemedin?" Sesi artık daha yumuşaktı. "Sırlarımızı paylaşmayı bıraktığımızı sanıyordum."

Odanın içine doğru ilerleyerek, şifonyere yaslanıyorum, ikinci el ve konsinye mağazalarından gerçek ahşap mobilyalar topladığım için minnettarım. ucuz, sahte ahşabın şu anda ağırlığımı taşıyabileceğinden emin değilim. Kanımın daha ağır ve yoğun bir şeye dönüştüğünden eminim. Her an, zeminden düşüp arkamda sadece bir çukur bırakabilirim.

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum. Hiçbirini. Deniyorum ama..."

James odaya geri geldiğinde duraksıyorum. Hâlâ hiçbir şey söylemiyor, ki bu James'in herhangi bir şey söylemesinden daha korkutucu, ama Winnie'nin yanına oturup şakaklarına şefkatle bir öpücük konduruyor. Sonra onu kucağına çekiyor.

Bu manzara göğsümü öfkeli bir çürük gibi zonklatıyor. Çünkü o ben ve Val olabilirdik. Winnie gibi olsaydım, sevmekte daha iyi olsaydım. Sevmekte. Kendi sorunlarımla başa çıkmakta. Charlie'nin kim olduğunu anladığımdan beri göğsümü ezen sıkışma, her nefes almamın maksimum çaba gerektirecek kadar sertleşiyor.

"Senin yaptığını yapamam," diyorum sessizce, ikisini işaret ederek. "Ben... duygularda iyi değilim."

James, kahkaha ile alay arasında bir ses çıkarır. "Winnie duyguları iyi anlar mı sence?"

"Hey!" Onu itmeye çalışır, ama James onu daha sıkı sarar.

James bir kaşını kaldırarak ona bakışıyla sabitler. "Gerçekten bunu tartışmak mı istiyorsun?"

"Tamam. Peki. Ama sen de duygular konusunda pek iyi değilsin, koca adam."

James sadece homurdanır. Sonra bana döner. "Demek bu yüzden Val'in kalbini kırdın?"

Yüzümü buruşturdum ve ağzım kurudu. "O iyi mi?"

"Sana hiçbir bilgi vermeyeceğim, dostum." Winnie sert bir bakış attı.

"Bunun zor olduğunu anlıyorum. Üvey kardeşinin ortaya çıkması beklenmedik bir durum. Ama Val buradan ayrılırken ne yaptığını, ne dediğini biliyor musun? *Senin için* endişeleniyordu. Yıkılmış, kafası karışık ve açıkçası mahvolmuş durumda, ama *senin* iyi olduğundan emin olmamı istedi."

Val'in acı çekerken beni düşündüğü düşüncesi beni gerçekten hasta ediyor. Nefes almaya çalışırken ellerimi dizlerime koyup eğiliyorum, yenilenmiş parkeye kusmamayı umuyorum.

"Birine görünmem gerek galiba," diyebildiğimde, hala ikiye katlanmış halde ve nefes nefeseyim.

"Mesela... bir büyücü? Bir sigorta eksperleri? Bir avukat?"

Komedyen kız kardeşim. "Bir danışman," diyorum. "Ya da terapist? Psikiyatrist ya da psikolog ya da her neyse. Aralarındaki farkı bilmiyorum. Ama sanırım birine ihtiyacım var."

"Bu, hayatında söylediğin en akıllıca şey olabilir," diyor Winnie. "Bence bu harika bir fikir."

James boğazını temizledi ve eğilmiş pozisyonumdan, büyük ellerinden biriyle kız kardeşimin dizini sıktığını görebiliyordum. "Bence bu birçok insan için harika bir fikir," dedi anlamlı bir şekilde.

"Senin gibi mi?" diye espri yapar Winnie.

"Belki ben de," diyor James.

Winnie derin bir nefes alarak James'in kucağından iner ve bana doğru yürür, sırtımı okşar. "Peki. Belki de birlikte gitmeliyiz, Chev. Duygularımızdan ve tüm o iğrenç şeylerden bahsedelim."

"Benimle gelir misin?" diye soruyorum, doğrulup bunun bir numara olup olmadığını anlamak için ona bakıyorum.

Elini sırtımdan çekip yanıma çimdikliyor. "Tabii Tabii ki giderim, seni koca aptal. Peki, bu üvey kardeşimle ne zaman tanışacağım? Geri gelecek mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama onun numarası bende var, eğer sen... eğer biz... onu aramak istersek."

"Tamam. Ama önce önemli olan şeyleri halledelim. Val ile ne zaman ve nasıl ? Ona bunu ben mi söyleyeyim, yoksa sen mi söyleyeceksin?" "Ben söylerim.

Ama biraz zamana ihtiyacım var." Kafam hala iyi değil. Kalbim ve diğer her şey de öyle. Ve gerçekten hazır olduğumu ve ilk zorlukla karşılaştığımda onun kalbini kırmadan ona bağlı kalabileceğimi bilmeden özür dilemeyeceğim ya da onu geri kazanmaya çalışmayacağım.

Tabii beni geri kabul ederse. Ama onun için, bizim için umudumu kaybetmemeliyim. Aksi takdirde... geriye ne kalır bilmiyorum.

Winnie gözlerini kısarak Val'in başka bir kutusunu kaldırdı. "Zaman geçiyor kardeşim. Sırrın bu kasabada uzun süre saklı kalmayacak."

Sırlar konusunda haklı. Ertesi sabah, sadece ayrılığımın haberi değil, Winnie ve benim üvey kardeşim olduğumuzu dair söylentiler de konuşuluyor. Hak etmesem de, Val'in Charlie'yi öğrendiğinde beni arayacağını tahmin etmiştim. Kız kardeşimi tanıyorsam, Val'in beni aramasını veya mesaj atmasını engellemek için Val'in telefonunu balyozla parçalamış olabilir.

Kendimi bir hayalet gibi hissederek Bayan Fleming'in evine gittim. Uyku bir şakaydı, stresli rüyalar azıcık uyuduğum zamanları bölüyordu. Soğuk bir duş bile beni bu yorgunluktan kurtaramadı. Geç kaldığımda, Bay Silver kollarını kavuşturmuş, şık siyah bir Mercedes'in kaputuna oturmuş, üç çocuk da Grant'in yanında kaldırımında bekliyordu.

Bayan Fleming, kötü görünümlü bir tırmık sallıyor ve ön verandasından hepsine öfkeyle bakıyor. Grant ve çocuklar, tırmıktan çok opossum ve onun göz kamaştırıcı tasmaından korkmuş görünüyorlar.

"Geldiğimize çok şükür," diye seslendi Bayan Fleming. "Bu serseri çocuklar kötü bir şey peşinde gibi görünüyor."

Bay Silver ağzını açıyor, ama ben elimi kaldırıyorum. "Haydi ama Bayan Fleming, insanlara serseri diyemezsiniz. Bu çocuklar bugün gönüllü olarak gelip sizin toplarınızı temizlememe yardım ettiler. Bu çöpleri oraya koyanlar onlar değildi, ama yine de yardım etmek için buradalar."

Sözlerimi dikkatlice seçiyorum, çünkü bir zamanlar ikisi de toplara çöp atmıştı. Ama bu çöp değil. "Ve bu da Grant. Yeni şerif yardımcılarımızdan biri."

"Peki," diyor Bayan Fleming, tırmığı yere bırakıp opossumun tasmaını sıkıca tutuyor.

Kamyonetimden iki çöp torbası ve lastik eldivenlerimi çıkarıyorum. Burada kendimi yarı yarıya hissediyor olabilirim, ama hazırlıklı geldim.

Brady dehşete kapılmış görünüyor. "Orada ne tür çöp var?"

Omuz silkiyorum ve eldivenimi giyerken elimden geldiğince gülümsüyorum. "Bilmiyorum. Ama birinin çiğnediği sakızı elime sokacak değilim. Ya da daha kötüsünü. Sen sokar mısın?"

Üç çocuk da komik bir güç ve hızla başlarını sallıyor. Grant gülümsemesini zorlukla bastırıyor. Sonra işe koyuluyoruz. Brady ve Bryan birini alıyor

John ve ben diğerini alırken, o topları alır. Ben çöp torbasını açık tutarken, o çöprü çıkarır. Grant, Bayan Fleming'in çatlak kaldırımından yabancı otları çekmeye başlar, bir gözü de opossumda.

"Onlar kuduz taşımazlar, biliyorsun," diye fısıldarım.

"Neden bu beni rahatlatmıyor?" diye soruyor.

On dakika, bir çift kırık gözlük ve kaybeden bir piyango bileti sonra, işimiz neredeyse bitti. Her iki çöp torbası da neredeyse dolu. Toplar, düşündüğünüzden daha fazla çöp alabiliyor.

"Bizimki boşaldı," diyor Brady, eldivenlerini çöp torbasına atarken.

John bizimkine bakar. "Sanırım arkada bir soda kutusu falan var.

Ulaşamıyorum."

"Ben alırım," diyorum ve John kenara çekiliyor. Çıkardığımız tüm iğrenç çöpleri düşünmemeye çalışıyorum. Ya da kolumun bir TOPUN içinde olduğu gerçeğini. Son çöp parçası, alüminyum soda kutusu gibi hissediliyor, gerçekten sıkışmış durumda. İyi tutamıyorum.

"Bu topları nereden buldunuz?" diye sorar Grant, verandanın korkuluğuna yaslanarak, Genevieve'in her an ona WWF body slam yapmasını beklermiş gibi onu izlemeye devam eder.

Bayan Fleming, üzerinde çalıştığım topun arkasını okşuyor. "Nate, buraya taşındığımızda bunları bizim için satın almıştı. O bir denizciydi," diyor ona.

"Bu, onun denizden aldığı küçük bir tatdı."

"Hala çalışıyorlar mı?" Brady biraz fazla ilgi göstererek sorar. "Hayır," der Bayan Fleming.

"Emin misiniz?" diye sorar Grant. "Çünkü çalışırlarsa tehlike yaratabilirler."

"

"Top mermileri ateşliyorlar ve yüklü değil," diyor Bayan Fleming.

"Ayrıca,

barut doldurulmadan ateşlenemezler. Anladınız mı?"

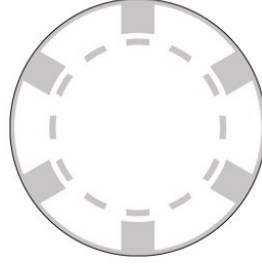
Bu son yorumda bir şey beni başımı kaldırmaya zorlar. Tam da Bayan Fleming'in fitil olması gereken yere çakmağı tuttuğunu görmek için. Kolumu bir aslanın ağzından çekip çıkarır gibi hızlıca oradan çekerim, ama çakmağı görmemiş olan John, yüksek bir cızırtı sesi duyulduğu anda, içeriye bakmak için yaklaşır.

Kıvılcımlar uçuşur. Opossum Genevieve sahte ölü gibi yere yığılır. Ve ben John'u kenara itmek için zamanım olur, sonra kulakları sağır eden bir ses, bir patlama ve bir şey göğsüme çarpar.

Kaldırımda sırt üstü yatıyorum. Kulaklarım çınlıyor. Burnum yanıyor. Ve göğsümde dayanılmaz bir baskı ve yanma hissi var.

Her şey kararmadan önce duyduğum son şey, Bayan Fleming'in "Sanırım ateş ediyorlar! Aman Tanrım, çok kan var" dediği.

BÖLÜM 29

Val

Winnie aradığında cevap vermek istemiyorum. GERÇEKTEN istemiyorum. Hemen tekrar aradığında kesinlikle istemiyorum. Ve sonra üçüncü kez.

O, James ve Kyoko bu sabah San Antonio'da bir tür zanaat bira etkinliğine gittiler ve o zamandan beri ben de onun kanepesinde huzur içinde acımı yaşıyorum. Telefonlara cevap vermiyorum. İnsanların ayrılığım hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için Neighborly'yi kontrol etmiyorum. Ana hedefim, yarın geri dönmeden önce kanepede gerçek bir çukur oluşturmak.

Bu yüksek bir hedef, ama kendimi bu duruma kaptırma yeteneğime güveniyorum.

Winnie beşinci kez aradığında, sonra altıncı kez, sonunda pes edip *Criminal Minds*'ı duraklatıyorum. Beni çok korkutan, ama hayatımı pamuk şekerli bir atlıkarınca yolculuğu gibi hissettiren diziyi tekrar izlemeye başladım.

"Evet, iyiyim. Ve hayır, konuşmak istemiyorum," diye selam yerine söylüyorum. Winnie'nin cevabı nefes nefese ve titriyor. "Val, ben Chevy."

Bütün vücudum kaskatı kesildi. Çünkü bu sesi tanıyorum. Winnie'den hiç duymadım, ama panik içindeki ses tonunu, acil bir durum olduğunu anlıyorum.

"Ne oldu? O iyi mi?"

"Evet? Bilmiyorum. İş yerinde bir kaza geçirmiş, ne olduğunu tam olarak anlamadım. Ama birkaç saat geri dönemeyiz ve Chevy hastanede tek başına. Val, bunu istemek çok kötü, biliyorum, ama lütfen gider misin? Onun iyi olduğunu söyleyecek birine ihtiyacım var. Beni aradıklarında ameliyattaydı."

Ameliyat mı? Midem korkudan sıkı sıkıya düğümlenmiş durumda.

"Yola çıkıyorum." Telefonu kapatmadan kapıdan çıkıyorum, hala kırıışık, içime sinmeyen kıyafetlerimle, çünkü

Şu anda, kalbimin paramparça olması bile önemli değil, çünkü işler zorlaştığında, Chevy hala kalbimin kalan parçalarına sahip.

Şu anda, kalbimin paramparça olması bile önemli değil, çünkü işler zorlaştığında, Chevy hala kalbimin kalan parçalarına sahip.

Hastane, Sheet Cake'in yeni bölümünde parlak bir küp gibi duruyor ve oraya hızlıca ulaşmak için kesinlikle bazı kuralları çiğniyorum. Chevy'yi bulmak için birkaç tartışma, birkaç küçük yalan ve bir tehdit gerekiyor. Onun kız kardeşi olduğumu söylemiş olabilirim. (İğrenç.) Ama ben bir görevde olan bir kadını ve kapıyı açıp Grant'i yatağının başında dururken görene kadar tam olarak nefes alamıyorum.

Chevy... canlı görünüyor. Ve bu söyleyebileceğim en iyi şey. Şu anda, bunu kabul edeceğim.

Gömleği yok ve göğsünün tamamı bandajlarla sarılmış. Uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırıyor ve çenesinde kan gibi görünen bir şey var. Beni gördüğüne oldukça rahatlamış görünen Grant'in gömleği kanla kaplı.

"Ne oldu? O iyi mi?" diye soruyorum Grant'e, Chevy'nin bana attığı sevimli uykulu gülümsemeyi görmezden gelmeye çalışarak. Ve izinsizce göğsümde yayılan duyguları.

Rahatlamış. SADECE rahatlamış hissetmene izin verilir.

"Valentinnnnnnnna," diye şarkı söyler Chevy. "Aşkım."

Grant bana özür diler gibi bakar. "O iyi olacak. Ama anesteziye çıkıp ağrı kesicileri almadan önce kafası çok karışık."

Chevy'nin bana bakışını görmezden gelmeye çalışıyorum. O değil. İlaçlar gülümsüyor ve beni takdirle baştan aşağı süzüyor. Ve aptal yumurtalıklarım sevinçle tepki veriyor.

"Vurulduğum," diyor. "Madalya hak ettim. Bana madalya takar mısın, Tiny? Ama göğsüme değil. Orası tamamen mahvoldu."

"Onun vurulmasına izin mi verdin?!" Gözlerimi kocaman açarak Grant'e bakıyorum. "Silahla değil."

"Oh, iyi." Elimi göğüs kafesime bastırarak çöküyorum, sanki bu hareket kalbimin hızlı atışını yavaşlatabilecekmiş gibi.

"Topla," diyor Grant.

Onun koluna vuruyorum ve o yüzünü buruşturuyor. "Onu topla vurmasına izin mi verdin?! Bu çok daha kötü!"

"Dolu değildi," diyor, sanki bu her şeyi düzeltirmiş gibi. "Bayan Fleming'in top mermisi bile yok."

Kollarımı kavuştururum, keşke Grant'i top mermisinden vurabilseydim. "Peki, neden hastanede? Eğer mermi yüklü değilse neden ameliyat oldu?"

"Dr Pepper, bebeğim," diyor Chevy. Gülüyor, sonra inliyor, sonra tekrar gülüyor.

Grant başının arkasını ovuşturur. "Dr Pepper kutusu —ya da Dr Pepper kutusunun parçalanmış parçalarıyla vuruldu. Alüminyum parçaları koparak derisine saplandı. Sonuçta, biri hariç hiçbirisi çok derine girmedi. Bu yüzden onu uyuttular.

dokulara veya organlara zarar vermediğinden emin olmak için."

Aniden Grant'in yüzü biraz yeşile döndü. Bir polis nasıl mide bulandırıcı olabilir?

Eğitimlerinin bir parçası olarak kan ve iç organlara alışmak için bir ders yok mu?

"Organlarım gayet iyi," diyor Chevy, göz kırparak.

Kendimi tutamıyorum. Kıkırdayarak gülüyorum. Son yirmi dört saatteki kalp kırıklığı, stres ve duygusal çalkantı beni çaresiz ve boş bırakmış. Duygularımı kontrol altında tutan ip neyse, yıpranmış ve şimdi kopmuş.

Yine kıkırdayarak gülüyorum. Sonra burnumdan soluyorum.

Grant bana şüpheyle bakar ve kapıya doğru yavaşça ilerler. "Artık buradasın, ben de muhtemelen karakola geri dönmeliyim."

"İşçi tazminatı, dostum," diyor Chevy, sonra elini kaldırıp barış işareti yapmaya çalışıyor, ancak kolunu sabitleyen askı onu engelliyor. Muhtemelen böyle hareketleri engellemek için. "Ben deli gömleği mi giyiyorum?"

"Hayır."

"Neden hareket edemiyorum?" diye sızlanıyor, o kadar acınası bir hal alıyor ki, yatağa yaklaşmaktan kendimi alamıyorum. Grant'in dışarı fırlayıp kapıyı çarpmasıyla bir hareket görüyorum. Benim varlığımdan mı, yoksa Chevy'nin yaralanmasından mı kaynaklandığından emin değilim, ama adam sanki yanıyormuş gibi oradan ayrıldı.

Chevy'nin yatağının hemen yanında duruyorum, ellerimi yanımda yumruk haline getiriyorum ki, ellerim kendi kafasına göre hareket edip, onun dağınık saçlarını düzeltmeye ya da elini tutmaya kalkışmasınlar.

"Buraya gel," diyor ve ben çok küçük bir adımla ona yaklaşıyorum.

Hata! Çünkü şimdi, ona çok yakınlım. Chevy elimi tutar ve... Evet, millet, bu benim kendimi tutma yeteneğimin sonu. Onun parmaklarımı parmaklarına dolmasına izin veririm

parmaklarımızı birbirine bağlamasına izin verdim, sonra o... *oh hayır, oh hayır, DAHA BÜYÜK HATA...* elimi ağzına götürüp öpmek için kaldırdığında onu durdurmadım.

Ancak, benim elimi ıskalayıp yerine kendi parmak eklemlerini öper. Kaşlarını çatıp ellerimizi çevirir ve tekrar dener. Yine kendi elini öper.

Ah, kalbim. Bu adam tam da istediğim adam. Benim için o doğru kişi.

Ama onun bir ara vermek istediğini hatırlamam gerekiyor. En azından, ağır kesici almayan Chevy öyle istiyor. Bu haliyle flörtöz, tatlı ve kararlı; sonunda parmaklarıma özensiz bir öpücük kondurana kadar deniyor.

Kalbimde kalanları korumak için, buradan uzaklaşmalıyım. Gitmeliyim. Yani, henüz kimse bilmiyor, ama yarın ayrılıyorum. Aslında, Bay Silver, herkesten önce, çünkü ona sormak zorunda kaldım... Tank'ın resimlerimi almasını ayarladım. Ama kimseye söylemedim. Söylersem yapamayacağımdan korkuyorum.

"Mavi boya," diyor Chevy zaferle. "Burada mavi boya var."

Evet, var. "Evet."

"Sende boya bulmayı seviyorum."

Bu tatlılıktan vazgeçmesi gerekiyor. Ama vazgeçmiyor. Bunun yerine, yüzünü birbirine kenetlenmiş ellerimize yaslayıp gözlerini kapatıyor.

Keşke işler farklı olsaydı. Gözlerimi kaparsam, dünün hiç yaşanmadığını unutabilirim.

Dün mü? Hayır. O adamı hiç duymadım.

Mesele şu ki, Chevy ÖLEBİLİRDİ. Topun nasıl ateşlendiğini anlamıyorum ama bu bir TOP ve yakın mesafeden *herhangi bir şeyin* çarpması iyi bir şey değildir. Chevy'yi kaybetme düşüncesi, onu zaten kaybettiğim yolları daha da belirginleştiriyor.

Yüzümün acıdığını hissediyorum ama gözyaşlarımı tutmaya çalışmıyorum.

Ne gereği var ki?

Gözleri aniden açılır, hala bulanık ve ağırdır. "Topla vurdular," der, sanki bir kongrede en sevdiği süper kahramanı gördüğünü annesine anlatan küçük bir çocuk gibi.

"Duydum. Hem de Dr Pepper kutusuyla. İyi bir soda seçimi." Gözleri parlıyor. "Belki kutunun üzerine benim resmimi koyarlar?"

"Bunu pek sanmıyorum. Ama gerçekten iyi misin?"

"Doktor iyi olacağımı söyledi." Chevy başını eğerek göğsüne bakmaya çalışıyor. "Ama kötü bir yara izi kalacak. Kutu bana bir kız verdi—bir lazer izi, bir kertenkele izi mi?"

Burada geçirdiğim her an kalbimin daha da parçalandığını hissetmeme rağmen gülümsemeden edemiyorum. "Yırtık mı?"

El ele tutuşmuş ellerimize burnunu sürter, sonra yanağının daha fazla kısmının parmak eklemlerine değdiğini fark edince kaşlarını çatar. Elini bırakır. Yapmamam gerekse de, yanağını avuçlarım. İhtiyacı olan bir kedi gibi elime yaslanır ve GERÇEKTEN yapmamam gerekse de, saçlarıyla oynamaya başlarım. Gözleri tekrar kapanır.

"Kadınlar yara izlerini severler derler. Sen yara izlerini sever misin, Tiny?"

Winnie burada olmadığı için onu öldürmek istiyorum. Duygusal olarak çok kırılgan olduğum bir anda beni bu hastane odasına gönderdiği ve Chevy'nin korkunç bir kaza geçirdikten sonra şimdi bir şaka ya da meme olarak yaşayacak.

"Sadece iyi olduğuna sevindim."

"Sen buradasın, ben iyiden de öteyim." "Chevy," diye inliyorum. "Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Ama bu doğru. Sen benim en sevdiğim insansın." Sesini alçaltıp başını eğdi, dudakları avucumu okşadı. "Winnie'ye söyleme. Muhtemelen kendisi olduğunu düşünüyordur."

Düzenli nefes almak çok çaba gerektiriyor. Neredeyse gözyaşlarımı tutmak kadar tek iyi yanı, Chevy'nin ruh hali nedeniyle, benim dağılmamaya çalıştığımı fark etmiyor gibi görünmesi. Ve bahse girerim ki, daha sonra bunu hatırlamayacaktır.

O zamana kadar, ben başka bir ülkede olacağım.

"Söylemeyeceğim," diyebiliyorum ve gülüşümün en az yüzde ellisi hıçkırıkla karışık.

"*Senin* en sevdiğin kişi ben miyim?" diye soruyor, gözlerini aralayıp bana yüzünde çocukça umut dolu bir ifadeyle soruyor ki, bu FAZLA.

"Her zaman," diyorum ona. Parmaklarımı biraz daha kafa derisine batırıyorum, o da inliyor. Gözleri tekrar kapanıyor.

Saç derisini masaj yaparken, parmak uçlarımda hissettiğim yumuşak saç tellerinin dokusunu ezberlemeye çalışıyorum. Bu son olabilir. Son kez.

Chevy ile benim, onun hızlı ve öfkeli ilişkilerinden (eğer öyle denilebilirse) daha fazlası olduğunu hissetmeme rağmen, sonunda belki de o sadece bağlanamıyor. Ya da en azından bağlanabileceğini düşünmüyor.

Hala neyin bu kadar ani değiştiğini bilmiyorum. Winnie dün gece eşyalarımı getirirken bir şey fark ettiyse de, hiçbir şey söylemedi. Ama kanıtları göz önüne alırsam — Chevy'nin yıllardır gelişigüzel flört etmesi,

belki de onun en sevdiği kişiyim, ama bir haftadan uzun sürecek bir bağılık kuramıyorsa bunun bir önemi var mı, bilmiyorum.

Winnie, kardeşinin duygusal olarak ulaşılmaz olduğu konusunda haklı olabilir. Peki ya ben? Ben, onun yatağının başında sessizce ağlayarak kafasını okşayan, cezalandırılmayı seven biriyim.

Evet. Kesinlikle ülkeden kaçma zamanı.

"Yarın gidiyorum Chev," diye fısıldıyorum ve o da yanıt olarak hafifçe horluyor. "Ve aptalca olsa da, seni seviyorum. Uzun zamandır seviyorum ve senden aldığım tek şey birlikte geçirdiğimiz kısa zaman olsa bile, onlar hayatımın en mutlu günleriydi."

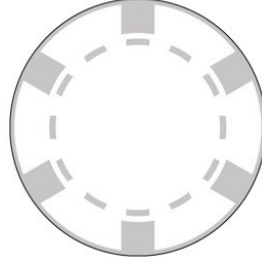
Dudaklarımı ısıırıyorum, göğsüm ağrıyor. İnsanlar kalp kırıklığını atlatır. Her zaman. Kosta Rika'ya gideceğim, resim yapmaya odaklanacağım, ailemi tanıyacağım ve sonra...

Gerisi düşünmesi çok zor.

Ona dokunmayı bırakmam gerekse de, hemşire gelip Chevy'nin hayati fonksiyonlarını kontrol ederken, ben onun kafasını okşamaya devam ediyorum. Doktor gelip bana -Chevy'nin kız kardeşi olduğunu sandığı kişiye- Chevy'nin dikişlerinin kendiliğinden çözüleceğini ve yarın taburcu olduktan sonra enfeksiyon belirtileri olup olmadığını izlememiz gerektiğini söylüyor.

Uykuya dalacak kadar uzun süre kalıyorum ve uyandığımda Winnie'nin bana bakarken, ben Chevy'nin bandajsız omzuna yaslanmış haldeyim. Winnie ve James'in yanında güvende olduğunu anladığımda, Chevy'ye son bir kez, muhtemelen çok utanç verici ve çaresiz bir özlem dolu bakış atarak izin istiyorum ve loft'a geri dönüp, eşyalarımı toplamayı bitirip, biraz daha ağlayıp, ülkeyi terk etmeye hazırlanmak için.

BÖLÜM 30

Chevy

Omzumdan biri beni dürterek uyandırıyor. Gözlerim açılmadan önce, sadece şunu fark ediyorum: Dürt. Dürt. Dürt. Hayatımda sadece bir kişi beni böyle uyandırmıştır.

"Winchester," diye inleyerek gözlerimi açmaya çalıştım. Gözlerim kumluydu. Göz kapaklarım normalden daha ağırdı. Ve ışık garipti. Her şey tuhaf kokuyordu ve...

Beynim aniden uyanır ve gözlerim tamamen açılır.
Hastanedeyim.

Top... Dikişler. Ve... Val?

Val burada mıydı?

Kız kardeşime gözlerimi kısarak bakıyorum, o da hastanenin sert ışıkları altında bir tür intikam meleği gibi görünüyor
, kızgın yüzü ve altın sarısı saçlarıyla bir tür intikam meleği gibi görünüyor.
Yatakta biraz kıpırdanıyorum, bugün erken saatlerde dikiş atılan göğsümde ağrı ve sızı hissediyorum.

Bu bugün mü oldu? Pencereden gelen ışık çok parlak. Daha çok sabah gibi görünüyor. Yani dün mü?

Beynim pamuk gibi ve yavaş çalışıyor, gözlerimin arkasında baş ağrısı başlıyor. Ağrı kesicilerle pek iyi anlaşılamıyorum, bu da normal reçetesiz satılanlardan. Bana ne verdiklerini bilmiyorum ama etkisini hissedebiliyorum.

Winnie beni bir kez daha dürtür.

"Dur," diyorum ona, göğsümden yayılan acı beni durdurana kadar onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. İnleyerek bandajlara ve kol askısına bakıyorum.
"Neden beni rahatsız ediyorsun? Bana çiçek ve çikolata getirmemen gerekmez mi?"

"Topla vurulup neredeyse ölmek gibi aptalca şeyler yapmadığın sürece
Öl.

"Neredeyse ölmedim."

"Hayır, ölmedin. Ama ölebilirdin. O zaman ben yapayalnız kalırdım. Bu kesinlikle kabul edilemez."

"Not edildi."

Winnie iç çeker ve yatağımın kenarına oturur, dikkatlice, sanki Yine Val aklıma geldi. Yatağın yanında bir sandalye vardı. Orada mı oturmuştu? Gerçekten burada mıydı yoksa rüyamda mı gördüm?

"Val burada mı?"

"Hayır." Winnie duraksıyor ve yüzündeki ifadenin ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. "Dün gece buraya geldiğimizde ayrıldı."

Demek buradaydı. Anıları tam olarak kavrayamıyorum. Onları avucumda toplamaya çalışırken, sanki kuvvetli bir rüzgarda uçan örümcek ağları gibi hissediyorum. Vücudumun iyi tarafındaki, ya da en azından daha iyi tarafındaki elimi kaldırıp alnımı ovuşturuyorum. Yüzüm bile ağrıyor.

"İyi misin?" diye soruyor Winnie, sesi artık daha yumuşak. Hiç Winnie'ye göre değil. Hafifçe başımı sallayınca iç çekiyor. "Beni gerçekten korkuttun Chev."

Sesi titriyor, ama Winnie *asla* titremez. Elimi tuttuğunda ise, ona gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Sen kimsin ve kız kardeşime ne yaptın?" "Benim, seni koca aptal."

"Gerçek kardeşim elimi tutmazdı." O çekilmeye çalıştığında, ben daha sıkı tutunarak elini sıkıyorum. "Sadece bir sahtekar. Ya da belki de sen Cruise'un *Mission Impossible'daki* gibi gerçekçi yüzlerden birini takmış halisin."

Winnie burun kıvrır. "Keşke Tom Cruise olsaydım."

"Biraz. Ama cidden, endişelenmene gerek yok. Bir kazaydı. Çok ciddi bir kaza da değildi."

Winnie çenesini göğsümdeki bandajlara doğru eğdi. "Doktor yetmiş iki dikiş attığını söyledi. Bana oldukça ciddi görünüyor."

"Meh. Küçük sıyrıklar."

"Chevy, göğsüne ezilmiş bir Dr Pepper kutusu saplanmıştı. Bu oldukça ciddi bir durum."

"Kutudan geriye kalanları sakladılar mı? Onlardan bir kupa yapabilirim."

."

"Sorarım. Ama sanmıyorum. Sanırım çoğu şarapnel parçasıydı. Resmi olarak taburcu oldun. Sadece doktorun resmi taburcu

taburcu ve talimatlarını bekliyoruz. Çoğunlukla, ağırdan al ve dikişlerini koparmamaya ya da kesiklerin yeniden açılmamasına dikkat et. Enfeksiyon olup olmadığına dikkat et. Gerekğinde ağrı kesici al.

Falan filan."

"Bu çok tıbbi açıklama için teşekkürler," diyorum kuru bir şekilde.

Winnie bir an sessiz kalır ve bunun uzun sürmeyeceğini düşündüğümünden, düşüncelerimi toparlamaya ve Val'in ziyaretini hatırlamaya çalışırım. Ne hakkında konuşmuştuk?

Aptalca bir şey mi yaptım ya da söyledim? Büyük olasılıkla. Ama ne?

Val'i düşünmek göğsümün çok farklı bir yerinde ağrıya neden oluyor. Dr Pepper yaralanmamdan daha derin bir yerde.

Onu özlüyorum.

Onun evimde olmasını, lavaboda diş macunu bırakmasını ve her yere uzun, koyu renk saçlarını bırakmasını özlüyorum. Gülüşünü özlüyorum. Mutfağında onu görmeyi özlüyorum, sabahları esneyip dağınık saçlarıyla ya da parlak gözlerle bana yemek yaparken bir şeyler anlatırken. Evin çeşitli odalarında onu öpmeyi özlüyorum

odalarında onu öpmeyi özlüyorum — çünkü biz kesinlikle her odada öpüşürdük. Ve ön ve arka verandalarda. Ben titiz biriymdir.

Sonra Charlie'yi düşünüyorum, benimkine, babamınkine benzeyen yüz hatlarını. O acının, yaralarımın hafif zonklamasının altına, derinliklerine işlemesine izin veriyorum. Uzun zamandır, belki de ilk kez, acının hissetmesine izin veriyorum.

Babamı kaybetmenin acısı - ölümden değil, çocukluk kahramanım olarak. Onun yalanlarıyla yıllarca yaşamak. Onları sanki benimmiş gibi taşımak, o yükün ağırlığı altında ezilmek. Winnie'yi bundan korumak için kendimi her şeyi içime atmaya zorlamak. Benim de ondan daha iyi olmayacağımdan korkmak.

Ondan miras aldığım ve hücrelerimin içinde bir tür virüs gibi bulunan bir şey, benim bir ilişkiye bağlanmamı imkansız hale getiriyordu. Sanki genlerim beni bir şekilde sadakatsiz olmaya zorluyordu.

Gözlerimi açıyorum. Tanrım, ne aptalca düşünceler. *Ben* aptalım.

Babamın seçimleri benim seçimlerim değil. Ve hala derin bir acı ve öfke hissetsem de, Winnie ile konuştuğumuz gibi bir terapistle çalışmam gerekse de, göğsümden bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

Ben o değilim.

Bu da demek oluyor ki, kendime söylediğim bir yalan yüzünden, dünyada benim için herkesten daha değerli olan tek kişiyi kendimden uzaklaştırdım.

"Aptal," diye mırıldanıyorum.

"Dr Pepper ile ilgili bir yaralanma geçiren sensin," diyor Winnie. "*Bana* aptal deme."

"Oh, kesinlikle kendimi kastettim. Aptal olan benim. Çekil."

Winnie yataktan atlar. "Gidiyor muyuz?"

"Val'i görmem lazım."

Yatağımla yanındaki yatak arasındaki beyaz perde birden yana çekilir ve James Graham görünür. Hastane yatağında yatmaktadır, bir eli başının arkasında, sanki uyuyormuş gibi, motosiklet botları yanındaki yerde durmaktadır. Roy Kent'in yüzünün basılı olduğu çoraplar giymektedir, bunlar *Ted Lasso* hayranı kız kardeşimden bir hediye olmalı.

James ve Winnie birbirlerine bakışıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Val'i görmek... biraz karmaşık olabilir," diyor Winnie.

"Söyle bakalım, Win."

"Kyoko az önce bana mesaj attı. Val havaalanına gidiyor. Sanırım, senin yukarıda bahsettiğin aptallıklarından dolayı, bir an önce ayrılmaya karar verdi."

Uzuvlarımı ve göğsümdeki ağrıyı kontrol ederken olabildiğince hızlı hareket ederek otururum ve çıplak bacaklarımı yatağın kenarına sarkıtırım. "Kaybedecek zaman yok. Gidelim. Havaalanına gitmeliyiz."

"Onun gitmesini engellemek için mi?" diye sorar James.

Yataktan dikkatlice kayarak inerim, soğuk zemine ve göğsümdeki hafif sızıya yüzümü buruştururum. "Hayır. Gitmesi gerekiyor. Ama önce onunla konuşmam lazım. Özür dilemek, açıklamak için. Ona bazı şeyleri anlatmak için."

Winnie ve James'in önünde Val'i ilk kez sevdiğimi söylemeye niyetim yok.

Winnie, sadece boxer şort giymiş halimi görünce gözlerini kapatır ve kot pantolonumu yanımdaki yatağa atar. "Onaylıyorum. Ama ona büyük bir jest yapmak istiyorsan, Casanova, pantolon giymelisin."

"Ona büyük bir jest mi yapacağım?"

"Evine bıraktığım aşk romanlarını okumamış gibi davranma. Bunun tesadüf olduğunu mu sandın?"

"Sadece dağınık olduğunu düşünmüştüm,"

diyorum. "Dağınık değilim. Ben bir

dahiyim."

Kız kardeşim bir beyin olabilir, ama ben kendi pantolonumu giyemeyen bir adamım. Askı ve üst vücudumun hareket kabiliyetinin kısıtlı olması nedeniyle, bu imkansız.

Winnie kapıdan dışarı fırlar. "Ben arabayı getireyim. James, kardeşime pantolonunu giymesinde yardım eder misin?"

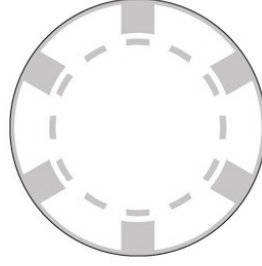
En son istediğim Şey James Graham'ın benim için kot pantolonumu giydirmesi. Hayır, en son ikinci istediğim Şey. Çünkü en son istediğim Şey havaalanına geç kalıp Val ile konuŐamamak.

James'e bakıyorum, sonra ona en güzel gülümsememi gösteriyorum. "Bir kadını geri kazanabilmem için iliŐkimizi bir sonraki aŐamaya taşımaya hazır mısın?"

James sadece homurdanarak cevap veriyor. Bunu evet olarak kabul ediyorum. Ve sanırım sonunda onu bu belirsizlikten kurtarıp ona onayımı verme zamanı geldi.

Adam bana pantolon giymeme yardım edecekse, en azından bunu yapabilirim.

BÖLÜM 31

Val

Uçmaktan korkmuyorum. *Korkmuyorum*. En azından öyle sanıyordum.

Hayır, ben yetişkin bir kadını ve uçağın havada patlamasından ya da bir ateş topu içinde düşmesinden, son anlarımı tamamen yabancılarla paylaşmaktan korkmuyorum.

Hayır. Korkmuyorum.

Tabii ki korkmuyorum! Bu çok saçma olurdu.

Kendime bunu söylemek, kısa bir süre önce Mari'nin tam da bunu yaptığı check-in alanına yaklaşmamı sağlamıyor. Havaalanı lobisinin ortasında duruyorum — burası lobi mi deniyor? — ve kendimi kontuara yaklaşmak için cesaretlendirmeye çalışıyorum.

Pasaportum var. Ehliyetim var. El bagajım olabildiğince dolu ve büyük tekerlekli çantamda, önümüzdeki... ne kadar kalırsam kalayım, ihtiyacım olacağını düşündüğüm her şey var.

Belki de sonsuza kadar kalırım? Kalmak istersem ne tür bir vize alabilirim? Çünkü kalmak, bunu bir daha yapmak ve uçağa binmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyor. Bir daha asla.

Artık uçak yok. Artık havaalanı yok.

"Artık korkaklık yok."

Bunu yüksek sesle söylüyorum. Belki biraz fazla yüksek sesle, çünkü birkaç kişi dönüp bana bakıyor. Havaalanlarının kimsenin sana aldırış etmediği yerler olduğunu sanırdım.

Yüksek sesle konuşmadıkça. Kendine. Korkaklık hakkında. "Ben korkak değilim," diye fısıldıyorum ve bu sefer kimse başını kaldırmıyor.

Yine de, yüksek ücretler ödmeden uluslararası görüşme yapabilmek için indirdiğim uygulamadan Mari'yi arıyorum.

"Doğru şeyi mi yapıyorum?" diye soruyorum, o merhaba der demez. Yumuşak bir kahkaha duyulur, kalbimi sevgiyle sıkıştıran türden bir kahkaha. "Ne yapıyorsun, prenses?"

"Sheet Cake'i terk etmek. Kosta Rika'ya gelmek. Düşüp beni okyanusun dibinde kömürleşmiş bir kemik yığınının dönüştürebilecek bir uçağa binmek."

Mari *tsk tsk* yapıyor. "Ah. Bugün biraz dramatik davranıyoruz. Suyun altında yanmak çok zor olurdu."

"Bu güvence için teşekkürler."

"Peki," diyor Mari ve telefonu diğer kulağına geçiren ses tonuyla, "bu kararı bana anlat. Neden gelmek *istiyorsun*? Neden *istemiyorsun*?"

Gözlerimden yaşlar süzülür, her ne kadar onları gözyaşı kanallarımda tutmak için çok net ve sessiz tehditler savursam da. Çünkü evet, uçmaktan korkuyorum. Bu ana kadar, ilk kez tek başıma ve üstelik yurt dışına çıkacağım bu uçuşla karşı karşıya kalana kadar bunu bilmiyordum.

Ama bu, gişeye gidemememin asıl nedeni değil. "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Yeni bir şey yapmaktan korkmanla mı ilgili?" Bir süre durdu. "Yoksa bildiğin şeyleri bırakmakla mı?"

"Her ikisiyle de mi?"

"Peki yardımcın ne olacak?"

Pavlovian'ın hassasiyetiyle, hastanede gömleksiz ve bana aptalca gülümseyen Chevy'nin görüntüsü zihnimde canlanıyor. "O artık benim değil," diyorum sertçe. "Ben gitmeden önce ayrılmak istedi."

"Seninle ayrıldı mı?" Mari şok olmuş gibi geliyor.

Çantamın askısındaki gevşek bir ipliği çekiştiriyorum. "Teknik olarak, ben yokken ara vermek istedi. Ama bu çok gerçek bir ayrılığa dönüştü."

"Üzgünüm. Bu yüzden mi biletini değiştirip bu kadar erken ayrıldın?"

"Evet." Dudaklarım titremeye başlıyor. "Ya geri döndüğümde o başka biriyle birlikte olursa?"

Mari iç geçirir. "Chevy'ye güveniyorum. Ve sana da. Eğer kaderinde varsa, mesafe hikayenizin sonu olmayacaktır."

Buna tutunmak, umut etmek istiyorum. Uyuşturucu bağımlısı Chevy bana gerçek duygularını biraz olsun gösterdiyse, belki de umut vardır. Ama tamamen uyanık olan Chevy, dile getiremediği nedenlerle beni uzaklaştırırsa, umut yoktur.

Korkak olan o. Ben değil.

"Biliyor musun?" diyorum, aniden kendime güvenim artıyor. Tekerlekli valizimi sıkıca tutup bilet gişesine doğru yürümeye başlıyorum. "Uçağa bineceğim. Yakında görüşürüz." Sonra bunun iki aktarmalı, uzun bir gece uçuşu olduğunu hatırlıyorum. Son dakikada bulabildiğim en iyi seçenek bu. "Ya da... yarın görüşürüz. Her neyse."

"Seninle gurur duyuyorum," diyor Mari. "Ve seni özleyeceğim. Buradaki herkes senin geleceğin için çok heyecanlı."

Bu iyi. Çünkü telefonu kapatırken hissettiğim şey heyecanlanmaktan çok uzak. Kararlılık belki. Hayal kırıklığı? Kesinlikle.

"Bilet ve kimlik," diye emir verir, gişedeki gülümsemeyen kadın.

Onun sinirlenmesi ile orantılı olarak terlememin arttığını hissedebiliyorum. Ceketimin koluyla alnımı silerken telefonumu alıyorum. "Üzgünüm. Bekleyin."

Telefonumdan bileti bulup, neye ihtiyacı olduğunu bilmediğim için ehliyetimi ve pasaportumu uzatıyorum. Çantamda doğum belgem ve lisedeki son karne notlarım da var. Neden hala sakladığımı veya neden getirdiğimi bilmiyorum, ama

TEDBİRİ ELDEN BIRAKMAYIN.

Birkaç terli dakika sonra, büyük çantam konveyör bandında ilerliyor ve ben check-in yapıyorum — sonuçta karneme gerek yok — ve güvenlik kontrolüne doğru ilerlerken tanıdık bir ses duyuyorum.

Hayır, tanıdık bir ses duyduğumu *hayal ediyorum*.

Çünkü Chevy'nin bağırdığını duymamın imkanı yok. O hastanede. Ve olmasa bile, birkaç gün önce beni reddetti. Şimdi havaalanında peşimden koşması imkansız.

Tabii...

Aptalca davrandığını fark edip buraya gelmedikçe. İmkani yok. Tekrar ediyorum: O hastanede.

Ve belki de o kişi Sal ya da Hal diye bağıırıyordu. Val değil.

Diğer insanlarla birlikte, lunapark kuyruğuna benzeyen zikzaklı bir labirentte ilerlemeye devam ediyorum. Bu hiç de eğlenceli değil.

Başka bir bağırış duyuyorum, bu seferki kelimeyi kesinlikle yanlış anlamam mümkün değil. "TINY!"

Başımı hızla çeviriyorum.

Terminalin diğer ucunda, iki iri yarı ve nefes nefese güvenlik görevlisi ona ulaşırken, gömleksiz ve hala bandajlı Chevy'yi görüyorum.

Kalabalık alanda gözlerimiz buluşuyor ve göğsümün içinde bir şey yerine oturuyor.

O burada. Gelmiş!

Ancak düşüncelerimin hemen ardından sorular geliyor: Gömleği nerede? Hastaneden kaçmış mı?

Orada durup, hala aptalca bakarken, iki havaalanı güvenlik görevlisi Chevy'ye duyamadığım bir şey söylüyor. Yüz ifadelerine ve çıplak kollarını tutuş şekillerine bakılırsa, hoş bir şey olmadığı belli.

Buradan bile Chevy'nin sert tutuşlarına yüzünü buruşturduğunu görebiliyorum. "HEY!" diye bağıryorum ve şimdi herkes bana bakıyor. Başlıyorum

Sırayı geriye doğru ilerlerken, gözlerimi Chevy'den hiç ayırmadım.

"Affedersiniz. Affedersiniz. Pardon. Geçebilir miyim?"

İnsanlar, tekerlekli el bagajımın insanların bacaklarına çarpmaması için uğraşırken, geçmek için mücadele ederken homurdanıyorlar. Güvenlik görevlileri şimdi Chevy'ye bağıryorlar, bu da onun bir gömleğe ihtiyacı olduğunu ve gitmesi gerektiğini gibi konuşmaların bazı kısımlarını duymamı sağlıyor.

"Chevy!" diye sesleniyorum, tam o sırada büyük bir motorlu tramvay önümde duruyor ve bir grup yaşlı erkek ve kadın el bagajlarıyla birlikte tramvaydan iniyor, beni neredeyse tamamen sıkıştırıyorlar.

Çantamı kollarımın arasına alıp tramvaya atladım ve sıralardan birinin üzerinden geçtim.

"Hey!" diye bağıryor şoför. "Buraya binemezsiniz."

"Kestirme yoldan gidiyorum," diye bağırarak karşıya geçip aşağı atlıyorum.

Şimdi James ve Winnie de kavgaya katılmışlar ve güvenlik görevlilerinden biri hala Chevy'yi kolundan tutarken, Winnie diğerine bağıryor, tüm öfkesini Winchester Boyd'un öfkesine yönlendiriyor.

"Yaralandığınızı görmüyor musun?" diye bağıryor Winnie. "O bir polis ve görev başında yaralandı, ellerinizi çekin ve geri çekilin!"

"Hepimiz sakinleşelim," diyor James, tam da kılıklı bıyıklı başka bir güvenlik görevlisi önümde belirirken.

O, yatıştırıcı olmak için iki elini kaldırır, ama o anda bu hareket hiç de yatıştırıcı değildir.

"Hanımefendi, havaalanında koşmayı bırakmanızı rica etmek zorundayım."

"Ben koşmuyorum..."

Elleri daha yükseğe, yüzüme çok daha yakın bir yere geliyor. Dikkat etmezse, parmaklarından birini ısırp koparacağım.

"Sıradan yanlış yöne gittiğini ve el arabasını sıçrama tahtası olarak kullandığını gördüm."

"Bunlar suç mu? Beni havaalanında tutuklayacak mısınız?"

"Hayır, ama..."

"Geliyorum, Tiny! Bekle!" diye bağırır Chevy.

Güvenlik görevlisinin omuzlarının arkasından bakıyorum. James bir yerden tekerlekli sandalye bulmuş ve Chevy'yi nazikçe içine itiyor. Sonra, sanki bir filmdeymiş gibi çok akıcı bir hareketle James gömleğini yırtıyor.

James Graham'ın çıplak gövdesini gören terminaldeki herkesin ağzının açık kaldığını duyduğuma yemin ederim. Onun üzerinde, yataklardan asla çıkarmamanız gereken uyarı etiketi gibi kalıcı bir uyarı etiketi olmalı. Ancak onunki şöyle bir şey yazardı: "*Bakma, dokunma, yoksa kız arkadaşım gözlerini oyup kargalara yem eder.*"

James'in sadece Winnie'ye karşı gösterdiği nezaketle, Chevy'ye gömleğini giymesine yardım ediyor. Chevy'nin kolu askıda olduğu için hareket edemiyor, bu yüzden bir kolu boş duruyor.

James Graham'a yüz puan.

Ancak güvenlik görevlileri, onun bu nezaketini takdir etmezler. Ya da mankenlere layık çıplak gövdesini. Bu sadece an meselesi...

"O Graham'lardan biri mi?" diye birinin sorduğunu duyarım.

Sanırım James'in tanınmasının zamanı geldi. Bazen Graham'ların ne kadar ünlü olduğunu unutuyorum. Hepsi çok *normal* insanlar. Yani, hayır... hepsinin sahip olduğu karın kasları hiçbir şekilde normal değil. Ama demek istediğim, o kadar alçakgönüllüler ki, onları kamusal alanda görmedikçe ne kadar tanınmış ve saygı duyulan insanlar olduklarını unutuyorum. Profesyonel basketbol oynamamış James bile.

Şimdi toplanan insanlar ve fotoğraf ve video çekmek için telefonlarını kaldıranlar tarafından dikkati dağılan güvenlik görevlisinin yanından geçiyorum. James, güvenlik görevlilerinin dikkatini, gömleksiz Graham ihtişamıyla dimdik durarak, onlar ona havaalanında uygun kıyafet giymesini söyleyerek bağırırken, dağıtmaya devam ediyor. Winnie bu fırsatı değerlendirip, tekerlekli sandalyedeki Chevy'yi iterek son hızla kaçır.

Pembe açık burunlu topuklu ayakkabılarla.

Chevy, kolçakları iki eliyle sıkıca tutar ve sanki tüm bu girişimi pişman olmuş gibi görünür. Ya da en azından Winnie'nin tekerlekli sandalyenin kontrolünü ele geçirdiği kısmı.

Ta ki gözlerimiz tekrar buluşana kadar. Ve sonra, ifadesi tamamen farklı bir şeye dönüşür. Hayatımın büyük bir bölümünde, birinin, onun, bana bakmasını istediğim şekilde. Sanki havaalanında tekerlekli sandalyeyle itilmeye değermişim gibi. Bütün bu telaş ve o ve Winnie'nin yarattığı sahneye değermişim gibi. yapıyorlar. Ve tüm bu hareketlerle, yapmaması gerektiğini *bildiğim* milyonlarca dikişi yırtıyor olabilir.

Güvenlik görevlilerinden biri, hareket edemeyen James'i binadan çıkarmaya çalışırken, diğeri ise daha hızlı gitmek için topuklu ayakkabılarını bir kenara atan Winnie'nin peşinden koşuyor. bırakmış olan Winnie'nin peşinden koşuyor. Önümdeki güvenlik görevlisi boğazını temizliyor ve bana kaşlarını kaldırıyor.

"Arkadaşlarınız mı?" diye soruyor.

"Evet. Koşup el arabasının üzerinden atladığım için özür dilerim," diyorum ona, sonra soruyorum, "Hiç aşk için aptalca bir şey yaptın mı?"

Bıyığı seğiriyor, bunun nedeni duygularını konuşmaktan rahatsız ya da bana gülmemeye çalışıyor. "Kim yapmadı ki?"

"Ben," diyorum ona. "Değmez birçok insan için birçok aptalca şey yaptım, ama şimdiye kadar aşk için gerçekten aptalca bir şey yapmadım."

Gözleri kısılır. "Yapmayı düşündüğün aptalca şey havaalanı kurallarına aykırı mı?"

Kafamı sallarım. "Hayır. Benim aptalca şeyim, bu adama kendini affettirme şansı vermek. Tam bir aptal olmasına rağmen."

Winnie ve Chevy bize ulaştığında güvenlik görevlisi dönüyor. Arkadaşım nefes nefese ve destek için tekerlekli sandalyenin arkasına yaslanıyor, Chevy ise dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyor. Winnie'yi kovalayan güvenlik görevlisi sonunda ona yetişiyor, ama nefes nefese olduğu için henüz ona bir şey söyleyemiyor.

Bıyıklı güvenlik görevlisi iç geçirip, "Sadece havaalanlarında olur böyle şeyler" diye mırıldanarak, arkadaşına Winnie'ye yardım etmek için uzaklaşır. Yardım etmeyi teklif ederdim, ama onun yardıma ihtiyacı yok.

"Tiny." Chevy önümde duruyor, James'in ona büyük gelen gömleği ve sallanan boş koluyla dağınık ve komik görünüyor. "Zamanında yetiştiğim için çok mutluyum."

"Uçağıma yetişmek için yine de yakında gitmem gerekiyor." Yüzü düşer ve ben zar zor kendimi onun sağlam koluna dokunmaktan alıkoyarım. "İyi misin iyi misin?"

"Fiziksel olarak... Birkaç dikişim açılmış olabilir. Ama bu önemli değil. Çünkü fiziksel olarak iyi değilim."

Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir yoğunluk belirir. Gözleri kararlılıkla parıldamaktadır, ama elini saçlarının arasından geçirir ve doğru kelimeleri bulmak için mücadele ediyormuş gibi görünür. Benim içgüdüm, bu tür duraklamaları doldurmaktır.

Bunu kelimelerle anlatabilirim — çok çok fazla kelimeyle — ama sessiz kalmak için yanağımın içini ısıyorum.

"Bu konuda çok kötüyüm," diyor. "Hafif sözler, yüzeysel sözler konusunda çok iyiyim. Ama bu tür sözleri nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Ne tür sözler?" diye soruyorum.

Sanki çekip gideceğimden korkuyormuş gibi, çekinerek elime uzanır. Ona izin veririm ve omuzları rahatlamış bir şekilde çöker. "Kalpten gelen sözler," der.

"Bu yüzden mi buradasın Chevy, kalpten gelen sözler hakkında konuşmak için mi?"

Bir an için, gitmemi engellemek için burada olduğunu söyleyeceğinden korkuyorum. Uçmaktan korkmam, bilinmeyenlerle dolu yepyeni bir ülkeye taşınmanın verdiği gerginlik ve Chevy'nin kalmamı istemesinin cazibesine rağmen, gitmem gerektiği hissinden kurtulamıyorum. *Kendim* için. Bana seçim yaptırmasını istemiyorum.

Ama eğer sorarsa... uçan metal ölüm sosisine binmeme isteği çok, çok gerçekçi olacak.

Chevy bir adım daha yaklaşır, ta ki ayaklarımız birbirine değene kadar, elim hala onun elinde. Parmaklarımı sıkar ve ben nefesimi tutarım, umarım aptalca bir umut değildir diye umarak.

"Hayatımda birçok hata yaptım, Tiny. Eminim bir milyon tane daha yapacağım. Ama sana nasıl hissettiğimi, *gerçekte* nasıl hissettiğimi ve bizim için ne istediğimi söylemeden gitmene izin veremem."

BİZ. Biz dedi! Hala bir biz var!

"Dinliyorum," diyorum.

Chevy dudaklarını yaladı ve hafifçe yüzünü buruşturarak yer değiştirdi. "Babam yüzünden birçok takıntım var. Aptalca olduğunu biliyorum, ama *onun* hataları yüzünden ciddi bir ilişki kuramayacağımı ya da kurmamam gerektiğini gerçekten inanıyordum."

"Chevy..."

"Biliyorum. Aptalca ve doğru değil, bunu asla düşünmemeliydim. Geçen gün istasyonda üvey kardeşim beni buldu."

Nefesim kesildi. "O adam senin üvey kardeşin miydi?"

Çenesini sıkarak başını salladı. "Bana mektuplar yazıyordu, ben de hepsini geri gönderdim. Mutfakta gördüğün şey buydu. Birçok şeyi hallettiğimi sanıyordum.

Sen ve ben çıkmaya başladığımızda bunu fark etmiştim, ama aslında bunu içime atıp görmezden gelmeye çalıştım. Onu görmek, tüm bunları yeniden yüzeye çıkardı.

Ah, Chevy. Annemin bizi terk etmesi ve kız kardeşlerimin benimle hiçbir şey yapmak istememesi nedeniyle ben de kendi payıma düşen kaygıyı yaşadım. Ama aynı zamanda Mari de vardı, güvenilir, istikrarlı ve sevgi dolu. Ne zaman annem hakkında konuşmak istesem ya da onun gitmesinden dolayı üzülsem, Mari benimle konuşur ve ağlarken bana sarılırdı. Ben bunu içime atmadım. Bunun üstesinden geldim.

Chevy annesini kaybetmişti ve babası büyük bir yalanın içinde yaşıyordu. Onun ve Winnie'nin bunu öğrendiklerinde ilk başta kimseye söylemediklerini biliyorum, birbirlerine bile. Onun içinde biriken tüm acıyı hayal bile edemiyorum.

Şimdi, onun parmaklarını sıkın benim. Dudaklarım titreyerek, "Çok üzgünüm, Chevy" diyorum.

"Biliyorum. Ve o gün sana karşı soğuk davranmak yerine sana söyleseydim, benim için orada olacağını biliyorum. Bu konuda hiç iyi olmadım. İlişkiler. Duygular hakkında konuşmak. Hatta duygularımı itiraf etmek bile."

Bir süre durduktan sonra elimi bırakıp parmaklarıyla nazikçe yanağımı okşadı. Eli geri kayarak başımın arkasını okşadı.

"İyi duygular bile." Dudaklarını yalar, aniden gergin görünür. "Mesela, sana seni sevdiğimi söylemedim, Tiny."

Bunu soğukkanlılıkla karşıladığımı söylemek isterdim. Ama anında gülümsüyor ve aynı anda ağlıyorum.

Hiç de soğukkanlı değilim, Val. Hiç de soğukkanlı değilim.

Burnumu çekiyorum. "Mutluluk gözyaşları. Devam et. Az önce beni sevdiğini mi söylüyordun?" "Evet," diyor, sırtarak. "Seni seviyorum.

Gerçekten, gerçekten seviyorum. Ve duygularıyla pek bağlantısı olmayan bir adam olarak

duygularıyla pek bağlantısı olmayan bir adam olarak..."

Arkasından Winnie burun kıvrıyor. Etrafta bir sürü insanın durup bizi dinlediğini ve izlediğini fark edince ona ters ters bakıyorum. Bıyıklı güvenlik görevlisi Winnie'ye "Bu anı mahvetme" diye fısıldayarak susmasını işaret ediyor.

"Ama o benim kardeşim," dedi. "Ona zor anlar yaşatmak benim ailevi yükümlülüğüm."

Gözlerine bakarım. "Ve sen benim arkadaşımsın. Ve bunu mahvetmemek için bir arkadaşlık yükümlülüğün var. Hepinizin sırlarını biliyorum."

Birkaç kişi nefesini tutar ve Winnie'ye en yakın güvenlik görevlisi bir adım geri atar.

"Gerçek sırların değil," diye eklerim. "Mecazi sırların. *Neyse.*"

"Nerede kalmıştım?" diye sorar Chevy.

"Bana duygularını anlatmak üzereydin."

"Ah, doğru. Evet. Duygular." Gülümsemesi eğikleşir ve onu çocuksu gösterir. Sadece çocuksu değil, kurabiye kavanozunda iki eliyle yakalanmış ve bunun için hiç de üzülmeyen türden bir çocuk gibi. "Seni seviyorum, Val. Ama duygularımı ifade etmekte, daha da önemlisi onlara göre davranmakta iyi değilim. İlişkiler konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Korkduğumda içgüdüsel olarak kaçmak istiyorum. Her şeyi içime atıp, yokmuş gibi davranmak istiyorum."

Sözleri kesilir, mutlu, çocuksu bakışı yerini o kadar derin bir acıya bırakır ki, yaralarına dikkat ederek kollarımı beline dolarım.

"Böyle iyi mi?" diye soruyorum.

Chevy çenesini başımın üstüne koyar. "Hayatımın geri kalanını böyle geçirmek istiyorum. Yetmiş iki dikiş ve kol askısı olmadan tabii. Seyirciler de olmasa daha iyi olur," derken arka planda biri "Awww" der.

"Chevy, baban hakkında..." O sertleşir, ama sonra derin bir nefes alır ve başını boynuma yaslar. "Baban olduğu için, onun gibi olacağın anlamına gelmediğini bilmelisin. Sen harika birisin, Chevy. Sadık. Sabit. Muhteşem."

"Neden, Valentina... Sanki beni seviyormuşsun gibi geliyor."

Geri çekilip, o derin mavi gözlere bakarım. "Seviyorum. Seni seviyorum, Chevy. Seviyorum... Ne zaman bu sevginin bir hayranlıktan şimdiki haline dönüştüğünü bilmiyorum, ama çok uzun zamandır böyle."

"Ben de," diyor, kalbimi hızlandıran o flörtöz gülümsemesiyle. "Sadece kendime seni o şekilde bakmaya, hissettiklerimi itiraf etmeye izin vermedim."

Gülümsüyorum. "Yani iyi duygularını, o kadar da iyi olmayanlarla birlikte bastırdın mı?"

"Evet. Ve şimdi, gitmeden önce, nasıl hissettiğimi bilmeni istiyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum, ama bunu yapmak istiyorum."

"Aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak için, yapmak istediğin şey nedir?"

Bakışı tamamen kötücül bir hal aldı ve yanaklarımın kızardığını hissettim. "*Bunu birçok kez yapmak istiyorum. Ama başlangıç olarak, benimle birlikte olmanı istiyorum.*"

benim olmanı istiyorum."

"Ara yok mu?" diye soruyorum.

"Aralık yok. Beni öldürebilecek mesafe dışında. Ama bunun harika bir fırsat olduğunu biliyorum. Kişisel ve profesyonel olarak. Gitmelisin. Belki sonunda pasaport alıp bir ara ziyarete gelirim."

"Bunu çok isterim."

"Bu arada, Winnie ve ben tüm sorunlarımızla başa çıkmak için terapiye başlamaya karar verdik."

"Bence bu gerçekten çok iyi bir şey, Chevy."

"Hey çocuklar," Winnie araya girer. "Bunu yapmak istemiyorum ama Val, uçağın kaçta kalkıyor? Çünkü sanırım uçağın kalkış saati geldi ve sen henüz güvenlik kontrolünden geçmedin."

Chevy yine sağlam elini uzattı, saçımı kulağımın arkasına itip elmacık kemiğimi okşadı. "Senden kalmanı istemekten daha çok istediğim bir şey yok, ama seni çok seviyorum, sana karşı bencil davranamam."

"Mektup yazabiliriz," diyorum. "E-posta. Mari ile konuşmak için kullandığım bir uygulama var. Arayabiliriz, hatta görüntülü konuşabiliriz."

"Hepsini yapmamız gerekecek. Ve sonra eve dönmen gerekecek, Tiny. Eve dön. *Bana*, evime."

"Evet," diyorum ona.

Gülümsüyor ve dudaklarını benimkilere bastırıyor. O kadar yumuşak ki, neredeyse bir soru gibi, ve tüm bu kırılganlığın ona daha fazla güvenceye ihtiyaç duyduğunu merak etmeden edemiyorum daha fazla güvenceye ihtiyaç duyduğunu merak etmeden edemiyorum. Yaralarını düşünerek, onu daha sıkı çekiyorum ve ağzımla onu sakinleştiriyorum. Sonra onu biraz *daha* sakinleştiriyorum.

Ayrıldığımızda -sadece Winnie uçağımı kaçıracağımı söylediği için- Chevy ve ben nefes nefeseyiz ve büyük, aptalca, aşık gülümsemelerle gülümsüyoruz.

"Bu gerçekten oluyor mu?" diye soruyorum Chevy'ye.

Yaklaşıyor, nefesinin sıcaklığı yanağımda hissediliyor ve fısıldıyor, "Bu oluyor, Tiny. Ve nereye varacağımızı görmek için sabırsızlanıyorum."

NEIGHBORLY UYGULAMASINDAN

Konu: Gerçek Toplar mı?

BagelBytes

Duymamış olabilirsiniz, Boyd yardımcısı Bayan D n Fleming'in topları nedeniyle ağır yaralandım. Topların kaldırılması için bir dilekçe ekliyorum. Bu toplar açıkça güvenli değil ve toplum için tehlike arz ediyor.

JB

RIP Chevy

Vanz

O  lmedi, JB. Bir kola kutusu ile vuruldu. Topun içine doldurulmu tu.

Cal_45

Dr Pepper sandım.

Vanz

Ben de onu kastetmi tim. Dr Pepper marka bir kola kutusu.

Chels

Bu hiç mantıklı değil. Ben büyürken ona pop derdik.

Vanz

Orta Batı'ya geri dön ve popunu da yanında götür! O kola. Ve en iyi kola Dr Pepper'dır.

1BigBass

Hey, belki de hepsine Coke demek yerine Dr Pepper dememiz için bir dilekçe vermeliyiz.

DeltaDeltaDelta

????

1BigBass

Örneğin, normalde bir restoranda içecek istersem, küçük bir Coke istiyorum derim. Ne tür istediğimi sorduklarında, Dr Pepper derim. Belki de bunun yerine, Dr Pepper istiyorum demeye başlamalıyız. Ne tür istediğimizi sorduklarında da Sprite ya da Coke diyebiliriz. (Ama dürüst olmak gerekirse, hepimiz sadece Dr Pepper istiyoruz, bu yüzden bu tartışmalı bir konu.)

Cal_45

Dr Pepper'ı sevmiyorum. Kuru erikle yapılıyor. Bağırsaklarım tıkanınca içiyorum.

JB

DDD, sen yasaklanmamış mıydın?

DeltaDeltaDelta

Sadece askıya alındı. Şimdi geri döndüm. Ama avukatımın yasal işlem başlatmayı planladığına inanabilirsiniz.

LindyLouWho

İyi şanslar.

Chels

Coke'u Dr Pepper ile değiştirmek için oy veriyorum.

Vanz

Coke'u yasaklayıp Sheet Cake şehir sınırları içinde SADECE Dr Pepper servis edilmesini öneriyorum. Tank'a bir not göndereceğim.

JB

Billy Waters'a gönder! Yakında belediye başkanlığı seçimlerine girecek ve Dr Pepper platformunda yarışmayı çok ister.

BagelBytes

Önemli olan, bir adamın top tarafından vurulmuş olmasıydı. Bir kanun adamı. Bizimkilerden biri. Toplar kaldırılmalı.

SweetPea43

Bayan Fleming'in bir de evcil opossumu var. Bu konuyu açmışken, bunun da yasadışı olduğundan eminim. Belki de Chevy, opossumunu elinden almaya çalışırken onu vurdu?

MaddieDVM

Aslında adı opossum. Ve evet, onları beslemek de yasaktır. Opossumlar ve baykuşlar sadece uygun izinlere sahip lisanslı kişiler tarafından beslenebilir. Bayan Fleming'in izni var mı?

Vanz

Onun için bir tasmaı var.

Chels

Bir keresinde onu fiyonklu gördüm.

TheRealBob

Koç Chevy'nin tıbbi masraflarını karşılamak için bağış toplayacağız. Hastane masraflarını karşılamak için kurduğum GoFundMe bağlantısına bakın.

Vanz

İş kazası sigortası, iş başında olduğu sürece masrafları karşılamalı.

Bob1

Bir çocuğun hayatını kurtarmak için önüne atladığını duydum. O bir kahraman!

BigBass

On metre uçup alev aldığını duydum.

SlimShabby

Yüzünü Dr Pepper kutusuna basacaklarını duydum.

Vanz

Coca-Cola kutusu olmadığı sürece sorun yok.

Chels

Dr Pepper 4life

BagelBytes

Kimse GERÇEK sorunları umursamıyor mu? Bir adam vuruldu! Bir top tarafından! Hala Bayan Fleming'in ön verandasında duruyor! Birinin ölmesi mi gerekiyor ki kimse umursasın????

WayneNGarthBrooks

Bence Şerif Yardımcısı Boyd için Dr Pepper koleksiyonu da yapalım. Kimse Dr Pepper buketi yapabilir mi? Çikolata ve meyve buketleri gibi?

CraftyCarol

Daha önce hiç yapmadım, ama bana bir yapıştırıcı verin, her türlü buketi yapabilirim!

Vanz

Buna tahnit edilmiş tavuk ayağı da dahil mi?

CraftyCarol

Hayır, üzgünüm.

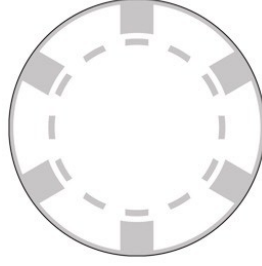
Vanz

O zaman muhtemelen "her türlü" buket dememelisin. Yanıltıcı reklam.

Neighborly Mod

Bu başlık altındaki yorumlar kapatılmıştır. Lütfen nazik ve her şeyden önce komşuluk kurallarına uygun davranmayı unutmayın!

EPILOG

Val

Austin-Bergstrom havaalanında uçaktan indiğimde ^{endişeli ve} terli bir haldeydim. Çünkü ilk uçuşumda fark ettiğim gibi, ben sadece uçaktan korkan biri değilim. Her sarsıntıda sıçrayan, garip seslere çığlık atan ve birden fazla kusmuk torbası kullanan türden biriyim. Panikleyen bir yolcu. Ve tabii ki, ucuz bir yolcu, yani iki aktarma yaptım.

Ama hazırlıklıydım! Chevy'yi aylardır ilk kez ölü gibi görünerek ve sonra da yanmış gibi görünerek görmeyeceğim. Sözüne sadık kalarak, bir ay önce Kosta Rika'ya geldi. Ziyareti mesafeyi biraz ama çok az. Yani, mektuplar, telefonlar, görüntülü sohbetler ve ziyaret harikaydı, ama hiçbir şey Chevy ile nihayet eve dönmenin yerini tutamaz.

Toplam altı ay uzak kaldım ve artık benim evim olan kişiye geri dönmeye hazırım.

Havaalanının tuvaletinde birkaç dakika içinde kendimi tazeliyorum: yeni bir gömlek, yeni sürülmüş deodorant, Kosta Rika'da bulduğum yeni bir parfüm ve biraz rimel. Yalnız olmadığım için aynadaki yansıma sessizce moral veriyorum, yanımda ellerini yıkayan kadın aynada gözlerimle karşılaşıyor. gözlerime bakıyor. Sarı saçlı ve gözlerinin etrafında, yaşından çok gülümseme eğilimini gösteren ince çizgiler var.

"Yüzünde o ifade var," diyor gülümseyerek. "Bir ışıltı. Erkek arkadaşının yanına mı dönüyorsun?"

"Muhtemelen uçuştan kalan gergin terlememin izleri," diyorum, makyaj çantamı kapatırken.

O buna gülüyor ve ben de dağıtıcıyı engellediğim için ona bir kağıt havlu uzatıyorum. "Hayır, bu kesinlikle aşkın parıltısı," diyor. "Yeniden bir araya gelmenin tadını çıkarın." yeniden bir araya gelmenin tadını çıkar."

Biliyorum, keyif alacağım. Ve gümrükten geçtikten sonra hızlıca yürümeye başlamamın sebebi de bu buluşma düşüncesi. Bagaj alım yerinde buluşmamız gerekiyor ve tanıdık bir kovboy şapkası, o sıcak kahverengi gözler ya da çarpık gülümsemeyi görmek için gözlerimi kısıyorum.

Bunun yerine, başka bir tanıdık yüz görüyorum.

"Lindy?"

Beni o kadar sıkı kucaklıyor ki, omurgamın yeniden hizalandığını düşünüyorum. Onu gördüğüme çok seviniyorum, özellikle de yeni, yuvarlak karnını görünce gözlerim doluyor, ama o görmek istediğim kişi değil.

"Biliyorum," diyor, karnını okşayarak. "Kocamanım. Bir balina gibiyim. Çift katlı otobüs gibiyim."

"Hey! Arkadaşım hakkında böyle konuşmayı kes. Sen mükemmel görünüyorsun. Ama, şey, Chevy nerede?"

Lindy'nin yüzü düştü. "Gelemediler." Yüzünü güldürmek için elimi tuttu. "Ama Pat ve Jo dışarıda bekliyorlar."

Hayal kırıklığımı bastırıyorum, bastırıyorum, bastırıyorum. Çünkü Lindy'yi, Jo ve Pat'i tekrar göreceğim, *eve* döneceğim için heyecanlıyım. Ama Chevy için, başka hiç kimse için hissetmediğim bir özlem duyuyorum ve onun kollarına kavuşana kadar sürekli bir hayal kırıklığı içinde olacağım.

Her zamanki gibi, Pat muhteşem bir dikkat dağıtıcı oluyor.

"Ne *sürüyorsun*?" diye soruyorum, o kaldırım kenarındaki şık siyah minibüsten atlarken.

"Bana sorma," diye mırıldanıyor Lindy. "Suburban istiyordum."

"Ah, ısıtılmalı koltuk masajını sevdiğini biliyorsun." Pat bana sıkıca sarılır ve yanağıma bir öpücük kondurur. "Çok güzel görünüyorsun Val! Bizi seni almaya gönderen oğluma çok kızma. Burada olamamak onu çok üzüyor."

Boğazıma birden gelen yumruyu yutuyorum. "Teşekkürler."

Pat uzaklaşır, sonra otomatik kapıyı açan düğmeye basar. Jo dışarı atlar ve beni kaldırıma neredeyse devirir.

"Büyüdün mü, Jojo?"

"Evet. Babam boyumu ondan aldığımı söylüyor." Pat'e hızlıca ve sesini alçaltır. "Ama DNA'nın böyle çalışmadığını biliyorum. Sadece ona uymaya çalışıyorum. İşte kartın!"

Yüzüme bir karton kart uzatır. Kartın önünde gagasında parlak bir şey olan bir karga vardır. "Harika çizim! Kargalardan o tılsım bileziği aldın mı?" Bileğinde sallanan parlak gümüş parçalara dokunurum.

Pat, cevap veremeden onu kucaklar ve başının üstünde tutar —Grahamlar ve onların pazıları!—çığlık atana kadar onu döndürdü. "Kargalar hala gelip yiyecek istiyorlar, ama hediye getirmeleri konusunda şu ana kadar bir sonuç yok," diyor.

"Ön koltuğa oturmanı önerirdim, ama ben araba tutuyorum," diyor Lindy. Şimdiye kadar gördüğüm en sevimli bebek karnına sert bir bakış atıyor. "Yaramaz bebek! Yaramaz!"

"Bu aşamada bebeğin seni duyabildiğini biliyorsun," diyorum.

Lindy bana göz kırıyor. "Biliyorum. Ama *sen* bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyorum. "En destekleyici arkadaş olabilmek için bir anne blogu okuyorum."

Bir an için Lindy'nin çenesi gevşer. Sonra gözleri yaşarır ve beni tekrar kucaklar. Bu gidişle Chevy'yi bir daha asla göremeyeceğim.

"Bu çok güzel," der, burnunu çekerek. "Annem yine ağlıyor," der Jo iç çekerek.

"Tahtayı ayarlasana," der Pat, Jo'yu yere indirir. Arabaya atlar ve üzerinde "*Gözyaşı Dökülmeden Geçen Saat Sayısı*" yazan küçük bir beyaz tahta çıkarır, ikiye silip yerine sıfır yazar.

"Elimde değil!" diyor Lindy hıçkırarak. "Ağlamaktan nefret ediyorum! Bu kötü bebek yüzünden!"

"Biliyorum, canım. Biliyorum. Hadi, arabaya binelim." Pat nazikçe Lindy'yi benden ayırır, sonra arabayı ön tarafa doğru yürürken göz kırpar. "Gitmemiz gereken yerler var!"

Gitmemiz gereken yerler ve görmemiz gereken Chevroleter! Pat bana bunu iki kez söylemesine gerek yok.

Pat şehir merkezinde kaldırıma yanaşırken, "Burası evimiz değil," diyorum. Birçok değişiklik görebiliyorum. Daha fazla insan. Daha fazla açık iş yeri. Kesinlikle boş park yeri yok. Akşam karanlığı çöküyor ve ışıklar hayat bulmaya başlıyor.

"Kendini kaçırılmış say," diyor Pat, dikiz aynasından bana göz kırparak.

Lindy arkasını dönüp Jo'ya bir bandana uzatır. "Val'in gözlerini bağlar mısın?"

"Seve seve," diyor Jo, emniyet kemerini çözererek. "Bu gerçekten gerekli mi?" diye soruyorum.

"Evet," üçü birden aynı anda cevap veriyor. Rahimde, mini Lindy de muhtemelen başını sallıyordur. Bir dakika sonra, Lindy kolumu tutup minibüsten inmeme yardım ediyor. Biraz sendeliyorum ve Pat diğer kolumu tutuyor.

Midem her türlü sinir bozucu uçan şeyle dolu: kelebekler, kuşlar, hatta belki bir iki ejderha bile. "Bir ipucu isteyebilir miyim?"

"Hayır," diyor Lindy neşeyle. "Yürü."

Pat ve Lindy beni dikkatlice bir yere götürürler ve kapı açıldığında bir klima esintisi hissederim. Eşiği muhtemelen çok büyük bir adımla geçerken Pat bana "Bir adım daha" der. "Ve şimdi seni bırakma zamanı."

"Beni bırakmak mı? Ama..."

"Göz bağını çıkarabilirsin, Tiny."

O tanıdık ses, gülümsemeyle karışık, içimi heyecanlandırır. Göz bağımı çıkarırım ve gözlerimi kırıştıtırırım — gözlerim ve beynim önümdeki manzaraya alışmaya çalışır.

Chevy, üniformasıyla Bay Silver'ın galerisinin ortasında durmuş, bana sırtıyıyor. Kendimi onun kollarına atmak üzereyim ki, bir şey gözüme takılıyor. Nefesimi tutuyorum.

Asılı olan tüm resimler benim resimlerim. Luis Henry, ben ayrıldıktan sonra onları paketleyip göndereceğine söz verdi, nakliye için paketleme ve posta hizmetleriyle nasıl başa çıkılacağını daha iyi bildiğini iddia etti. Belli ki o da bu işin içindeydi.

Resimlerimin yanı sıra, oda insanlarla da doluydu. Winnie ve Kyoko. Graham ailesinin tüm üyeleri. LLLS'den bayanlar. Charlie'yi de görmekten mutluyum, Winnie ve Tank'ın arasında duruyor, sanki oraya aitmiş gibi.

Ve... bu Mari mi?

Bana kendini beğenmiş bir bakış atıyor, sonra yumuşuyor. Bir an kafam karışıyor, ama eminim ki, benim aksime, uçak biletinden tasarruf etmemiş ve direkt uçarak benden önce Teksas'a dönmüştür.

Tüm arkadaşlarım. Tüm ailemiz. Hepsi gülümsüyor.

Chevy'nin kollarına atılmak için acele etmek istiyorum ama birdenbire tüm bunlar beni bunaltıyor. Hiç durmayan gözyaşları gözlerimi yakıyor. Tamamen çökmek istemediğim için nefes almaya çalışıyorum.

"Bu ne?" diye fısıldıyorum.

Chevy, sadece bana özel olan şefkatli bir ifadeyle, kendine özgü çarpık gülümsemesini gösterir. "Bu senin galeri sergin."

"Oh."

Chevy bir dizinin üzerine çökerek cebinden yüzük kutusu gibi görünen bir şey çıkarır. "Ve nişan partin."

Dudaklarımı ısıyorum, gözyaşları savaşı kazanıyor ve birkaç damla yanaklarımdan süzülüyor. "Ne kadar kendini beğenmişsin," diyorum. "Benim evet dememi beklemeden bir parti mi planladın?"

Birkaç kişi kıkırdar ve Chevy'nin gülümsemesi genişler. "Birçok kusurum var, ama hiçbir zaman özgüven eksikliğim olduğunu iddia etmedim. Şimdi buraya gel, Tiny."

Chevy boş elini uzatır ve elim onun eline kayar kaymaz ruhumun derinliklerinden bir iç çekiş hissedirim. Elimini üç kez sıkar, bu onun ve annesinin "*seni seviyorum*" demek için kullandıkları şifredir. Daha fazla gözyaşı akar.

"Duygularımı kelimelerle ifade etmekte pek iyi olmadığını biliyorsun," der, bana bakarak. "O yüzden kısa ve öz konuşacağım. Valentina, benim için tek sensin.

Seni seviyorum. Senin için yeterince iyi değilim, ama hayatımın geri kalanını bunu başarmak için harcayacağım. Sadık olacağıma söz veriyorum."

Burada duraksıyor, dudakları bir an titriyor, sonra kendini kontrol ediyor. Bu sözün onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

"Ben seninim. Her şeyimle. İyi ve kötü yanlarımla." "Ve çirkin yanlarımla," Pat yakınlardan gelen bir öksürük sesinin altında diyor.

Chevy başını sallar. "Basit bir teklif bile yapamıyorum."

Odanın her yerinden yumuşak kahkahalar yükselir ve sonra Chevy'nin dikkati yeniden yoğun bir şekilde bana yönelir. "Kosta Rika'da seni ziyaret ederken Mari'den izin istedim. Ve birkaç şartla Mari onayını verdi."

Chevy'nin bunu, orada geçirdiğimiz her dakikayı birbirimizden ayrılmadan geçirdiğimize yemin ederim ki, benim haberim olmadan yapmış olması benim için çok anlamlı. Daha fazla gözyaşı. Daha fazla kelebekler. Ve kalbimin daha fazlası bu adama ait.

"Tiny, benim karım olma şerefini bana bahşeder misin?"

Elinde tuttuğu küçük kutudaki yüzüğe bakmıyorum bile. Bakmama gerek yok. Önemli olan adam, onun sevgisinin simgesi değil. "*Evet*."

Bu kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz Chevy ayağa kalkar, kollarını bana dolayarak — *nihayet!* — beni kaldırır ve etrafımda döndürür

Çevremizdeki insanlar alkışlıyor ve ben yanaklarımı ağrıtan bir gülümsemeyle daha da çok ağlıyorum.

"Yukarı bak!" diye bağıyor biri ve başımızın üzerinde asılı duran küçük bir çalı görüyorum.

"Eski günlerin hatrına," diyor Chevy ve gözyaşları yüzümden akarken, gülüp ağlayarak dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Avuç içlerim göğsünde kayıyor, yara izlerinin kabarık derisini hissediyorum. O onlara çirkin diyor, ama ben Costa Rica'daki bir plajda her birini öptüm, bir grup maymun bize bağırarak ağaçları sallarken. Onların öfkeli bir kalabalık mı yoksa tezahürat eden bir kalabalık mı olduklarına karar veremedik onların öfkeli bir kalabalık mı yoksa tezahürat yapan bir kalabalık mı olduğunu anlayamadık, ama sonunda öpüşmek tartışmayı gölgede bıraktı.

Gerçek ilişkimizin çok az bir kısmını yüz yüze geçirmiş olsak da, bana evi kadar düzenli bir el yazısıyla şaşırtıcı derecede romantik aşk mektupları yazdı. Her gün aradık, mümkün olduğunca sık görüntülü sohbet ettik ve sürekli mesajlaştık. Şimdi, önümüzde sonsuz günler var ve bu beklenti beni içten içe heyecanlandırıyor, mutluluk titremesi içimi kaplıyor.

Chevy'im. En iyi arkadaşım. Nişanlım.

Sonunda, belki de hayatımda ilk kez, *evimdeyim*.

SON

Val ve Chevy'nin Kosta Rika'da geçirdikleri zamanı okumak ister misiniz? Bonus sahneyi (bolca öpüşme ve maymunlar da var) [BURADAN](#) okuyun.

Ama Collin'in yer aldığı bonus epilogu da okumaya devam edin!!!

BONUS EPİLOG

Collin

Liza ofisimin kapısını çarparak kapattığında, masamın arkasında oturup başımı ellerimin arasına aldım. Üzgün ve kederli hissetmem gerekirdi. Belki de artık resmi olarak eski kız arkadaşım ve eski çalışanım olan bu kadını kovalamalıydım. Eminim Liza benim peşinden gitmemi bekliyordur.

Aslında, ana spor salonu katına inen metal merdivenlerdeki ayak sesleri yavaş. Tereddütlü, sanki kapıyı açıp ona yeniden düşünmesini rica etmemi bekliyor gibi. Ama onun peşinden gitmem mümkün değil ve Yarı yola geldiğinde, hızlıca ayaklarını yere vuruyor.

Çın! Çın! Çın! Muhtemelen spor salonundaki herkes ona bakıyordur. Drama — Liza'nın en sevdiği şey. Ve benim en sevmediğim.

Az önce yaptığımız çirkin konuşmaya ve şu anki dramatik çıkışına rağmen, rahatladım. Kardeşlerime Liza'yı ne kadar savunursam savunayım, o hoş olmayan biriydi. En iyi ihtimalle. Artık bunu kabul edebilirim. O harika bir kız arkadaş değildi, aşırı sahiplenici ve bencil biriydi. Belki de harika bir insan değildi, nokta.

Ama ben öyle olmasını *istedim*. İnsanlara inanmak yanlış mı? Onlara bolca şans vermek? İlişkiler bununla ilgili değil mi: çok çalışmak, diğer kişiye güvenmek, elinden gelenin en iyisini yapmak?

Belki de ilişkiler hakkında ortaokulda Jordan Luckey'e çıkma teklif ettiğim ve hemen sonra onu terk etmeye çalıştığım zamanki kadar az şey biliyorum. Onu öp. Bilgin olsun, bu da iyi sonuçlanmadı. Ama bana rıza konusunda önemli bir ders verdi.

Telefonum çalıyor ve ben onu açıyorum. En sinir bozucu kardeşim olsa bile. "Selam, Patty."

"Ding, dong—cadı öldü! Sonunda başardın!" diye bağırıyor, o kadar yüksek sesle ki telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum.

"Neyi başardım? Ve bağırmayı kes."

"Korkunç kız arkadaşından ayrıldın!" diyor, sesi biraz daha alçalmış.

Gözlerimi devirirken sözleri kafama dank eder. "Bekle, ayrıldığımızı nereden biliyorsun?"

"Instagram hikayelerine bir şey paylaştı," diyor Pat, sesi sertleşiyor. "Ve inan bana, iyi bir şey değil. Onu da kovdun mu?"

"Kovmak mı? Hayır! O benden ayrıldı ve ben onu geri almam için yalvarmadığım için istifa etti. Nasıl oluyor da şimdiden paylaşım yapıyor? Daha iki dakika önce ofisimden çıktı."

"Dostum," diyor Pat. "*Seninle* ayrıldı mı? Bu... vay canına. Videosunda arabasında gibi görünüyordu. Belki hala otoparkta. Güvenlik kameralarını kontrol et."

Dizüstü bilgisayarımı açıp uygulamayı tıklıyorum, pembe VW Beetle'ına doğru bakan bir kamera bulana kadar tarıyorum. Ve evet, görünüşe göre hala

çekim yapıyordu, çılgınca el kol hareketleri yapıyordu ve telefonunu yüzünden birkaç santim uzakta tutuyordu. Dudak parlatıcısını yeniden sürmek ve kendine gülümsemeyi prova etmek için birkaç saniye durakladı.

Ben alaycı bir şekilde gülümserim. "Evet. Hâlâ otoparkta, devam ediyor."

"Bir şeyler yapmalısın," diyor Pat. "Cinsel taciz iddiasında bulunmaktan son anda vazgeçti."

Bu sözler beni olduğum yerde dondu. Taciz veya saldırı ile ilgili asılsız iddialar beni dünyadaki çoğu şeyden daha fazla kızdırır. Çünkü meşru iddiaların yeterince bildirilmediğini ve kanıtlanmış asılsız bir iddia olduğunda bunun gerçek kurbanları zayıflatır.

"Güvenlik görevlilerini gönderebilirim, ama bu durumu daha da kötüleştirebilir," diyorum Pat'e.

"Elinde varsa tüm video kayıtlarını sakla. Ya da o gerçekten yasal bir şey yapmaya kalkarsa diye."

Az önce hissettiğim rahatlama yerini endişeye bırakıyor. Hayatımın büyük bir kısmını oluşturan spor salonuna bakan pencereye doğru ilerliyorum. Bu işe birikimlerimi yatırdım ve ailemin her üyesi de bir miktar yatırım yaptı. Kız kardeşim Harper ve kocası burada eğitmen olarak çalışıyor. Liza istediğini elde edemediği için iyi itibarımızın zedelenmesini hiç istemem. Neyse ki ofisim dahil her yere kamera yerleştirmişim.

Her şey yoluna girecek. Bu da geçecek.

Değil mi? "Gitmeliyim," diyorum.

"Biriyle tanıştırmamı istediğinde haber ver," diyor Pat diyor.

O bunu göremese de yüzümü buruşturuyorum. "Pas. İhtiyacım olan son şey başka bir başarısızlığa mahkum ilişkiye atılmak."

"Yanlış kadınları seçmeyi bıraksan, başarısızlığa mahkum olmazlardı."

"Evet, evet, evet. Bütün kadınların yanlış türde olduğunu düşünmeye başlıyorum

tür olduğunu düşünmeye başlıyorum," diyorum ve Pat tartışmaya başlamadan önce, hızlıca hoşça kal diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Gözlerim aşağıda Harper'a takılıyor. Astroturf üzerinde devasa bir lastiği çeviren bir UT futbolcusuyla çalışıyor.

O durup başını eğip pes etmeye hazır gibi görünce, Harper araya girip lastiği iki kez çeviriyor. Ellerini beline koyarak adama bakıyor. Açıkça bir meydan okuma yapıyor. Adam çalışmaya geri döndüğünde gülümsüyorum. O benim küçük kardeşim.

Ve burası benim kurduğum spor salonu. Bununla gurur duyuyorum. Ama odayı incelerken, bunun yeterli olmadığına dair içimde bir kemirgenlik hissediyorum. Asla yeterli olmaz. Buradaki başarımlar harika, ama daha fazlasını istiyorum. Aşk. Aile. Uzun bir günün sonunda girdiğimde boşlukla yankılanmayan bir ev.

Telefonum bir mesajla titriyor. Pat. Yine. Muhtemelen beni bir arkadaşlık sitesine kaydettirmekle tehdit ediyor.

Ama daha kötüsü var.

Liza finansal verilere erişemiyor muydu? Bunu kontrol etsen iyi olur, mesajında yazıyor.

Midem düğümlenir ve birkaç saniye içinde QuickBooks'a girip verileri tararım. Harper çok meşgul olduğunda, Liza yardım etmek için gönüllü olur. Ve ben de aptal gibi ona izin veririm.

Bir dakika sürer, ama sonra görürüm — Liza maaş bordrosuyla oynamış, temelde son iki aydır kendine zam vermiştir. Bizi batıracak kadar büyük bir miktar değil, ama yine de iyi bir şey değil. En azından, Pat'in önerdiği gibi, yalanlarıyla bana yasal olarak saldırmaya çalışırsa diye, bir kanıt daha elde etmiş olurum.

Kapı çalındı ve Harper içeri girip kapıyı kapattı. "İyi misin? Liza'nın gerçek bir çocuk gibi öfkeyle buradan çıktığını gördüm."

"Ayrıldık, ama ben iyiyim," diyorum ona, o da karşımda oturduğunda. "Ama Liza para çalışıyor ve internette bir sürü yalan yayınlıyor. Yani, durum pek iyi değil."

Harper kaşlarını çatır. "Hayır, değil. Abby'yi onun üzerine salayım mı?"

Ben burun kıvrırım. Harper'ın en iyi arkadaşlarından biri olan Abby, intikam almak için güvenilebileceğiniz türden biridir. "Hayır. Umarım bu olay unutulur ve kaybımı kendi aptallığıma bağlarım."

"Sen aptal değilsin," diyor Harper. "Ve

iyi bir yalancı da değilsin."

İç çekerek, "Tamam, peki. Genel olarak aptal değilsin, ama aşk konusunda aptalsın."

"Hiç aşık olmadığım halde aşkta nasıl aptal olabilirim?" *"İlişkilerde aptalsın,"* diye açıklıyor Harper. "Böyle daha mı iyi?"

"Evet. Teşekkür ederim."

O sırtarak, "Bu sorunu çözdüğümüze göre, buradan çıkmaya ne dersin? Seni daha iyi hissettirecek bir şeyim var."

Daha dik otururum, yüzümde aptalca bir gülümseme belirir. "Bebek keçileri okşamakla ilgili bir şey mi?"

Keçi ve birkaç başka hayvan yetiştiren yerel bir kadınla olan dostluğu sayesinde birkaç başka hayvan yetiştiren bir kadınla olan dostluğu sayesinde, Harper her zaman bir dizi sevimli tüylü dostuna ulaşabilir.

Ayağa fırlar ve elini uzatır. "Tabii ki. Yavru keçiler hayatın çoğu derdine çare olur. Bunu benden alıntı yapabilirsin."

"Daha iyisini yapacağım, sana bir tişört yapacağım."

"Anlaştık."

Elimi kız kardeşimin eline kaydırdım ve göğsümde ani bir sıkışma hissettim. Mutlu, sıcak bir baskıydı. Harper elimi sıktı ve gülümseyerek beni kapıya doğru çekti.

"Sence bebek keçiler benim ilişkilerimdeki aptallığımı düzeltebilir mi?" diye soruyorum, hala el ele tutuşmuş olarak merdivenlerden aşağı inerken.

Harper gülüyor. "Bebek keçilerin bile bunu düzeltebileceğinden emin değilim, kardeşim. Ama sana inanıyorum."

Birinin bana inandığına sevindim. Çünkü dürüst olmak gerekirse, Harper dışında kimsenin bana inandığından emin değilim, ben dahil.

Collin'in aşkta aptallığını bırakıp mutlu sonunu bulmasını görmek ister misin? Ben de.

The Wild Card'ı, bu yazıyı okuduğunuz tarihe bağlı olarak, [BURADAN](#) satın alabilir veya ön sipariş verebilirsiniz.

Chevy ve Val'in yer aldığı bonus sahneleri [de](#) unutmayın! [BURADAN ALIN!](#)

EMMA'DAN BİR NOT

Merhaba, harika okuyucu! Bu, kitabın perde arkasını ve belki de biraz fazla bilgiyi paylaştığım bölüm.

Brooke (*Insta kullanıcı adı: a_brooke_and_her_books*) bir yarışma kazanıp karakterin adını rahmetli kardeşinin adıyla adlandırmayı seçtiğinden beri, Chevy'nin hikayesini yazmak için sabırsızlanıyordum. Onun adını kullanabilmek benim için bir onur ve umarım ona layık bir karakter yazmışımdır.

Pocket Pair referansını anlamadıysanız (*çünkü bence bunların hepsi oldukça ince detaylar*), pocket pair oyunun en başından beri sahip olduğunuz bir çifttir. Ve Chevy, Val'in duygularına başından beri karşılık vermemiş olsa da, bu ikilinin köklerinin çok eskiye dayandığını ve her zaman bir çift olduklarını hissediyorum. :)

Val'in Costa Rica'dan olmasını seçtim çünkü baldızım bir Costa Ricalı ile evlendi (merhaba Sergio!) ve harika çocuklarını orada büyüttüler. Sandi'yi sorularımla rahatsız etmeyi çok sevdim. Bir dahaki sefere araştırma için ziyarete gideceğim!

Val, benim diğer hayalimdeki hayatı yaşıyor. Lisede, sanat—yazmak değil yazmak değil, sanat benim ana ilgi alanımdı ve tanınmamın sebebiydi. Sanat okuluna gitmeyi düşündüm ve aslında başlangıçta sanat ve İngilizce çift ana dal yapmayı planlamıştım. Rob ile evlendiğimiz ilk zamanlarda, resim satıyordum. (*çoğunlukla inekler veya dolmalık biberler*) ve el boyaması çocuk mobilyaları ve yerel YMCA'larda birkaç duvar resmi yaptım. (*Houston'daysanız, sanırım benimki hala Clay Road Y'de duruyor, ama diğerleri hakkında emin değilim.*) Kendi sanatımı nasıl satacağımı da hiç bilemedim, ama hala ara sıra resim yapıyorum, bu yüzden bu işe gerçekten kendini adanmış birini yazmak eğlenceliydi.

Yazarken fark ettim ki, karakterlerimin çoğunun aileleri dağınık. Kendi ailem için minnettar olacağım çok şey olsa da, ailesi yüzünden hiç yaralanmamış birinin olduğunu sanmıyorum. Eğer siz de böylesiniz, sizi anlıyorum ve üzgünüm.

Not olarak, şerifler, şerif yardımcıları, polisler ve memurlar eyaletten eyalete değişiklik gösterir, bu yüzden Sheet Cake'de işleyiş şekli sizin şehrinizde geçerli olmayabilir. Sheet Cake kendi kurallarına göre yaşar!

Şu anda, bu seride iki kitap daha planlanıyor: Collin'in hikayesi ve Tank'ın hikayesi. Bunları 2023 sonu veya 2024 başında tamamlamayı umuyorum!

Teşekkürler...

Bu kitabı tamamlamama yardımcı olan Jenny Proctor'a çok teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz çok önemli hale geldi. Sizden önce ne yapardım bilmiyorum!!!

Radar silahları ve polis işleri gibi konularda bana ayrıntılı bilgi verdiği için Owen'a (lise yıllarından beri tanıdığım bir arkadaşım) çok teşekkür ederim.

Her okuyucuya, her yoruma, aldığım her nazik e-postaya ve kitaplarımı tavsiye eden herkese çok çok çok minnettarım. Bu hislerim hiç eskimiyor ve asla hafife almıyorum. TEŞEKKÜR EDERİM.

Başka yerlerden bağlantı kurmak isterseniz, [Instagram'da](#) veya [Facebook](#) [okur grubumda](#) beni bulabilirsiniz. Ayrıca Emma@emmastclair.com adresinden e-posta yoluyla da bana ulaşabilirsiniz. Gelen kutum hızla dolup taşabileceğinden, yanıt vermem biraz zaman alabilir.

Son olarak, benim ilk gözlerim olan Rita, Ruth, Lyn, Marsha, Teresa, Nicole, Rosalynn ve Lori'ye çok teşekkür ederim. <3

Keyifli okumalar!

-Emma

EMMA ST. CLAIR'IN DİĞER ESERLERİ

Sheet Cake'deki Aşk Hikayeleri

Satın Alma

Blöf

Holly Jilly Noel'i Cep

Çifti

Vahşi Kart

Tatlı Kraliyet

Romkomları Kraliyet

Tarafından Yeniden

Düzenlenmiş Kraliyet

Kaçakları

**Oakley Adası (Jenny Proctor ile
birlikte)** Eloise ve Komşusu Grump

Merritt ve Çocukluk Aşkı

Sadie ve Kötü Çocuk Milyarder

Aşk Klişeleri

En İyi Arkadaşının İkizine Aşık Olmak

Patronuna Aşık Olmak

Sahte Nişanlığınıza Aşık Olmak

On İki Tatil Günü En İyi

Arkadaşınıza Aşık Olmak

Düşmanınıza Aşık Olmak

Haftalık e-postalar ve kitap haberleri için kaydolun

<http://emmastclair.com/romcomemail>

YAZAR HAKKINDA

Emma St. Clair, *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biridir ve yirmiden fazla kitabı bulunmaktadır. Houston yakınlarında kocası, beş çocuğu ve pek iyi bir bebek bakıcısı olmayan bir Great Dane köpeği ile yaşamaktadır. Romantik komedi kitapları mizah ve duygu dolu olup, Kindle'ınızı çocuklarınızdan saklamanıza gerek kalmayacak türden kitaplardır. ;)

Daha fazla bilgi için <http://emmastclair.com> adresini ziyaret edebilir veya <https://www.facebook.com/groups/emmastclair/> adresinden okuyucu grubuna katılabilirsiniz.

Abby ve Zane ile ilgili bonus sahneyi aldınız mı? Henüz almadıysanız, buradan indirebilirsiniz:

<https://emmastclair.com/zabbybonus>

İçindekiler

[Tam Sayfa Görüntüsü](#)

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Adanmışlık](#)

[İÇERİK UYARILARI](#)

[Cep Çifti Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[The Neighborly](#)

[Uygulamasından Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[The Neighborly](#)

[Uygulamasından Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Komsuluk Uygulamasından](#)

[21. Bölüm](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[The Neighborly](#)
[Uygulamasından Bölüm 26](#) - -
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[The Neighborly](#) - -
[Uygulamasından Epilog](#)
[EMMA'DAN BİR NOT](#)
[Sonra Ne Okumalı](#)
[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

